

Tiểu Dã Miêu Dưới Móng Lãnh Sư

Contents

Tiểu Dã Miêu Dưới Móng Lãnh Sư	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	15
4. Chương 4	20
5. Chương 5	25
6. Chương 6	31
7. Chương 7	36
8. Chương 8	42
9. Chương 9	47
10. Chương 10	50
11. Chương 11	55

Tiểu Dã Miêu Dưới Móng Lãnh Sư

Giới thiệu

‘Hắc’ là thiếu gia của Mộ gia phong lưu phóng khoáng. Không biết có bao nhiêu nữ nhi khuynh tâm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-da-mieu-duoi-mong-lanh-su>

1. Chương 1

Chỉ cần ở Hoan Hỉ thành mọi người đều biết, Mộ phủ ở thành Nam cùng Nhiếp phủ đích thực là đối thủ một mất một còn. Nhiều thế hệ Mộ gia đều là quan văn, ở trong triều giữ một chức quan không hề nhỏ, mà Mộ lão gia vốn là từng đảm đương chức vụ Tể tướng.

Còn Nhiếp gia nổi tiếng về võ, từ trên xuống dưới, chiến tích huy hoàng, được phong làm Nhiếp gia quân thái tộc, nghe thấy mà khiếp sợ.

Hai phủ kề liền nhau, nhưng lại không lui tới.

Hai nhà địch ý từ đầu mà đến, người bên ngoài không biết, chẳng qua quan văn cùng võ tướng xưa nay sẽ không hợp, cho nên cũng không làm người ta bất ngờ.

Có điều làm người ta bất ngờ là — Mộ thừa tướng cùng Nhiếp tướng quân ở trong triều không hợp, thế nhưng ngay cả địa điểm cáo lão hồi hương đều chọn giống nhau như đúc, ở Hoan Hỉ thành, thậm chí, hai phủ còn liền kề nhau.

Này không phải đối thủ một mất một còn sao? Như thế nào còn ở gần nhau như vậy?

Hỏi thăm trên dưới mới biết được, phu nhân hai nhà là tỷ muội cảm tình tốt lắm, hai vị phu quân tuy không vừa mắt lẫn nhau, nhưng hai vị phu nhân cảm tình là thật sự tốt !

Thậm chí các nàng còn ước định, sinh ra tiểu hài tử nếu là một nam một nữ, liền kết làm vợ chồng, bởi đường quan hệ hai nhà .

Nhưng đề nghị này, hai nam chủ nhân thì cười nhạt.

“Há, muốn sinh đương nhiên là sinh con! Sinh nữ nhi gả cho người kia, Mộ gia ta không phải muốn suy giảm ba đời sao?” Đây là Mộ tướng nói.

“Hừ, cưới con gái của lão già đó sao? Lão tử tình nguyện tùy tiện ở trên đường chọn một cái, cũng không nhận họ Mộ vào cửa! Là nói.....Mộ lão nhân vô dụng kia, làm sao sinh con bình thường được?” Nhiếp tướng quân cười lạnh, lời nói khinh thường làm Mộ thừa tướng tức giận đến cả người phát run.

Bởi vì, họ Nhiếp khôn nạn kia, con đã lớn đến năm tuổi, mà hần và vợ đã lớn tuổi lại ngay cả một đứa con cũng không đẻ được!

Mộ phu nhân cũng từng muốn cho phu quân nạp thiếp, kéo dài hương khói Mộ gia, nhưng Mộ thừa tướng không chịu, hần yêu vợ như mạng, sao có thể làm cho vợ mình chịu ủy khuất?

Cho dù không có đứa nhỏ, miệng cái nhà họ Nhiếp kia không sạch sẽ, không nên để ý đến chuyện nhà hần là tốt rồi.

Chẳng qua, là ông trời có mắt, khi Mộ phu nhân bốn mươi tuổi lại đột nhiên có thai, việc này làm cho hai người thật vui mừng

“Họ Mộ, thật là chúc mừng! Có thai à? Chẳng qua bằng bản lĩnh của ngươi, bình thường sinh được con trai sao?” Cách một bức tường, Nhiếp tướng quân thực không khách khí hạ mắt xuống ngắm thân mình gầy mỏng của Mộ thừa tướng.

~~“Hừ, họ Nhiếp, thai này nương tử ta nhất định là nam!” Mộ thừa tướng trừng mắt, tức giận gào thét.

“Phải không?” Nhiếp tướng quân cười khê, vẻ xem thường.“Nếu không phải là con trai?”

“Nếu không phải con trai? Đầu lão tử ta liền cắm xuống bô trước mặt ngươi!” Tức chết rồi, hần tuyệt đối phải sinh ra bé trai cho họ Nhiếp này nhìn một cái!;

“Tốt, ta sẽ chờ cái bô của ngươi.” Nhiếp tướng quân cười cười, mười phần khinh thường.

Một thời gian sau, Mộ phu nhân sinh con trai, cái bô không cần làm, chẳng qua hai nhà địch ý lại vẫn tồn tại, hai nam nhân bắt đầu so tới tếu hài tử.

Nhiếp thiếu gia từ nhỏ thiên phú thần lực, tuổi còn nhỏ liền đã được Hoàng Thượng ban thưởng, tương lai tiền đồ không thể đo đếm được.

Mộ thiếu gia hai tuổi cầm bút, ba tuổi đọc thi từ, bốn tuổi làm văn, có thể nói là một đại thần đồng, viết ra văn thơ làm cho thánh thượng kinh diễm không thôi.

Đáng tiếc khi bảy tuổi bệnh nặng một hồi, sau khi khỏi hần tính tình lại thay đổi, thần đồng tiêu thất, biến thành người bình thường.

“Ha.....”

Lúc này, Mộ gia thiếu gia thực bình thường ngáp một cách lười biếng, chậm rãi đi ra cửa phòng, tay hắn đặt ở trên bụng, sắc mặt có chút trắng bệch, như là có vẻ không được thoải mái.

Tuy rằng mới mười bốn tuổi, thân mình gầy teo, chẳng qua khuôn mặt kia cực kỳ tuấn tú khả ái, mày rậm mắt to, bộ dáng tuấn tú làm cho cô nương bên ngoài cực kỳ yêu thích!

Chớ trách chỉ cần hắn vừa ra khỏi cửa, liền một đồng cô nương lén nhìn hắn. Xoa mắt, lại lười biếng ngáp, Mộ Chi Kỳ ngẩng đầu, từ sau tường nghe được tiếng quát nhẹ. Hắn nhú mày, đi hướng cái thang gỗ đặt ở trên tường, chậm rãi đi mấy bước. Quả nhiên, Nhiếp thiếu gia trần trụi nửa người trên đang luyện quyền, khí lực cường kiện, ánh sáng trên cổ màu đồng làm cho hắn nuốt nước bọt.

Chắc chắn, dáng người tốt nhất!

Mộ Chi Kỳ ngồi ở trên tường, liền cứ như vậy thưởng thức.

Nhiếp Vô Tung dừng lại động tác, đôi mắt lạnh lẽo thần nhiên ngắm người ngồi ở trên tường liếc mắt một cái, đối với cái nhìn chăm chú như vậy sớm thành thói quen — đương nhiên, cũng bao gồm thanh âm nuốt nước miếng kia.

Nếu không phải họ Mộ này bên ngoài thường đùa với các cô nương, nếu không, hắn thật sự nghĩ đến tên kia đoạn tay áo chi phích*, hơi một tý liền nhìn hắn như trần truồng mà nuốt nước miếng.

* Câu này được bắt nguồn từ điển tích mối tình “đoạn tụ” giữa Hán Ai Đế và Đổng Hiền. Các bạn tra thêm google, đại khái là nói đến mối tình của đàn ông với đàn ông.

Chẳng qua, loại cảm giác bị nhìn chăm chăm này xem vẫn là thật không tốt, ánh mắt kia như hổ rình mồi, như là muốn ăn sống nuốt tươi hắn, quá ghê tởm!

Cầm lấy quần áo một bên, hắn không có hứng trí luyện võ.

“A, người không luyện nữa à?” Người xem vẫn không tự giác, thanh âm mang theo vẻ thất vọng thực rõ ràng.

Đáng tiếc, xem qua nhiều thân thể nam nhân như vậy, vẫn là Nhiếp Vô Tung đặc biệt đẹp mắt, khí lực kia vừa mới tốt lắm sao, làn da hoàn mỹ, làm cho hắn thật muốn sờ một phen.

Đương nhiên, hắn không dám, trừ phi hắn muốn cắt tay mình.

Chẳng qua, bộ dạng Nhiếp Vô Tung cũng xem tốt lắm.

Bất đồng với tuấn tú của hắn, ngũ quan Nhiếp Vô Tung nam tính nhưng lại không mất đi vẻ tuấn mỹ, cùng với thân hình thật tương xứng, tuy rằng luôn tỏ ra lạnh lùng, nhưng khí chất lãnh khốc kia cũng rất mê người, không trách được bên ngoài một đồng khuê nữ muốn được gần cho hắn.

Ai, đáng tiếc, hắn đời này cùng bộ dáng Nhiếp Vô Tung tinh tráng kia vô duyên!

Nhìn thân mình gầy teo của mình, Mộ Chi Kỳ nhịn không được than nhẹ ở trong lòng.

Đột nhiên, bụng truyền đến một trận đau đớn, đầu cũng choáng váng, làm cho hắn thiếu chút nữa không ổn định được thân mình, ngã xuống.

May mắn, hắn đứng lúc nhịn xuống, chẳng qua sắc mặt lại càng thêm tái nhợt.

Nhiếp Vô Tung phát hiện, mày kiếm khẽ nhú, cũng không tiến lên, cũng không ra tiếng quan tâm, mặc quần áo chuẩn bị rời đi.

“Này! Người cứ như vậy không để ý tới ta sao?” Thực là không có lòng từ bi mà!

“Ta với người quen sao?” Nhiếp Vô Tung lãnh đạm nói, hắn cùng Mộ Chi Kỳ không có gì để nói, hai người lại không quen, càng không có giao tình.

“A! Nói cũng đúng.” Mộ Chi Kỳ không bị Nhiếp Vô Tung lãnh đạm châm chọc ảnh hưởng đến, không sao cả đầu môi, đã sớm quen dáng vẻ hắt lạnh như băng.

Nếu một ngày nào đó đột nhiên Nhiếp Vô Tung thân thiện đối với mình, không chừng mình còn có thể bị dọa cho sợ!

“Nghe nói người thống lĩnh quân lính đánh bại bọn người man rợ phía Nam, làm cho Thánh Thượng rất vui, chuẩn bị ban thưởng vị trí đại tướng quân cho người? Chúc mừng người!” Làm như không nhìn thấy hấn lạnh lùng, Mộ Chi Kỳ tiếp tục mở miệng nói chuyện.

Nhiếp Vô Tung không lên tiếng trả lời, chẳng qua theo dõi bộ dáng hấn tái nhợt, mi tâm không tự giác nhíu nhẹ.

Xem bộ dạng hấn gầy yếu, giống như gió thổi qua sẽ đổ, còn dám ngồi ở trên đầu tường, thật sự là không sợ chết!

“Hai mươi tuổi an vị đến vị trí tướng quân, nhất định sẽ có rất nhiều người đổ kỵ với người.....” Ôi! Bụng thật sự đau quá.

Một trận đau đớn lại từ bụng dưới truyền đến, Mộ Chi Kỳ cảm thấy đầu càng choáng váng, trước mắt tối đen, thân thể mềm nhũn, làm cho hấn ngồi không vững, không cẩn thận từ trên tường ngã xuống. Nhắm mắt lại, hấn chờ đau đớn lan đến, nhưng đợi hồi lâu, lại không cảm thấy đau.

Mộ Chi Kỳ nghi hoặc mở mắt ra, đã thấy hé ra khuôn mặt anh tuấn cách hấn thật gần. Tròng mắt di động..... Mối hai người chạm vào nhau, một bàn tay của hấn đặt ngay tại trước ngực mình..... Nhiếp Vô Tung nhú mày, cảm giác được bàn tay mềm mại, hấn sửng sốt, ngón tay theo bản năng bắt lấy..... Mềm nhũn! Đây..... Nhiếp Vô Tung mở to mắt, không thể tin tưởng mắt nhìn thiếu niên gầy yếu trước mắt. Hai người chỉ ngây ngốc nhìn, rốt cuộc nói không nên lời.

Tục ngữ nói đúng, trời làm bầy vẫn còn sống, người tự làm bầy không thể sống.

Nhìn “Con trai” bước vào cửa nhà, Mộ lão gia thật sự cảm thấy những lời này nói thật đúng, rõ ràng là hoàn cảnh của hấn hiện tại!

“Cha, sao người lại dậy sớm như vậy? Trời vừa mới sáng thôi mà!” Mộ Chi Kỳ nhìn cha ngồi ở vị trí chủ thượng, mày nhon khẽ động.

“Hấn” ngũ quan thanh tú tuấn nhã, quần áo tơ lụa màu xanh nhạt, tóc đen lấy dây màu xanh nhạt cột một nửa tóc lên, cầm trên tay một chiếc quạt bằng bạch ngọc, bộ dáng tao nhã nho nhã mê đảo bao cô nương trong thành.

Trong Hoan Hỉ thành ai chẳng biết Mộ phủ có Mộ thiếu gia phong lưu phóng khoáng? Khuôn mặt tuấn tú luôn ẩn hiện nụ cười, chỉ cần tùy ý kể câu chuyện vui cũng làm cô nương người ta thích thú, phấn khởi.

Hết người này đến người nọ đều nghĩ cách tối ưu nhất để khuê nữ nhà mình được làm Mộ gia thiếu phu nhân, còn có người đến tận cửa bày tỏ lòng hâm mộ với Mộ lão gia, mong muốn song phương có thể kết làm thân gia.

Mỗi khi nghe đến mấy cái tin đồn đãi này, còn có bằng hữu bá phóng bày tỏ, Mộ lão gia vừa phẫn nộ lại vừa xấu hổ, chỉ có thể pha trò cho qua, làm như nghe không hiểu.

Đùa giỡn cái gì chứ! “Con trai” của ông thật có thể cưới vợ, Mộ gia đã sớm con cháu cả sảnh đường, sẽ không để cho “Con trai” hấn đến hai mươi tuổi mà người vẫn còn cô đơn một mình!

“Hừ! Con cũng biết trời đã sáng? Lúc này mới trở về, con nói con chạy tới nơi nào?” Trợn trừng mắt, Mộ lão gia tức giận đến run run chồm râu.

“Cha, người không phải biết rõ còn cố hỏi sao?” Không chút để ý đến tâm tình của cha, liếc mắt một cái, Mộ Chi Kỳ lười biếng ngồi vào trên ghế.

“Con mới từ Túy Nguyệt lâu trở về, cả đêm cũng chưa ngủ, người muốn nói gì có thể chờ con ăn no ngủ ngon hay không?”

Mộ Chi Kỳ nói xong, lười biếng ách xì một cái.

“Túy Nguyệt lâu? Lại đi Túy Nguyệt lâu? “Con” một cô nương khi không chạy tới Túy Nguyệt lâu làm gì?”
Mộ lão gia tức giận đến rống to.

“Suyt!” Mộ Chi Kì nhanh ý chạy lại bảo cha mình nhỏ giọng. “Cha, cẩn thận tai vách mạch rừng, nếu như bị nghe thấy được, chuyện đó chắc chắn không tốt lắm đâu cha à.” Nàng lắc lắc ngón tay, thực tâm thiết nhắc nhở lão cha nhà mình.

“Con.....” Mộ lão gia tức giận đến thiếu chút nữa thở không nổi. Thật sự là một bước sa chân ngàn năm mang hận nha !

Nhớ lại năm đó, chỉ vì một trận đánh cuộc, ông dù chết cũng muốn sinh ra con trai, bằng không phải làm cái bỏ cho họ Nhiếp kia! Không nghĩ tới, đứa nhỏ vừa ra sinh, lại chính là một nữ oa nhi.

Bản thân ông cũng nhận thức, sinh nữ nhi cũng tốt, ông đã chờ hơn mười năm mới được đứa con, yêu thương còn không kịp, huống chi nó là nam hay là nữ.

Không nghĩ tới họ Nhiếp khốn kiếp kia lại ở ngoài cửa nói mả mai, nói ông cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu một cái bỏ.

Phải nhẫn nhịn, nhưng không thể nhẫn nhịn được! Dưới cơn giận dữ, ông đã nói sinh con trai. Lời vừa ra khỏi miệng, đã không còn kịp hối hận nữa rồi.

Thở dài một hơi, ông đem nữ nhi nuôi như nam tử, vì việc này, phu nhân ông còn cùng ông náo loạn một thời gian, nhưng là biết ông sĩ diện, cuối cùng cũng chỉ chịu đựng dè dặt, theo ông cùng nhau giấu diếm.

Nữ nhi từ nhỏ tư chất thông minh, hai tuổi đã cầm bút, ba tuổi đã đem tứ thư ngũ kinh* xem xong, hơn nữa đọc đến đâu là nhớ đến đấy, bốn tuổi đã biết viết ra thành văn, ngay cả hần là lão cha nhìn xem đều kinh diễm không thôi, so với con Nhiếp gia, tuyệt không kém cỏi.

* Là bộ sách làm nền tảng cho Nho giáo

Văn nàng viết ra, ngay cả đương kim thánh thượng đều yêu thích không thôi, thẳng thắn mà nói bằng tài năng văn thơ thần đồng, tương lai nhất định sẽ là văn sĩ Trạng Nguyên trẻ tuổi nhất.

Nghe được lời này ông một trận kinh hoàng, nếu thật sự là con trai, ông nhất định kiêu ngạo không thôi, nhưng mà lại là đứa con gái! Nữ nhân làm quan, đây là tội khi quân, ông cũng không muốn phạm pháp!

Nơm nớp lo sợ trong vài năm, ông nhận ra như vậy không phải là biện pháp tốt, đành phải khi nữ nhi bảy tuổi, nói dối nàng bệnh nặng một trận, cũng không cho nàng lại viết thơ làm từ, để cho nàng biến thành người bình thường.

Nhưng thân phận vẫn không thể thay đổi được, đành phải cho nàng tiếp tục làm thiếu gia Mộ gia, cũng bởi vì vậy, tính tình nữ nhi càng lúc càng hoang dã, ông hoàn toàn không quản được.

Thế cho nên đến bây giờ, là hai mươi tuổi, một chút bộ dạng cô gái cũng không có, lại còn bên ngoài trên hoa ghẹo nguyệt, làm các cô nương xuân tâm nhộn nhạo, thậm chí còn đến nơi yên hoa tìm hoan mua vui, quả thực muốn tức chết người làm cha là ông mà!

Nàng là cô nương đó! Một đại cô nương thì đi thanh lâu làm gì? Muốn làm gì ở đó?

Mộ lão gia càng nghĩ càng tức, một hơi đau nhức ở ngực, thẳng đến không thở nổi?

Thấy cha miệng thở ra hít vào, Mộ Chi Kì xem cũng biết cha nàng đang suy nghĩ gì, miệng đang nhâm nhi trà, nàng lười biếng nhướn mày:“Cha, hãy bình tĩnh, tuổi của người cũng không còn nhỏ, đừng quá kích động, bằng không mẹ của con sẽ lại làm quả phụ.”

“Con.....” Mở miệng ra nói là không tốt, mỗi một lời nói ra đều làm cha giận thêm.“ Con..... Con thật là muốn ta tức chết mà, khi không đi Túy Nguyệt lâu, con đi đến đó làm gì?”

“Cha, một người nam nhân đi thanh lâu làm gì, người không biết thật à?” Mộ Chi Kì tựa tiểu phi tiểu* dấu môi.

(*tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười)

“ Con..... Con là nam sao?” Mộ lão gia tức giận đến cả người gào lên.

“Toàn Hoan Hỉ thành ai chẳng biết Mộ phủ chỉ có Mộ thiếu gia, con không phải nam thì là cái gì?” Phe phẩy chiếc quạt bạch ngọc, Mộ Chi Kì cười đến phóng đảng.

“ Con.....” Nghiệt nữ mà!

Thấy cả người cha giống như sắp bị nàng chọc đến tức chết, Mộ Chi Kì đành phải thu hồi bộ dáng thông dong, lười biếng, đổi thành biểu tình vô tội, “Bằng không, cha còn muốn con phải như thế nào? Biến trở về thân nữ nhi sao? Chỉ sợ khi Mộ thiếu gia biến thành Mộ tiểu thư, tội khi quân xét nhà đã tới rồi!”

Cũng đừng quên, nàng mới trước đây viết văn vẽ, còn làm cho thánh thượng ban thưởng bức hoành (tấm biển), giờ phút này vẫn được đặt tại đại sảnh trong nhà.

“Đến lúc đó, đừng nói suy yếu ba đời, chỉ sợ Mộ gia chúng ta chỉ ở một thế hệ này liền toàn bộ bị diệt hết, ha ha.....” Nói xong, nàng còn tự đắc cười to.

Thấy lão cha đang nhìn chằm chằm, nàng ngay lập tức thu hồi tươi cười, ho nhẹ vài tiếng, tiếp tục uống trà.

“ Con.....” Mộ lão gia đã không biết nên nói cái gì, chỉ có thể xoa trán, khóc không ra nước mắt than nhẹ: “Ai! Ta rốt cuộc là tạo ra cái nghiệt gì, sao lại dạy dỗ con thành nghiệt nữ thế này.....”

“Oán ai? Còn không phải tại ông sao ?!” Mộ phu nhân đi vào đại sảnh, tức giận liếc mắt nhìn phu quân một cái. “Ai kêu ông sĩ diện, không có việc gì lại nói dối!”

Hừ, hiện tại mới oán than, còn kịp sao?

“Ai kêu họ Nhiếp kia muốn khiêu khích ta?” Mộ lão gia thở phì phì vỗ đầu. “Bằng không ta sẽ nói dối sao? Hừ! Hơn nữa ta cũng đã thề, người Mộ gia ta tuyệt đối không gả cho Nhiếp gia, bằng không liền suy giảm ba đời.....”

“Gả cho Nhiếp gia có cái gì không tốt?” Mộ phu nhân đánh gãy lời nói phu quân, “ Vô Tung nhà người ta rất có tương lai, là một nhân tài tiêu biểu, hai mươi tuổi coi như đã có uy quyền tiến đến làm đại tướng quân, vì triều đình lập bao nhiêu công lao hiển hách, thời gian trước mới bình định dị tộc, mấy ngày tới sẽ khai hoàn hồi kinh.

“Rất giỏi sao?” Mộ lão gia hừ lạnh.

“Thực sự rất giỏi.” Mộ phu nhân trừng mắt nhìn qua, mỗi lần nhắc tới việc này bà liền nổi giận, cắn răng, mắng liên thanh, nếu không tại ông, Kì nhi chúng ta từ lâu vốn đã tốt như vậy, sẽ không đến bây giờ hai mươi tuổi còn không ra nam không ra nữ. Mọi người chỉ biết có Mộ thiếu gia, không biết trên thực tế là Mộ tiểu thư, ông nói đi, ông tính để cho Kì nhi làm Mộ thiếu gia bao lâu? Cả đời sao?”

“Ta.....” Bị Mộ phu nhân hỏi liên tục, Mộ lão gia ấp úng, chột dạ nói không nên lời. Mà Mộ Chi Kì ngồi một bên ở ghế tam tư đã sớm lạc vào cõi thần tiên, không rảnh nghe cha mẹ khắc khẩu.

Lúc nàng nghe được mẹ nói người nọ chiến thắng khai hoàn hồi kinh, tách trà trên tay thiếu chút nữa rơi xuống đất. Không thể nào? Người nọ sắp về đến đây..... Mồ hôi lạnh từ giữa trán chảy xuống, sắc mặt cũng trắng bệch.....

Hắn thật sự đã trở lại.....

* * *

Trên gác xép, Mộ Chi Kì đứng núp ở một góc, khuôn mặt trắng bệch nghiêm nghị, nhìn nam nhân tuấn mỹ được mọi người hoan nghênh.

Hắn cười một con tuấn mã màu đen, tóc dài đen tùy ý phân tán, thêm một tia không kềm chế được, hai năm không thấy, ngũ quan lại có thêm vẻ phong sương, nhưng lại không tổn hao gì đến nét tuấn mỹ của hắn, ngược lại làm cho hắn càng thêm mê người.

Chỉ có biểu tình lạnh như băng kia là không thay đổi, không vì lập công lớn mà kiêu ngạo, cũng không vì mọi người hoan nghênh mà mỉm cười, phẳng phất hết thảy này đều là đương nhiên.

Bộ dáng lãnh đạm kiêu ngạo kia, đều giống như năm đó.

Không, thậm chí càng thêm khí phách hơn so với năm đó!

“Sao lại..... Không chết ở biên ngoại?”

Thật không thể tưởng tượng nổi! Dị tộc dũng mãnh thiện chiến nổi tiếng thiên hạ, nàng tướng hấn nhất định là chết mất xác, tuyệt đối sẽ không trở lại.

Huống chi, hai năm rồi chưa từng nghe qua tin tức gì của hấn, nàng càng đương nhiên cho rằng hấn nhất định sẽ chết ở trên chiến trường.

Nhưng mà, hấn đã trở lại, hơn nữa bình định được bọn man di, khả hoàn trở lại.

“Trời muốn hại chết ta sao?” Dẫu môi, Mộ Chi Kỳ thật muốn khóc. Đột nhiên, đôi mắt lạnh kia giống như cảm giác được ở phía trên nhìn chăm chú, quét lại hướng nàng. Dọa! Nàng động tác nhanh chóng che giấu thân mình, chỉ sợ bị phát hiện. Làm ơn! Trăm ngàn không cần phát hiện..... Nín thở chờ đợi hồi lâu, nghe thanh âm hoan nghênh dần dần đi xa, nàng mới nhẹ nhàng thở ra một chút.

“Sao vậy? Dáng vẻ người sao lại khấn trương đến thế? Xảy ra chuyện gì?” Tần Túy Nguyệt đi vào sương phòng, mặt mày như họa, dung nhan làm cho người ta kinh diễm.

“Túy Nguyệt!” Mộ Chi Kỳ nhanh chóng xông lên, dùng sức bắt lấy tay Túy Nguyệt, “Làm ơn, cho ta mượn Túy Nguyệt lâu của người ở lại!”

“Đang êm đẹp, sao lại không ở nhà mình, muốn tới nơi yên hoa này của ta ở lại?” Tần Túy Nguyệt nhú mày, nhìn thấy vẻ mặt Mộ Chi Kỳ không còn bộ dáng thông dong trong quá khứ, không khỏi cảm thấy thú vị.

“Người biết rõ còn cố hỏi! Nhiếp Vô Tung trở về tin tức đều truyền khắp đại giang nam bắc, người không biết sao?” Nữ nhân này biết rõ nàng muốn trốn người, lại vẫn giả ngu!

“Tránh được nhất thời, tránh được cả đời sao?” Tần Túy Nguyệt không cho là đúng nhìn Mộ Chi Kỳ, giãy tay nàng ra, tao nhã ngồi trên ghế.

“Có thể trốn nhất thời thì nhất thời.” Mộ Chi Kỳ nghiêm mặt, vẻ mặt kích động.

Trên đời này, người biết nàng là nữ nhi không nhiều lắm, trừ bỏ cha mẹ nhà nàng, vài tri kỷ bạn tốt biết, còn có.. có..... Nhiếp Vô Tung.

Nghĩ đến năm đó bị hấn phát hiện, nàng liền biết vậy chẳng làm.

Sớm biết vậy lúc trước sẽ không tham lam xem nam sắc, chính mình hôm nay cũng sẽ không rơi vào tình thế này.

Lúc ấy khi bị hấn phát hiện, nàng sợ tới mức muốn đẩy hấn ra để thoát đi, ai ngờ đến nam nhân lạnh như băng kia nhưng lại xoay người chế trụ nàng, không để ý nàng giãy dụa, thô bạo kéo quần áo của nàng, tình tường nhìn đến mảnh vải bao ở bộ ngực sữa khéo léo.

“Ồ..... là nữ?” Nhiếp Vô Tung nhú mày, nhìn rõ ràng miên nhũ, kinh ngạc ngay từ đầu sớm biến mất, cảm thấy nồng đậm hứng thú.

Như là phát hiện ra cái sự việc tốt lành, cực kỳ có hứng thú nhìn người nhỏ bé dưới thân bối rối.

“Người, người.....” Mộ Chi Kỳ hoàn toàn nói không ra lời, như thế nào cũng không nghĩ tới hấn lạnh như băng sẽ điên cuồng tùy tiện làm thành như vậy, rõ như ban ngày liền xé rách quần áo của nàng.

“Kinh nguyệt đã đến sao?” Mắt nhìn xuống dưới đến tiết khổ tuyết trắng của người đang kịch liệt vận vẹo hơi hơi phỉm ra một tia màu đỏ, lại đối chiếu bộ dáng nàng yếu đuối tái nhợt, liền dễ dàng đoán ra.

Mộ Chi Kỳ đỏ mặt, vừa tức lại quần bách.“Thả ra..... Buông!” Tên khốn kiếp này, uống phỉ nàng từng tán thưởng thân thể hấn, còn lén lút động tâm qua

Hừ! Nàng thật sự là mất bị mù!

“Không nghĩ tới lúc ngươi tức giận còn rất đáng yêu.”

Hai má tái nhợt kia vì lửa giận mà phỉếm hồng, đôi mắt tròn tròn vo, hoàn toàn không giống với bộ dáng hần thấy lúc trước.

Nàng như vậy, bất ngờ lấy lòng hần.

Đôi môi mỏng mơ hồ cong lên, ngón tay thon dài tiến vào trong mảnh vải, ở giữa khe rãnh hai vú mê người nhẹ nhàng chạm chạm di động.

“Ngươi..... Ngươi làm gì vậy?” Mộ Chi Kỳ trừng lớn mắt, trừng mắt nhìn tay Nhiếp Vô Tung, tức giận đến giấy dựa vụn vụn. “Nhiếp Vô Tung, bỏ tay ngươi ra!”

“Còn quá nhỏ, không đủ mê người, bất quá cũng không sao, một, hai năm còn kém không nhiều lắm.” Nhìn nàng, Nhiếp Vô Tung ý vị sâu xa nói xong, khuôn mặt anh tuần xẹt qua một tia tà khí.

Nàng hít một ngụm khí lạnh, ánh mắt hần như muốn đoạt lấy làm cho người ta sợ hãi, như đang tập trung nhìn con mồi, mà nàng, là con mồi của hần.

Tâm, không hiểu vì sao run run, ở dưới ánh mắt của hần, nàng hoảng hốt.

Mà hần, lại vào lúc này buông nàng ra.

Vừa được tự do, Mộ Chi Kỳ nhanh chóng chỉnh sửa quần áo lung tung, nhanh chóng bò lên, còn không có kịp chạy, một đôi bàn tay to liền ôm thắt lưng của nàng.

“A!” Nàng không kịp phản ứng, đã bị ôm lấy. “Buông –”

Nàng mở miệng phản nộ, thân thể giấy dựa.

Nhiếp Vô Tung không đem giấy dựa của nàng giống con mèo nhỏ để vào mắt, một tay vững vàng giam giữ nàng, đôi môi mỏng ở bên tai nàng nói nhỏ. “Tường cao như vậy, ngươi chỉ một mình không có trở ngại sao? Cũng là nghĩ ngươi xiêm y không chỉnh tề lại từ cổng Nhiếp gia ta đi ra ngoài?”

Hần nói làm cho nàng ngừng giấy dựa, trừng mắt nhìn tường cao, nói không ra lời.

Hần vừa nói xong, đầu lưỡi tiếp theo khê liếm vành tai khéo léo giống vỏ sò kia.

“A!” Mộ Chi Kỳ chạy nhanh che lỗ tai, quay đầu trừng hần. “Ngươi.....”

Còn không kịp mắng chửi người, hần đã nhanh chóng ôm lấy nàng, mũi chân nhẹ chút, phóng qua bức tường cao.

Động tác đột nhiên tới này làm cho nàng kinh hãi, hai tay theo bản năng gắt gao ôm chặt cổ của hần, chỉ sợ không cẩn thận rớt xuống.

“Ngươi muốn tiếp tục ôm ta sao?” Rơi xuống mặt đất, Nhiếp Vô Tung cúi đầu nhìn người trong lòng, đôi môi mỏng cong lên một nụ cười nhẹ.

“A!” Mộ Chi Kỳ nhanh chóng thu hồi tay, đẩy hần ra, nắm chặt vạt áo, chạy nhanh thoát đi.

Vừa vịn lời nói đến sau đó, lại làm cho nàng dừng lại bước chân –

“Con mèo nhỏ, đêm mai giờ tỵ đến chỗ này chờ ta.”

“Ai để ý đến ngươi!” Nàng quay đầu trừng hần, từ nay về sau nàng sẽ cách hần thật xa, không bao giờ muốn liếc mắt nhìn đến hần một cái.

“Ngươi không sợ ta đem chuyện ngươi là nữ nhi nói ra sao?” Nhiếp Vô Tung nhếch môi uy hiếp, nhìn cặp mắt trừng càng lớn của nàng, càng giống con mèo nhỏ giương nanh múa vuốt, thực đáng yêu.

“Ngươi..... Dê tiện!” Dám uy hiếp nàng?

“Một khi bị Thánh Thượng biết được, chính là khi quân tội lớn, ngươi cảm thấy Mộ phủ có thể nhận nổi sao?” Nhiếp Vô Tung không thêm để ý nàng lên án, cười thật nhẹ nhàng lại có tự tin, như là biết trước nàng sẽ khuất phục.

“Người.....” Mộ Chi Kỳ trừng mắt nhìn hắn, lại không có kế sách, ai bảo nhược điểm của nàng bị nắm! Nàng hung hăng cắn răng, trừng hắn liếc mắt một cái, cũng không quay đầu lại rời đi. Từ nay về sau, bắt đầu nàng bị thăm ở dưới dâm uy của hắn, hắn nói Đông, nàng không dám đi Tây, giống như con mèo nhỏ ôn thuần, rõ ràng là nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng chỉ có thể khuất phục.

Mà họ Nhiếp vương khôn kiếp kia, khi nàng mười sáu tuổi say rượu, ti bỉ muốn thân thể của nàng, mà nàng hoàn toàn không có năng lực phản kháng, chỉ có thể mặc hắn khi dễ, thâm hận trong lòng.

Thật vất vả, năm ấy nàng mười tám tuổi, hắn nhận thánh chỉ, phụng mệnh bình định dị tộc.

Biết có thể thoát khỏi ma chướng của hắn, nàng cao hứng chỉ kém không đốt pháo chúc mừng, lại mỗi ngày thấp hươu bái Phật hy vọng hắn chết ở bên ngoài.

Không nghĩ tới, mới qua hai năm tự do, nàng cũng đã sắp quên hắn, hắn lại đã trở lại.

Đây không phải ông trời muốn hại chết nàng sao?

“Không được, ta nhất định phải trốn! Ta nhất định phải trốn đi thật xa.” Mộ Chi Kỳ cắn ngón tay, khăn trương đi qua đi lại.

Mà Tần Túy Nguyệt thì đang ngồi ở ghế ưu nhân cầm bát trà, một bên uống trà ngon, một bên thưởng thức bộ dáng bạn tốt bối rối hiếm thấy.

“Trốn như thế nào ? Trốn ra sao ?” Nàng uống ngụm trà, lạnh lạnh hỏi.

Mộ Chi Kỳ dừng lại bước chân, kiên quyết nhìn nàng: “Mặc kệ, dù sao ta nhất định ở lại Túy Nguyệt lâu, trước khi hắn rời đi, ta chết cũng không trở về!”

Nàng cũng không tin, hắn sẽ thần thông quảng đại, biết nàng ở Túy Nguyệt lâu.

Đêm, rất khuya

Mộ Chi Kỳ ngủ thật sự say, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào chiếc chăn tơ tằm mềm mại, thỏa mãn thở hắt ra, môi khẽ mở ra, như là mộng đẹp, hơi hơi cong lên.

Cho đến khi một tia hơi thở bữa bãi nhiễu loạn giấc ngủ của nàng.....

Da thịt không hiểu bắt đầu có chút khó chịu, nàng nhanh chóng mở mắt, nhìn đến một thân ảnh cao to ở mạn giường mỏng manh.

Dọa!

Ôm chặt chần, nàng kinh hách ngồi dậy, còn không kịp há mồm thét chói tai, người phía mạn giường đã lên tiếng.

“Con mèo nhỏ của ta, nàng cho là tránh ở đây, ta tìm không ra sao?”

2. Chương 2

“Người.....” Mộ Chi Kỳ mở to mắt, thanh âm khản trương mà lắp bắp. Thanh âm này Tuy rằng đã qua hai năm, nhưng vẫn là quen thuộc đến không thể nào quen thuộc hơn được rồi. Nhưng mà..... Làm sao có thể? Hắn làm sao có thể biết nàng ở đây?

Hắn không phải hôm nay vừa mới trở về, tin tức sẽ không linh thông như vậy đi? Lập tức biết nàng ở Túy Nguyệt lâu?

Nàng không phải không nghĩ tới hắn sẽ điều tra, ngay từ đầu là muốn trước ở tạm Túy Nguyệt lâu một đêm, ngày mai liền trốn đến nơi khác, hạ quyết tâm không cho hắn tìm được, trước khi hắn rời khỏi Hoan Hỉ thành, tuyệt không bước vào Mộ phủ nửa bước.

Nhưng mà, nàng còn không có kịp trốn, thế nhưng đã bị hắn tìm được rồi.....

Ô.....Đây là ác mộng sao?:

Nuốt nuốt nước miếng, Mộ Chi Kỳ nghĩ không tin tưởng hai mắt của mình, liệu mình tưởng là một cơn ác mộng, nhưng mà.....

Hơi thở bừa bãi khiếp người kia, ánh mắt nóng cháy như muốn đoạt lấy, rành mạch nói cho nàng, đây không phải mộng.....

“Như thế nào? Bình thường không phải rất nhanh mồm nhanh miệng sao? Sau hai năm không thấy, ngay cả một câu đều nói không được?” Thanh âm lãnh đạm từ sau mạn giường truyền đến.

“Người..... Ta.....” Trùng mắt nhìn bóng người đứng trước mạn giường, Mộ Chi Kỳ sợ tới mức nói không ra lời, ấp úng không thành lời.

“Con mèo nhỏ, chắc là bởi vì rất nhớ ta, đột nhiên nhìn thấy ta, cảm động đến nói không ra lời?” Ngón tay thon dài vén lên mạn giường, khuôn mặt anh tuần tà nịnh kia xuyên thấu qua ánh trăng đập thẳng vào mắt của nàng.

Cảm động cái rắm!

Thiếu chút nữa trước khi ý thức được những lời này đã muốn thốt ra, nhưng hắn đột nhiên đẩy mạn giường ra, nàng nhìn đến khuôn mặt anh tuần khiếp người kia, nhất thời dần ra, nói không ra lời.

Nhìn hắn gần như vậy, so với buổi sáng nhìn từ xa, ngũ quan tuần mỹ càng tươi sáng, khí thế bức người cũng càng rõ ràng, đánh thẳng đến nàng, làm cho nàng nhất thời đã quên hít thở.

Mà hắn cũng không nói nữa, trong mắt đen thuần nhìn nàng.

Hai năm không gặp, nhóc con ngây ngô đã trưởng thành, khuôn mặt mang theo vị nữ nhân ôn nhu, bất quá anh khí trong ánh mắt vẫn như cũ không thay đổi, sự quật cường trong mắt cũng không biến mất, làm cho đôi môi mỏng xinh đẹp của hắn khê cong lên.

Tầm mắt chậm rãi dời xuống, con người đen nhìn chăm chú vào trước ngực cao ngất no đủ, trung y tuyết trắng, mảnh vải quần ở trước ngực sớm bị cởi bỏ, lại chưa từng có thói quen mặc cái yếm, nhũ tiêm phần nộn dán vào vải dệt, buộc vòng quanh tạo thành độ cong mê người.

“Nhiếp Vô Tung, ngươi đang nhìn gì hả?” Nhận thấy được tầm mắt của hắn, Mộ Chi Kỳ đỏ mặt, vội vàng lấy tay che trước ngực, ngăn trở tầm mắt của hắn, mắt đẹp trợn lên, hung tợn trừng mắt hắn.

Tên háo sắc này!

“Nàng nghĩ gì?” Nhiếp Vô Tung lười biếng nhìn Mộ Chi Kỳ, con người đen cố ý nhìn lướt qua bộ ngực của nàng, mới lại mở miệng, “Hai năm không thấy, xem ra nàng “Lớn lên” không ít đó!”

Đôi môi mỏng khê nhếch lên, ngữ khí của hắn có ý ám chỉ.

Mộ Chi Kỳ không phải ngu ngốc, đương nhiên biết ý tứ của hắn, hai gò má nàng hồng lên, xấu hổ nhìn hắn. “Liên quan cái rắm gì đến ngươi!”

“Đương nhiên là có liên quan đến ta, con mèo nhỏ, nàng đã quên, đây chính là phúc lợi của ta.” Thường thức về mặt của nàng, Nhiếp Vô Tung tiếp tục đùa với nàng.

Hai năm không gặp nàng, thực hoài niệm cảm giác này, còn có phản ứng của nàng, tươi sáng thú vị làm cho hắn thật muốn một ngụm nuốt vào.

“Câm miệng! Đừng gọi ta là con mèo nhỏ.” Xưng hô chán ghét này, đã hai năm không nghe đến, hiện tại lại xuất hiện, thật sự là chói tai!

“Chắc chắc! Mới hai năm, móng vuốt của nàng lại vươn dài đến vậy, ta thực không thích.” Nhiếp Vô Tung lắc đầu, ánh mắt đoạt lấy không chút nào che giấu.

Ánh mắt của hắn làm cho Mộ Chi Kỳ kinh hãi, thân mình tiếp tục lui về sau, chỉ sợ hắn tiến tới, nhưng miệng lại vẫn là không chịu thua, quật cường đáp lời.

“Này! Ngươi thích hay không thích kiên quan gì ta? Cũng đã biến mất hai năm, ngươi sao không chết ở biên ải, không có việc gì trở về làm gì?” Nhìn liền thực chán ghét!

“A! Người là đang trách ta ra đi không cáo biệt sao?” Nhiếp Vô Tung cười khẽ, nghiêng người chậm rãi dựa vào nàng. “Hay là trách ta hai năm nay không có tin tức gì, ngay cả một tin tức cũng không báo cho người?”

“Đi tới địa ngục đi! Đừng tự mình đa tình, ta ước gì người chết ở biên ải, vĩnh viễn đừng xuất hiện nữa Đáng chết! Người đừng tới gần nữa được không?”

Nàng liếc nhìn lui, hắn nhưng vẫn nhích về hướng nàng, đem nàng bức đến thành giường, lui không thể lui, bị hơi thở của hắn gắt gao vây quanh. Hơi thở nam nhân quen thuộc lại xa lạ làm cho nàng khẩn trương lại bối rối, mà lời của hắn, càng làm cho nàng tức giận đến nói năng không lựa lời.

Nàng vĩnh viễn sẽ không quên, ngày đó hai năm trước –

Đôi mắt Mộ Chi Kỳ lạnh lùng, nghĩ đến một đêm kia.

Hắn giống như ngày xưa đi vào trong phòng nàng, hắn bừa bãi đòi hỏi mãnh liệt làm cho nàng khóc hô lên thành tiếng, không tự chủ được cầu xin, thẳng đến bình minh, hắn mới buông tha nàng.

Nàng bị hắn đòi hỏi vô độ nên mệt không xuống giường được, nhưng sau ngày đó hắn lại biến mất, không thấy bóng dáng.

Sau đó, từ miệng hạ nhân nàng mới nghe được hắn phụng mệnh Hoàng Thượng xuất quân bình định dị tộc, không biết ngày về, mà lúc này, hắn đã sớm xuất phát từ lâu.

Việc này ai ai cũng đều biết, chỉ có nàng, sau khi hắn rời đi mới biết được.

Nàng..... Thật sự là cực kỳ cao hứng!

Không cần lại phải chịu hắn chèn ép, không cần lại bị hắn uy hiếp, nàng được tự do, cỡ nào thống khoái sướng ý nha! Nàng mỗi ngày nguyện rửa hân, tốt nhất chết ở trên chiến trường, vĩnh viễn cũng đừng trở lại.

Nàng mới là không giận hân đâu! Làm sao phải giận?

Hắn biến mất, nàng vui vẻ không kịp rồi, có gì phải tức giận?

Mím môi, nàng ngẩng đầu, quật cường trừng mắt với hân, không bị hơi thở của hân mê hoặc, thậm chí không khuất phục ở dưới khí thế của hân.

Tuy rằng, thân mình khẽ run đã sớm để lộ ra cảm xúc của nàng.

Nhìn vẻ mặt quật cường của nàng, Nhiếp Vô Tung khẽ nhếch tuấn mi, thấp giọng nở nụ cười. “Con mèo nhỏ, nàng vẫn đáng yêu như thế, làm cho người ta vô cùng yêu thích.” Ánh mắt khiêu khích của nàng làm áu hân sôi trào, cảm thấy một tia hưng phấn, chỉ có nàng, có thể cho hân cảm giác này.

“Nàng càng trốn, sẽ chỉ làm ta càng hứng thú hơn.....” Đầu ngón tay khẽ chạm vào má không tỳ vết, nàng muốn tránh nhưng nhanh chóng bị chế trụ.

“Thả ra..... Ôi!”

Không cho nàng cơ hội mở miệng, đôi môi mỏng nhanh chóng bao phủ môi nàng.

“Ôi! Không.....”

Mộ Chi Kỳ nhíu chặt mi, hàm dưới bị nắm chặt truyền đến một trận đau đớn, môi của hân kề sát nàng, không để ý chống cự của nàng, lưỡi linh hoạt, bá đạo tiến quân thần tốc, nếm hương vị ngọt ngào như mật trong cái miệng nhỏ.

“A!” Đột nhiên, hân nhanh chóng thối lui, đôi môi mỏng tràn ra một giọt máu, con ngươi đen trũng mất nàng.

Mộ Chi Kỳ quật cường kiêu ngạo ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đắc ý nhìn hân, đôi môi nhiễm tơ máu của hân.

“Người còn đừng chạm ta nữa, ta liền cắn đứt đầu lưỡi của người!” Giọng nói lạnh nhạt, nàng khiêu khích nói xong, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm máu trên môi, giống như mèo hoang cùng kẻ thù giằng co, bừa bãi lại mê người.

Con người đen híp lại, Nhiếp Vô Tung cũng liếm đi máu trên môi, miệng vết thương trên đầu lưỡi truyền đến một chút đau, lại càng kích thích hưng trí của hắn.

Nàng nhất định không biết, nàng như vậy, chính là càng kích thích dục vọng nam nhân muốn chinh phục, ánh mắt khiêu khích kia, làm cho hắn càng muốn áp đảo nàng.

“Con mèo nhỏ, lại tùy tiện một chút, ta ăn hương vị mới có thể càng ngọt.” Nhiếp Vô Tung nhếch môi, ánh mắt xâm lược nhìn thẳng nàng.

Ánh mắt kia, làm cho nàng run rẩy, lại quật cường không chịu cúi đầu.

Nàng khéo mắt vụng trộm tìm kiếm khe hở chạy trốn, nàng so với ai khác đều rõ ràng, nàng đâu không lại hắn, phản kháng nho nhỏ này, hắn căn bản không để trong mắt, chính là càng kích thích ý chí chiến đấu của hắn.

“Sao, muốn chạy trốn à?” Phát hiện ý đồ của nàng, hắn bắt đầu tới gần. “Ta đã nói rồi, nàng càng trốn, chính là làm cho ta càng muốn bắt nàng.”

“Đáng chết!” Mộ Chi Kỳ hoàn toàn bị chọc giận, “Nhiếp Vô Tung, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Vẫn quần quít lấy nàng không rời, rốt cuộc hắn nghĩ muốn cái gì?

Con người đen lóe ra, xẹt qua một tia hào quang, nhìn nàng: “Con mèo nhỏ, nàng thật sự không biết ta muốn gì sao?”

Khuôn mặt anh tuấn hướng đến gần nàng, đầu lưỡi khẽ liếm môi.

Nàng trừng mắt nhìn hắn, không nhúc nhích.

“Sao? Không cần ta sao?” Ngậm lấy môi dưới mọng nước, hắn khẽ mút, nói nhỏ, mang theo khiêu khích thần nhiên.

Nghe được lời của hắn, một tia lý trí còn sót lại của Mộ Chi Kỳ nháy mắt biến mất, bất chấp tất cả, hé môi cắn hắn.

Nhiếp Vô Tung không lùi mà liền tiến tới ngậm cái lưỡi thơm tho, cắn một phát. “Á!” Không nghĩ tới hắn sẽ cắn nàng, đột nhiên đau đớn làm cho nàng nhíu mày, tơ máu từ đầu lưỡi chảy ra. Bàn tay to của hắn giữ chặt cái gáy của nàng, không cho nàng lui, thô bạo cắn nàng.

Đau đớn làm cho nàng nhíu mày, cũng không chịu nhận thua, quật cường học hắn, cắn hắn. Muốn đau cùng nhau đau, nàng cũng sẽ không bỏ qua cho hắn!

Hai người môi, lưỡi đều bị đối phương cắn bị thương, nụ hôn thô bạo mang theo đau đớn, môi lưỡi giao triền, cho đến khi vị máu mặn chát hoà với hơi thở đối phương.

“Uhm.....” Mộ Chi Kỳ không tự chủ được hừ nhẹ một tiếng, than nhẹ mang theo một tia tình dục, miệng mũi tràn ngập mùi của hắn, dần dần mê hoặc nàng.

Không biết ai bắt đầu ôn nhu tấn công trước, lưỡi của hắn đảo qua, liếm mọi chỗ trong cái miệng nhỏ của nàng, khẽ mút, liếm qua cái lưỡi thơm tho, sau đó làm càn dây dưa quần mát, trêu đùa dụ dỗ giống như mỗi lần mút lấy toàn bộ, mà không hề thô bạo cắn mút.

“Uhm.....” Chịu không nổi trêu đùa của hắn, ngược lại là nàng khẩn cấp cuốn lấy lưỡi dài, đầu lưỡi nhẹ xoắn cùng hắn quần lấy, tạo ra tiếng vang dâm mĩ. Trung y tuyết trắng vì mới vừa rồi giây dựa mà tuột ra, lộ ra vai và một bên tuyết nhũ, câu dẫn tầm mắt của hắn.

Bàn tay to thâm nhập vạt áo, cầm một bên ngực mềm no đủ, nắm ngón tay vuốt ve nhuyễn nhũ non mềm, càn rỡ vân vê, lại dùng ngón tay kẹp lấy nhũ tiêm hồng nhạt, động tác nhẹ nhàng làm cho nhũ tiêm cọ xát qua ngón tay.

Chỉ chốc lát sau, nhũ lõi đỏ bồng trong tay bị vuốt dần dần đứng thẳng, từ khe hở ngón tay nở rộ màu đỏ mê người.

Ngực mềm no đủ cũng bị hấn hôn thành một mảnh hồng, lưu lại dâm mĩ chỉ ngân, từng trận ôn nhu làm cho tê dại truyền tới toàn thân, làm cho cái miệng nhỏ nhắn của nàng không tự chủ được rên rỉ ra tiếng ‘ưm’ mê người.

Thấy vẻ mặt nàng mê loạn, Nhiếp Vô Tung hơi hơi hé môi, ngón tay kẹp lấy nhũ tiêm, thô ráp khê cọ nụ hồng mẫn cảm, hơi hơi dùng lực nắm bắt.

Đôi môi ẩm ướt nóng bỏng cũng khê mút trên vai, một chút một chút, để lại dấu vết ẩm ướt, trung y tuyết trắng sớm bị cỡi tới thất lũng, da thịt cảm nhận được lạnh lẽo làm cho thần trí Mộ Chi Kỳ thanh tỉnh.

Cúi đầu, chỉ thấy ngực nhũ tuyết trắng bị hấn chơi đùa vân vê, nhũ tiêm bị kẹp ở hai ngón tay hấn mà môi của hấn đang ngậm một bên miên nhũ khác.

“Không.....” Nàng cả kinh, thối lui về sau. Nhưng thân thể của nàng đã sớm bị hấn giữ chặt, không để ý phản kháng của nàng, môi hấn ngậm nhũ lõi, dùng lực khê hút, một tay cũng đùa bỡn một bên ngực mềm mại khác.

“Không! Ừm.....” Cấn môi, nàng muốn chống cự khoái cảm truyền đến từ ngực mềm, không nghĩ khuất phục, nhưng thân mình mẫn cảm lại tinh tường cảm nhận được từng trận ma khoái.

“Suyt.....Đừng phản kháng, nàng muốn, có phải không?” Đầu lưỡi khê cấn nhũ lõi, Nhiếp Vô Tung khê liếm xuống, đỉnh đầu gối chạm vào chỗ riêng tư mềm mại, hơi hơi dùng sức ở đỉnh đầu gối.

“A!” Theo cọ xát của hấn, từ hoa huyết truyền đến một trận run rẩy, rung động hơi ướt át làm cho Mộ Chi Kỳ vừa quen thuộc lại ảo não.

“Nàng xem, rõ ràng cũng đã ẩm ướt.....” Nhận thấy được sự ướt át kia, Nhiếp Vô Tung tà tứ cười, đầu gối lại không ngừng chạm vào nơi riêng tư kia, làm cho vải dẹt chạm vào hoa khâu, làm cho nơi đó càng nhiều ẩm ướt.

Đầu lưỡi trên đỉnh nhũ tiêm phần nộn nhẹ nhàng cuốn vòng quanh, làm cho trên nhũ lõi dính đầy nước bọt ẩm ướt, lại khê cấn nhũ lõi cứng rắn, một chút một chút khê liếm, đùa..

Lấy đầu lưỡi đùa bỡn một bên miên nhũ, bàn tay to cũng không buông tha bên kia, đang vuốt ve nhũ tiêm, lõi kéo xoay tròn, làm cho ánh sáng màu hồng nhạt chuyển thâm, biến thành màu mận côi đỏ động lòng người.

“Ồi..... Không.....” Mộ Chi Kỳ thống khổ khó nhịn lắc đầu, biết rõ nên phản kháng, nhưng tình dục lại dần dần khống chế nàng.

Ý niệm phản kháng dần dần biến mất, cái miệng nhỏ nhắn nhịn không được phát ra rên nhẹ, từng trận sướng khoái truyền đến, thấm ra ẩm ướt đem vải dẹt nhiễm ướt đẫm, hoa huyết kẻ sát tiết khổ, phiếm ra bên ngoài màu dâm mị.

Mà đầu gối của hấn vẫn tiếp tục cách tiết khổ còng cọ xát nơi mẫn cảm riêng tư, làm cho thấm ra chất lỏng khiến vải dẹt càng thêm nhiễm ẩm ướt.

Cảm giác được thật nhiều ẩm ướt, Nhiếp Vô Tung hơi hơi nhướn mày, chậm rãi liếm xuống, trên da thịt tuyết trắng, ở rốn khéo léo nhẹ nhàng liếm, quanh một vòng.

“Không..... Ngứa.....” Mộ Chi Kỳ khó nhịn khinh suyễn, giữa hai chân ẩm ướt tràn ngập, dục hỏa từ trong bụng thiêu đốt, nóng làm cho nàng chịu không nổi.

“Ngứa?” Nhiếp Vô Tung tiếp tục liếm chiếc rốn đáng yêu, bàn tay to đi theo vào hoa huyết, cách tiết khổ nhẹ nhàng vuốt ve.

“Nàng là muốn chỗ này? Hay là chỗ này?” Một bên hỏi, đầu lưỡi một bên liếm chỗ mẫn cảm, ngón tay cũng dán vải dẹt, đi theo vuốt ve hoa huyết.

“A.....” Hai loại tra tấn làm cho nàng nhú mi, nói không ra lời, lại cảm giác ngứa làm cho nàng cả người khó nhin.

“Không cần.....” Mộ Chi Kỳ lắc lắc thân mình, mồ hôi thấm ra da thịt, đôi mắt ngập nước của nàng mông lung, cầu xin nhìn hắn.

Nhưng hắn cũng không dễ dàng buông tha nàng, ngón tay cách vài dẹt đè nặng hoa huyết, làm cho vài dẹt ẩm ướt theo ngón tay đi vào hoa khô.

“Nói! Làm sao ngứa?” Đầu lưỡi của hắn tiếp tục liếm đi xuống, ngón tay đâm vào vài dẹt, làm cho hoa huyết gât gao hấp thụ.

“Không.....” Hoa huyết cảm nhận vài dẹt đâm vào mà truyền đến một trận không thoải mái, nhưng cũng mang đến một tia khoái cảm làm cho hoa huyết co rút lại, khiến cho vài dẹt cùng ngón tay hắn hút chặt càng nhanh.

“Không nói sao? Hả?” Trần Nhiếp Vô Tung thấm ra mồ hôi, áp chế dục hỏa dưới bụng của hắn, cố ý muốn khiêu khích nàng, muốn nàng khuất phục, muốn nàng cầu hắn.

Lời lẽ nóng cháy đi theo đi vào hoa huyết, khe liếm vài dẹt, đem tiết khổ liếm càng ẩm ướt, thậm chí ở chung quanh hoa khô khe liếm một chút.

Ngón tay cũng dùng lực, cảm giác được làm hoa khô rung động, đầu ngón tay xoay tròn, ở bên ngoài hoa khô vuốt ve.

“Ân a.....” Lại cảm giác dính và ẩm ướt từ chân cùng với từng trận tê dại khoái ý làm cho Mộ Chi Kỳ không chịu nổi, thiếu chút nữa sẽ mở miệng khẩn cầu hắn.

Nhưng lời nói vừa đến miệng, lại quật cường nhin xuống, không chịu dễ dàng khuất phục. Nhưng là thân mình run rẩy, còn có hoa dịch tràn ra từ hoa huyết, lại thành thực nói ra rung động của nàng, da thịt tuyết trắng càng nổi lên hồng mê người.

Biết nàng đã nhanh đến cực hạn, Nhiếp Vô Tung khế môi khe nhếch, “Như thế nào? Còn không nói sao? Đầu ẩm ướt như vậy, còn quật cường như vậy?”

Chính là quật cường này, làm cho hắn cố ý muốn chinh phục nàng!

Ngón tay bên ngoài hoa khô khe vuốt ve rồi dùng lực đâm vào hoa khô, cách vài dẹt, thật sâu thâm nhập hoa huyết.

“A—” Đột nhiên tiến vào làm cho nàng rên rỉ một tiếng, vách tường hoa co rút lại, hấp thụ ngón tay hắn càng nhanh.

Còn không kịp cảm thụ khoái cảm vừa đau lại mê người kia, ngón tay thon dài lại nhanh chóng lui ra, sửa lấy đầu lưỡi để ở hoa khô, cách vài dẹt nhẹ nhàng liếm.

Mà ngón tay cũng đi theo thâm nhập tiết khổ, nắm nhụy châu giấu ở trong hoa huyết, ngón tay khe kẹp rồi lại nắn bóp.

“À không.....” Hoa châu miễn cưỡng bị đụng chạm, làm cho nàng chịu không nổi phát ra thở dài nhỏ, hoa huyết chịu không được co rút lại, cuốn ra càng nhiều hoa dịch.

Mà đầu lưỡi linh hoạt càng ở ngoài hoa huyết trôi chọc, một chút một chút cách tiết khổ khe liếm hoa khô, cái loại cảm giác gãi không đúng chỗ ngứa này làm cho nàng càng cảm thấy thống khổ.

“Không..... Cầu người.....” Mộ Chi Kỳ rốt cuộc chịu không nổi, cái miệng nhỏ nhắn rốt cuộc bật ra cầu xin, thất lực cũng vịn vịn đứng lên.

“Vậy ngươi muốn nói gì?” Hắn lại cảm thấy chưa đủ, muốn nàng nói ra lời nói dám dâng nhất.

“Ừm.....” Cấn môi, nàng chần chờ, ngón tay nắm hoa châu càng thêm dùng lực cọ xát nhụy miễn cưỡng, đầu lưỡi cũng đi theo đỉnh đầu, đâm vào hoa khô.....

“Ô a.....” Nàng rớt cuộc chịu không nổi khóc lên tiếng, khóc cầu hân.“Cầu người..... tiểu huyết của ta rất ngứa..... Cầu người.....”

3. Chương 3

Nghe được Mộ Chi Kỳ khẩn cầu, Nhiếp Vô Tung vừa lòng nhếch môi, ngón tay nhẹ kéo hoa châu, cách tiết khó khê cắn hoa môi một chút.

Khuôn mặt anh tuấn gợi lên một chút tà tứ, hân không buông tha nàng, mờ ám nói: “Cứ như vậy sao? Người muốn bảo ta cái gì?”

“Ô. Tung ca. Cầu người.” Nàng đầu hàng, bại bởi tình dục trong cơ thể, nâng cặp mông trắng lên cầu xin.

“A! Đây mới là mèo nhỏ ngoan của ta ,” Hân ngẩng đầu hôn trụ nàng, đem đầu lưỡi dính hoa dịch tiến vào trong cái miệng nhỏ nhắn.

“Ân.” Nàng khinh ngâm một tiếng, chủ động đón lưỡi thơm tho, ở trên lưỡi của hân nếm được hương vị động tình của chính mình.

Hương vị kia làm cho nàng cảm thấy thật xấu hổ, nhưng là thân thể lại không hiểu sao cảm thấy một tia hưng phấn, cái lưỡi nhiệt tình mút hân.

Nhiệt tình của nàng làm cho hân cúi đầu cười, đầu lưỡi linh hoạt cùng nàng giao triền, cho nhau hơi thở lẫn nhau . Kịch liệt hôn làm cho nước bọt theo khóe miệng tràn ra, càng ẩm ướt dưới hai người.

Mà tay hân cũng đi theo kéo tiết khó ẩm ướt ngượng ngùng, năm ngón tay ở hoa huyết nhẹ nhàng vuốt ve, nhẹ nhàng vuốt ve lông tơ mềm mại, đầu ngón tay đùa với hoa môi ẩm ướt, sau đó lại nhanh chóng thối lui.

Động tác như vậy, lặp lại một lần lại một lần, không ngừng trên chọc tình dục của nàng , khiến nàng ngứa ngáy khó nhịn, chịu không nổi lắc lắc mông trắng.

“Ân. Không cần. Thật là khó chịu.” Nàng khinh thở gấp, liếm lưỡi của hân, nâng mông trắng lên nghênh hướng tay hân chỉ, khát cầu hân chơi đùa.

Đầu lưỡi cùng phần lưỡi quần quít, thanh âm trầm thấp mang theo ám muội mê người,”Con mèo nhỏ của ta , người muốn cái gì? Hử?”

“Ô. Tung ca ca. Tiến vào.” Nàng chịu không nổi than nhẹ, tay nhỏ bé chủ động giữ chặt tay hân, làm cho hoa huyết ướt đầm dãn vào lòng bàn tay hân không ngừng cọ xát.

Lập tức, hoa dịch làm bàn tay to niêm dính một mảnh ẩm ướt, mùi ngọt ngấy tràn ngập, câu dẫn tình dục của hân.

Nhiếp Vô Tung thở sâu, áp lực dưới bụng đau đớn, bàn tay dãn tại hoa huyết, một bên khinh cạo, ngón tay cũng đi theo khúc khởi, thâm nhập hoa huyết ẩm ướt.

Ngón tay rất nhỏ đâm vào, hoa huyết nhanh chóng gắt gao hấp thụ tay hân, mê người kia nhanh chóng làm cho hân cả người khản trương.

“Ẩm ướt như vậy, nhanh như vậy, mèo nhỏ nghĩ muốn ta như vậy sao?” Hân thì thầm, con người đen nhuốm nồng đậm dục hỏa, ngón tay hơi hơi dùng sức, thật sâu tiến vào hoa kính nhỏ hẹp.

“A!” Mộ Chi Kỳ khê rên một tiếng, đột nhiên tiến vào làm cho nàng một trận hưng phấn, bụng đi theo dùng lực, thủy huyết mê người nhất thời một trận co rút lại, vách tường hoa hút chặt ngón tay hân càng nhanh.

Dụ hoặc kia nhanh chóng kích thích hân, hân rớt cuộc khắc chế không được xúc động, ngón tay bắt đầu nhanh chóng di động, cắm sâu vào thủy huyết.

Ngón tay một bên đâm ra đâm vào, lòng bàn tay cũng theo vuốt ve ở ngoài hoa huyết ẩm ướt, không ngừng di động tới mọi góc độ, nghiêng bàn tay, nhẹ nhàng xoa hoa khâu.

Ngẫu nhiên, ngón tay cũng kẹp lấy sớm làm hoa châu đỏ tươi không chịu nổi, theo ngón tay ra vào lôi kéo châu nhụy, kích thích vách tường hoa co rút lại.

“Ân a. . . .” Mộ Chi Kỳ cuồng loạn nức nở, từng trận khoái ý tê dại từ trong cơ thể truyền đến, hoa dịch không chịu được chảy ra ngoài, theo ngón tay chảy xuống, tuôn ra càng nhiều chất lỏng ngọt.

Yêu dịch làm cho con người đen nồng, đẩy hai đùi tuyết trắng ra, làm cho nàng mở hai chân ra thành tư thế thật hổ thẹn, tư thế này làm cho hắn nhìn xem thủy huyết yêu mị rõ ràng hơn, chỉ thấy hoa huyết theo ngón tay đẩy đưa hé mở lại phun ra nuốt vào.

Phiếm mùi hoa dịch bị trào ra, mãnh nhưng màu đen đã sớm nhiễm thủy quang mê người, giữa chân lại lây lội không chịu nổi.

Mùi ngọt ngấy kia dụ hoặc hắn cúi đầu, lưỡi khẽ liếm hoa môi, ngậm cắn nhụy châu mẫn cảm, dùng sức hút.

“A a. . . .” Khoái ý tê dại làm cho nàng một trận run rẩy, nhẹn không được muốn đứng dậy, bụng dưới siết chặt, vách tường hoa cũng căng thẳng theo.

Hưởng thụ hoa huyết nhỏ hẹp, hắn lại thâm nhập, hai ngón tay khép lại, ở thủy huyết chuyển đưa qua lại, đầu lưỡi cũng di chuyển theo hoa châu, ngẫu nhiên dùng răng nanh khẽ cắn, lại há mồm hút, đem nhụy hoa đùa bốn sừng đỏ không chịu nổi.

Môi lưỡi một bên đùa bốn nhụy châu, cũng theo liếm mút hoa huyết, hỗn hợp hoa dịch, khiến hoa huyết biến thành càng ẩm ướt.

Ngẫu nhiên còn nếm hương vị mật ngọt ngào, phát ra thanh âm âm thầm, làm cho Mộ Chi Kỳ nghe được thật xấu hổ, nhưng cũng càng kích thích tình dục của nàng.

“Thích ta động như vậy sao? Mèo nhỏ. . . .” Nhíp Vô Tung khẽ liếm hoa tâm ẩm ướt, hai ngón tay ở thủy huyết xoay tròn, càng cong ngón tay chạm vào vách tường hoa.

“A. . . . Hỉ, thích. . . .” Mộ Chi Kỳ lắc mông, nâng mông trắng lên qua lại di động tới, đón ý hòa theo ngón tay ra vào.

“Buông thả như vậy?” Hắn nhẹ nhàng cắn hoa môi, nàng phóng đảng làm cho hắn nhẹ giọng nở nụ cười.

“A!” Đóa hoa mẫn cảm không chịu nổi hắn cắn, làm cho nàng phát ra kháng nghị rất nhỏ, đầu lông mày khẽ nhíu.

“Không vui sao?” Hắn càng cố ý dùng sức cắn.

“À không. . . .” Rõ ràng đau, nhưng là sau đau đón lại mang đến càng sâu khoái cảm, làm cho nàng cảm thấy khoái ý lại khó chịu, vách tường hoa cũng co rút nhanh theo, từng trận co rút, hoa dịch theo ngón tay ra vào phát ra từ từ tiếng nước.

Hoa huyết rung động làm cho Nhíp Vô Tung biết nàng sắp tới đỉnh, ngón tay ra vào nhanh hơn, chạm vào đỉnh vách tường hoa.

Hắn lại sáp nhập thêm một ngón tay, lấy ba ngón tay đem hoa huyết chống đỡ mở rộng, bổ sung cho vách tường hoa, đầu lưỡi ẩm ướt nóng cũng khẽ liếm ở ngoài hoa huyết, chen đẩy vách tường hoa.

“A. . . .” Kích thích đột nhiên tới làm cho nàng chịu không được lắc lắc đầu, khoái cảm tầng tầng tích lũy, vách tường hoa co rút lại nhanh hơn.

Mà ngón tay trều đưa cũng rất nhanh di động trong thủy huyết, đầu lưỡi theo đỉnh đầu, môi sa vào vách tường hoa co rút.

“Ân a a –” Khoái cảm tê dại làm cho Mộ Chi Kỳ rốt cuộc nhẹn không được phát ra một tiếng kêu, yêu dịch nhanh chóng từ chỗ sâu trong ở hoa huyết trào ra.

Ngón tay thon dài một bên hưởng thụ vách tường hoa nhanh chóng co rút lại, một bên ra vào nhanh hơn ở thủy huyết, đưa nàng hưởng cao điểm.

“A. Tung ca ca.” Nàng cuồng loạn rên rỉ, mắt nhắm sương mù, rất nhanh vách tường hoa từng đợt run rẩy.

Nghe tiếng kêu mê người, hần mới cam tâm rút ngón tay ra, làm cho yêu dịch trong suốt phun trào ra, mùi ngọt ngào nồng đậm tràn ngập căn phòng..

Mộ Chi Kỳ thở gấp, che đầy mắt đẹp, thân thể nhỏ bé sau khi nhiễm đậm sắc hồng tình dục hiềm thấy, dư vị cao trào làm cho cả người nàng mềm nhũn, không có một chút khí lực.

“Con mèo nhỏ, nàng thư thái, ta còn chưa đủ.”

Nhìn tư thế nàng kiều diễm mê người, Nhiếp Vô Tung phóng túng nhếch môi, rất nhanh tháo đai lưng, lộ ra nam tính cực đại giữa hai chân sớm đau đớn khó nhịn .

“Không.” Lời nói của hần làm cho nàng cả kinh, nhìn chằm chằm cực đại làm cho người ta sợ hãi kia, nàng muốn chạy trốn, nhưng thân thể mềm nhũn lại không có chút khí lực di động.

Nhìn đến thô dài của hần, rung động ở nơi riêng tư truyền đến một trận chua xót, tê dại, phảng phất khát vọng của hần tiến vào.

“Đừng kháng cự, ta biết nàng muốn.” Vặn bung chân của nàng ra, nóng thiết để ở hoa huyết, từng chút từng chút chậm rãi đẩy vào.

“Không cần.” Mộ Chi Kỳ muốn thoái lui, nhưng Nhiếp Vô Tung sớm nhìn thấu lòng của nàng, tay giữ chặt hông trắng, đẩy thẳng lưng nhanh chóng tiến vào, nam tính to lớn lập tức tiến vào hoa huyết, tiến nhập vào chỗ sâu nhất trong thủy huyết.

“A –” Đột nhiên xông thật nhanh vào làm cho nàng kêu thê lên, vách tường hoa nhanh chóng căng thẳng, đem nam tính cực đại gắt gao hấp trụ.

“Sâu quá.” Nàng cắn môi ~ không thể thích ứng của hần thật lớn, hoa huyết ắn ắn truyền đến một chút đau đớn, làm cho nàng khẽ nhíu mi.

“Đã ẩm ướt như vậy, nàng vẫn là nhanh thế.” Hoa huyết nhỏ hẹp gây cho hần thư sướng khoái cảm, của nàng nhanh chóng siết chặt hần, có thể gây cho hần sung sướng không người nào có thể so sánh được.

Rốt cuộc áp lực nhịn không được dục hỏa, hần di động hông, làm cho nam tính cực đại thô trưởng ở hoa huyết qua lại trừu đưa, chịu vách tường hoa gắt gao hút lấy làm thật thống khoái.

“Ấn. Không cần. Quá nhanh.” Mộ Chi Kỳ nhẹ giọng kháng nghị, rút ra đưa vào thâm sâu mạnh mẽ làm cho huyết nộn vách tường hoa cảm thấy một tia đau đớn, làm cho nàng có điểm khó chịu.

“Con mèo nhỏ, nàng có thể mà.” Không để ý kháng nghị của nàng, Nhiếp Vô Tung nhẹ giọng dỗ, bàn tay to hướng lên trên cầm một bên tuyết nhũ mềm mại, vuốt ve tuyết trắng rất tròn, đem ngưng nhũ mềm mại no đủ vuốt ve thành các loại hình dạng tuyệt vời mê người.

Hần hưởng thụ, dùng tay nắm lấy vật mềm mại đó, ngón tay thô ráp tiếp theo kẹp lấy nhũ hoa đỏ ửng, khẽ mân mê xiết nhẹ nhũ lõi mẫn cảm, lại đè ép xoay tròn, khiêu khích tình dục của nàng

Mà vật nóng thô to càng nhanh đâm vào qua lại ở huyết đạo chật hẹp, trào ra càng nhiều yêu dịch, làm cho nóng thiết của hần ra vào càng thuận lợi.

“Ư a.” Dần dần, mi nàng đang nhắm chặt chậm rãi giãn ra, đau đớn chuyển thành tê dại khoái ý làm cho nàng không tự chủ được bật ra tiếng rên dâm mị ‘ưm’, thậm chí chủ động lắc lắc eo nhỏ, đón theo ý hòa của hần tiến lên.

Thấy nàng bắt đầu hưởng thụ, thậm chí nhiệt tình lắc lư hông phối hợp cùng hần xâm nhập ra vào, Nhiếp Vô Tung bắt đầu thả chậm động tác.

Vật nam tính cực đại rút ra đến bên ngoài huyết đạo, đỉnh đầu của vật nóng khê đùa giỡn vòng quanh bên ngoài cửa huyết, lại nhẹ nhàng chậm chạp đâm vào, rồi lại thông thả rút ra.

“Không! Ồ.” Vật nóng của hắn thông thả ngược lại làm cho nàng cảm thấy khó nhin, nâng người lên, muốn hắn đi vào càng sâu.

Nhưng hắn như là cố ý, động tác trở nên càng chậm, thậm chí chính là ở bên ngoài hoa huyết ngoại nhẹ nhàng ma xát vòng quanh, không hề đi vào.

“Không cần. Thật là khó chịu. Tung ca ca.” Nàng rốt cuộc nhin không được, khóc cầu hắn không cần lại tra tấn nàng.

“Như thế nào? Nàng vừa không phải bảo ta không cần quá nhanh sao?” Nhiếp Vô Tung nhin xuống dục vọng như đang muốn tuôn trào, mồ hôi giữa trán rơi xuống, nam tính cực đại sưng to sớm che kín gân xanh, nhưng hắn vẫn cắn răng nhin xuống, muốn nàng nói ra câu phóng túng.

“Ồ. Không cần giày vò ta.” Nàng hô khóc, nâng mông lên, làm cho hoa huyết rung động không thôi để sát nam tính cháy nóng, mông trắng chuyển động, không ngừng cọ đỉnh nam tính.

“Vậy nàng nói. Phải nhanh hay là chậm?” Hắn cúi đầu hỏi, thanh âm khàn khàn, cánh tay vì nhẩn nại mà hiện lên gân xanh.

“Ừm. Mau một chút. Tung ca ca a.” Khi nàng nói ra cầu xin, đỉnh đầu của lửa nóng nam tính nhanh chóng đâm thật sâu vào thủy huyết.

Đột nhiên xâm nhập thật sâu thật thỏa mãn nàng, cái miệng nhỏ nhắn bật ra rên rĩ, thậm chí chủ động nâng người lên buột chặt thắt lưng của hắn, mông cũng hướng nâng lên trên, làm cho nam tính cực đại xâm nhập vào càng sâu.

“A! Mèo nhỏ của ta thật sự là phóng túng.” Nhiếp Vô Tung gầm nhẹ, di động mông tới, nóng thiết lại chạm thật sâu vào bên trong hoa huyết, mỗi khi rời khỏi hoa huyết, cực đại cắn chính để đâm sâu vào hoa huyết nhất.

Không ngừng qua lại ma sát vách tường hoa mãi cảm, mang ra rất nhiều yêu dịch, cũng làm cho hắn đâm vào rút ra càng thuận lợi, nhanh chóng bao vây chặt lấy hắn, làm cho huyết mạch của hắn trương to, khoái hoạt không thôi.

“Ừm a.” Mộ Chi Kỳ loạn tình mê yêu kiều, mông trắng cũng đi theo qua lại chuyển động, hưởng thụ và chạm của hắn.

Vách tường hoa nhỏ hẹp theo nam tính cực đại ra vào, không ngừng run rẩy, làm cho hắn mỗi một cái động tác ra vào đều hưởng thụ đến vô cùng thư sướng.

Vẻ đẹp khoái ý càng làm cho hắn sung sướng dùng sức rút ra đâm vào qua lại thủy huyết, cái mông rắn chắc rất nhanh tiến lên chuyển động, lấy góc độ khác nhau xâm nhập hoa huyết, cọ sát vách tường hoa mãi cảm.

Khoái cảm quá nhiều làm cho thanh âm nức nở càng uyển chuyển, yêu kiều mềm mại làm cho nàng cả người tê dại, cũng càng kích thích tình dục của hắn.

Nam căn nhiều lần xô xuyên đâm vào chỗ sâu nhất, bị yêu dịch thấm nhiễm tràn đầy mật nước, nam tính trở nên càng thô to, chuyển màu đỏ sậm, cổ nổi gân xanh cũng càng làm cho người ta sợ hãi.

Mà thủy huyết mê người cũng truyền đến từng trận co rút, càng bao vây chặt chẽ nam tính cực đại.

“Không. A a.” Từng đợt cao trào đánh úp về phía nàng, làm cho nàng có điểm không chịu nổi, hô hấp trở nên dồn dập, trên ngực non mềm nhiễm một chút sắc côi hồng mê người.

Biết nàng nhanh đạt đến đỉnh cao trào, Nhiếp Vô Tung ra vào càng dùng sức.

Nam tính nóng cháy không ngừng qua lại ra vào tại hạ thể, cọ sát vách tường hoa co rút, hưởng thụ từng đợt co rút lại.

“A. Không cần. Ồ.” Khoái cảm mất hồn từ chỗ sâu nhất trong cơ thể nhanh chóng lan tràn, làm cho Mộ Chi Kỳ rốt cuộc không thể thừa nhận, kêu một tiếng the thé, ngất đi.

Nhưng mà vách tường hoa đó đạt tới cao trào mà vẫn co rút lại run run, hoa kính vây chặt nam tính cực đại.

Nhiếp Vô Tung dùng sức vuốt ve nơi ngực mềm no đủ, cuối cùng dùng bàn tay to ra sức nắm, mông hẹp ra sức nảy lên, tiến nhập chỗ sâu nhất trong hoa huyết.

“Ư a.” Hắn phát ra một tiếng gầm nhẹ, lúc này mới cam tâm để nam tính nóng rực phun ra, làm cho bạch dịch tràn đầy xuyên vào tường hoa ướt át.

Nhiếp Vô Tung thở gấp, rút ra nam tính thô to sau khi phát tiết mà hơi hơi mềm nhỏ lại, vật nóng của hắn rời đi, hoa huyết không còn có gì trở ngại, hỗn hợp bạch dịch cũng theo tràn ra khỏi hoa huyết, làm ẩm ướt đệm giường.

“Um.”

Khi vật nam tính của hắn rời đi, Mộ Chi Kỳ đang ngất không tự giác phát ra một tiếng than nhẹ, thanh âm kia ngấm cực khê, lại cực mê người.

Kích tình qua đi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nổi lên tình dục, sợi tóc hỗn độn, da thịt phồng ra màu sắc đỏ hồng, mà thủy huyết yêu mị vẫn hé ra hợp lại nở rộ tư thái dâm lãng.

Bộ dáng mê người đến cực điểm làm cho nam tính cực đại vừa mới tiêu nhuyễn lại nhanh chóng cứng rắn, thậm chí hưng phấn mà nảy lên.

Bất chấp nàng vẫn còn ngất, Nhiếp Vô Tung đem nàng ôm lấy, làm cho nàng đưa lưng về phía hắn, lại nâng mông trắng lên, nóng thiết nhắm ngay hoa huyết ẩm ướt, mông ra sức đẩy tiến vào –

Nóng thiết qua lại xỏ xuyên qua thủy huyết, theo của hắn trườn đưa, thân thể va chạm phát ra tiếng vang ba ba, hỗn hợp thanh âm tư tư đầm nước, thanh âm dâm mỹ càng kích thích tình dục của hắn, nóng thiết càng nóng, càng cứng rắn, càng dùng sức rút ra đâm vào.

“Ư. A.” Động tác điên cuồng mạnh mẽ làm cho Mộ Chi Kỳ chậm rãi hồi tỉnh, cái miệng nhỏ nhắn sớm tự động bật ra yêu kiều, mông trắng cũng tự động vặn vẹo nâng lên, đón lấy khoái ý luật động của hắn.

Do bị vây bủa trong tàn dư cao trào, thủy huyết chỉ sau vài lần va chạm, chỉ chốc lát sau lại tiếp tục lên đỉnh tình triều cao nhất.

Tay nhỏ bé nắm chặt vải trải giường dưới thân, đầu ngón tay thật sâu nắm chặt chần mềm, nàng nâng đầu, sợi tóc phiêu tán ẩm ướt trên lưng trắng nõn, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập tình triều.

Lưng trắng dán chặt trong ngực rộng lớn, nóng thiết va chạm vách tường hoa, đôi môi mỏng cũng dán sát vào cánh môi, câu dẫn chiếc lưỡi thơm tho.

“Um.” Nàng tìm tòi cái lưỡi đỉnh hương, cùng đầu lưỡi của hắn và môi quăn quít qua lại, nước bọt chảy ra thành giọt, dưới giường nhiễm thành mảng ẩm ướt dâm lãng.

Mà giữa hai chân ướt đầm lại trơn ướt không chịu nổi, yêu dịch trào ra, đem giữa giường bị biến thành một mảnh ẩm ướt, cũng làm cho nam tính cực đại ra vào càng thư sướng khoái ý.

Hắn không hề khống chế lực, giống mãnh thú không chút nào thỏa mãn, ra sức rút ra đâm vào thủy huyết, lấy góc độ khác nhau xỏ xuyên qua các nơi nhuyễn nộn vách tường hoa.

“Á không. Không được. Sâu quá. Người ta sắp chết.” Cao trào liên tiếp tới, không ngừng hưởng nàng đánh úp lại, làm cho nàng chịu không nổi khóc la.

Hoa tâm mẫn cảm không nhận được rung động, vách tường hoa vì quá khoái cảm mà co rút không thôi, yêu dịch chảy ra, toàn bộ thủy huyết ẩm ướt nóng không chịu nổi

Đầu ngón tay dùng lực bắt lấy chiếc mền tơ, ngón chân vì khoái cảm mê người mà cuộn lại, vách tường hoa rất nhanh co rút lại, đem lửa nóng nam tính hút thật nhanh.

Bộ dáng mê người kia hòa cùng rung động co rút lại, làm cho cự long đang ra vào cảm thấy vui sướng không thôi, hắn cắn nhanh hàm răng rất nhanh rất động, không ngừng va chạm ở chỗ sâu trong hoa huyết.

“Ồ. Không được. Nhiều lắm.” Mộ Chi Kỳ lắc đầu, toàn thân vì khoái cảm mà kịch liệt run run, rốt cuộc chống đỡ không được thân mình, yếu đuối ngã trên giường.

Chỉ còn lại có mông bị chế trụ nâng lên cao, bàn tay to nhanh giữ chặt hai cái mông trắng, ngón tay cùng dùng lực mà đâm vào mông trắng.

Ngẩng đầu lên, Nhiếp Vô Tung di động mông, ra sức xâm nhập, như thể vách tường hoa co rút là của hắn, nam tính vĩnh viễn ở lại thủy huyết, liền không thể nào suy nghĩ được nữa.

Khoái cảm cùng kích tình thực đến mất hồn hao mòn xương cốt làm cho cơ thể hắn càng va chạm mãnh liệt, hưởng thụ khoái ý bị vách tường hoa gắt gao hút chặt.

“Ồ. Không.” Cấn nệm giường, Mộ Chi Kỳ khóc la, quá sức khoái cảm làm cho nàng rốt cuộc chịu không nổi, kêu hét lên một tiếng, lại vô lực ngắt.

Mà nam nhân phía sau vẫn dùng sức qua lại trườn cấn nhanh vào thủy huyết, thẳng đến cuối cùng thật sâu xuyên vào, hắn mới cam tâm thả lỏng thân mình, làm cho lỗ nhỏ ngay trước nam tính phun ra bạch dịch ấm nóng, toàn bộ tiến vào hoa huyết rung động.

Móng vuốt của Lãnh sư chạm đến tiểu mào hoang

Tâm lạnh lùng

Chỉ vì nàng rung động.

Giống như khi còn nhỏ đã để ý đến nàng.

4. Chương 4

Còn chưa mở mắt, nhuyễn ngọc ôn hương*trong lòng liền làm cho hắn đôi môi mỏng hơi hơi nhếch lên, Nhiếp Vô Tung chậm rãi mở mắt nhìn tiểu mào hoang trong lòng.

(*ở bên người đẹp)

Nàng đưa lưng về phía hắn nằm úp sấp ngủ, trên da thịt tuyết trắng lưu lại dấu vết của hắn, mùi tình dục đã qua đi ngọt ngào tràn ngập khắp phòng, làm cho ánh mắt của hắn thâm trầm.

Ngón tay khẽ vuốt đi sợi tóc của nàng, kiều nhan ngủ say ánh vào trong mắt, môi no đủ bị hắn hôn lại cắn, phỉếm ra màu đỏ tươi.

Hai mí mắt đang ngủ, nhìn ra được dấu vết khốc kịch liệt hôm qua, ngay cả chóp mũi nhỏ nhỏ cũng ửng đỏ, cũng biết tối hôm qua nàng khóc dữ dội biết bao nhiêu.

Con người đen bình tĩnh xẹt qua một tia nhu tình, môi khẽ cười, vỗ về má non mềm, đầu ngón tay nhẹ như bông, nhẹ nhàng đảo qua, liền đánh thức nàng.

“Ư.” Phảng phất cảm giác được hắn khẽ vuốt, Mộ Chi Kỳ bấu môi, hai má cọ cọ vãi trải giường, thở ra một hơi, lại nặng nề ngủ.

Bộ dáng đáng yêu kia, tựa như một con mèo nhỏ yêu kiều làm nũng, không có chút gì nguy hiểm, làm cho người ta nhìn không được, muốn yêu thương.

Nàng cũng chỉ có thời điểm ngủ mới có thể đáng yêu như vậy, một khi tỉnh lại, tựa như mèo hoang bất tuân, quật cường lại không chịu thua.

Nghĩ đến bộ dáng quật cường của nàng, Nhiếp Vô Tung không khỏi không tiếng động nở nụ cười, con người đen lưu luyến nhìn con mèo nhỏ trong lòng, nghĩ đến tối hôm qua hai người kích tình triền miên, màu sắc con người càng trầm.

Tối hôm qua, hắn không để ý nàng khóc kêu, một lần lại một lần chiếm lấy nàng, giống như mãnh thú không thấy đủ, tham lam ở trên người nàng đòi hỏi.

Không có biện pháp, dự vọng tích lũy hai năm, cũng không phải là có thể giải quyết dễ dàng như vậy, cho dù đòi hỏi một đêm, vẫn không thỏa mãn hẳn được.

Giống như hiện tại, chính là nhìn nàng, dưới bụng lại dấy lên một chút lửa nóng quen thuộc, nam tính đã mềm yếu vẫn đang chôn ở trong vách tường hoa mềm mại, chậm rãi thành lớn, bổ sung cho thủy huyết ướt át.

“Ồ. Không cần.” Mộ Chi Kỳ hơi hơi nhú mi, miễn cảm nhận thấy được trong cơ thể xôn xao, nhện không được phát ra kháng nghị nhỏ, nhưng cũng không thể nào tỉnh lại, mệt mỏi mê man.

“Mèo nhỏ đáng thương.” Thấy nàng mệt không tỉnh nổi, con người đầy dịu dàng, khuôn mặt lãnh tuấn cũng phiếm một tia nhu tình.

Không đành lòng đánh thức nàng. Hắn nhện xuống dực hỏa dưới bụng, đem nam tính từ trong tiểu huyết âm áp rút ra.

Cùng với vật ấy của hắn rời đi, chất lỏng dâm mĩ cũng đi theo tràn ra, xuất ra mấy phần sợi tơ.

“Ừm.” Cửa hắn rời đi làm cho thân mình miễn cảm khẽ run, Mộ Chi Kỳ cắn môi, rên rỉ rất nhỏ từ nhỏ miệng bật ra.

Nghe được thanh âm mị hoặc rên rỉ mê người kia, Nhiếp Vô Tung thiếu chút nữa không đè nén được dực hỏa, lại muốn vùi vào thủy huyết mê người kia tận tình xâm nhập.

Nhắm mắt lại, hắn cắn răng nhện xuống dực vọng, hít sâu mấy hơi thở, mới mở mắt bất đắc dĩ nhìn mèo nhỏ vẫn đang ngủ vùi kia.

Nữ nhân này, ngay cả ngủ say cũng không buông tha hắn!

“Con mèo nhỏ, người bắt ta nên làm thế nào mới tốt.” Nhiếp Vô Tung mềm nhẹ ôm Mộ Chi Kỳ, khuôn mặt anh tuấn vùi vào tóc đen mềm mại, nhẹ nhàng thở dài.

Đối với tiểu mèo hoang quật cường ngang bướng này, hắn thật sự không có cách, hắn không thể không nắm bắt lấy nàng, lại không cách nào buông tay được.

Tâm lạnh lùng, chỉ vì nàng rung động, giống như khi còn nhỏ, từ lúc mới nhìn thấy nàng.

Nhắm mắt lại, hắn nhớ tới bộ dáng nàng khi mới gặp, một thằng nhóc tuấn tú xinh đẹp, hé ra mặt luôn cười hì hì, tươi cười sáng lạn lại sáng ngời, chói mắt làm cho hắn đui mù.

Hơn nữa cặp đồng tử kia khi phát hiện thấy hắn, cũng không quản hai nhà là kẻ thù, hãy còn đối với hắn tràn ra một chút tươi cười linh hoạt, đôi mắt tò mò nhìn thẳng hắn, hoàn toàn không ngại lạnh lùng của hắn.

Mà hắn lại bị cái nhìn chăm chú sáng ngời như vậy dọa đến, tâm rung động, không thể duy trì bình tĩnh, tâm tình pháp phòng như vậy, nhưng là lần đầu có được.

Trong đầu ý niệm muốn nàng khiến hắn kinh hãi, kia là một thằng nhóc, hắn đang nghĩ cái gì?

Hắn cũng không có đoạn tay áo chi phích*, mà khi cần, cũng sẽ cùng nữ nhân hoan ái, nhưng cho tới bây giờ không có cảm giác đối với nam nhân.

* Đoạn tay áo chi phích: Câu này được bắt nguồn từ điển tích mối tình “đoạn tụ” giữa Hán Ai Đế và Đồng Hiền.

Cuộc đời lần đầu tiên động tâm, cũng là đối với một thằng nhóc mười tuổi, hắn. Nhất định là có vấn đề!

Loại cảm giác khủng bố này thực dọa hắn, làm cho hắn bắt đầu tránh né nàng, đối với nàng lãnh đạm, ngay cả tới gần cũng không nghĩ.

Nhưng nàng, lại luôn không nhìn hắn lạnh lùng, thường thường ngắm hắn, hơn nữa khi hắn luyện công, luôn không kiêng kị ngồi ở một bên, y như hồ rình mồi nhìn hắn, một bên chảy nước miếng, làm cho hắn vừa bức mình vừa buồn cười.

Mặc kệ lời nói lạnh nhạt như thế nào với nàng, chính là đuổi không đi, mà rung động trong lòng hắn cũng theo mỗi lần nàng tới gần mà càng sâu sắc.

Ngay tại thời điểm hắn sắp không thể khống chế chính mình, lại làm cho hắn phát hiện nàng là con gái, mà không phải con trai.

Khi biết nàng là nữ nhi, hắn rốt cuộc không thể khắc chế chính mình uy hiếp nàng, muốn nàng nghe hắn, hèn hạ giữ lấy nàng, chiếm đoạt hết thảy của nàng.

Nàng càng phản kháng, hắn càng tấn công! Bất chấp tâm nàng hồ hững, hắn muốn có được nàng, mặc kệ cơ thể hay tâm, nàng đều phải là của hắn.

Nhưng là! Tiểu mèo hoang này, nếu chịu phục tùng thật tốt như thế, hắn sẽ không phiền não như vậy rồi.

Giơ lên một chút cười khổ, Nhiếp Vô Tung nâng lên tuần mâu, đôi môi mỏng khê hôn hai má non mềm của Mộ Chi Kì, thật sâu trong con ngươi đen có tia bất đắc dĩ.

Nàng nha, thâm nghĩ trốn khỏi hắn, đối với hắn không có gì quyến luyến, mỗi khi nhìn thấy biểu tình nàng ước gì cách hắn rất xa kia, hắn lại cảm thấy thật không biết làm sao.

Rõ ràng nàng đối với hắn cũng không phải thờ ơ, nàng nghĩ rằng hắn không biết sao?

Nàng thường thường vụng trộm nhìn hắn, ánh mắt nhìn hắn chăm chú có chút che giấu yêu say đắm, chính là khi đối mặt với hắn, lại nhịn không được tự nhiên muốn cùng hắn đối nghịch, chính là không dễ dàng chịu thua, làm cho hắn thật sự không biết nên làm thế nào với nàng mới tốt.

Khi đang giằng co, hắn lại nhận thánh chỉ, phụng mệnh tấn công dị tộc, tin tức này mỗi người đều biết, nàng nếu có chút tâm, nhất định cũng sẽ biết.

Nhưng nàng chính là cố ý tránh né tin tức của hắn, không nghe không xem không theo dõi, hắn cũng tùy nàng, cũng đùa giỡn không báo cho nàng biết chuyện hắn xuất chinh.

Hắn muốn thử nàng, nếu hắn biến mất, nàng sẽ như thế nào?

Không nghĩ tới, thời gian tấn công dị tộc so với suy nghĩ của hắn còn lâu hơn, hai năm không thấy, mèo nhỏ của hắn càng quật cường, trong ánh mắt của nàng nhìn hắn mang theo ẩn ẩn lửa giận.

Hừ. . . Xem ra bất cáo nhi biệt (ra đi không lời từ biệt) thật sự chọc giận nàng.

“Bất quá, mèo nhỏ, nàng muốn tới khi nào thì mới bằng lòng thành thực một chút đây?” Khẽ liếm môi dưới phần nộn, Nhiếp Vô Tung thì thào.

Kiên nhẫn của hắn đã không còn đủ, hắn không nghĩ lại cùng nàng tiếp tục trốn tránh đam mê!

Con ngươi trở nên u ám, một tia thâm trầm xẹt qua, khuôn mặt anh tuấn lãnh đạm mang một chút tình thế bất buộc bá đạo, đầu lưỡi khẽ liếm môi, đang muốn tăng thêm lực hôn, lại nghe đến ngoài cửa một trận tiếng bước chân đến.

“Nhiếp tướng quân, thời điểm không còn sớm, ngài còn muốn tiếp tục ở lại sao?” Một thanh âm mềm nhẹ từ ngoài cửa truyền đến.

Nhiếp Vô Tung nhướn một bên chân mày, cơ thể chậm rãi rời đi.

Bên ngoài ánh mặt trời chiếu tràn cửa sổ, sắc trời đã sáng rõ, hắn đi xuống giường, nhanh chóng mặc quần áo, xoay người lấy ngón tay nhẹ vỗ về hai má trắng mịn của nàng.

“Ừm. . . .” Mộ Chi Kì khẽ rên một tiếng, gãi ngứa vật gây phiền nhiễu trên mặt, cọ cọ vải trải giường, lại nặng nề ngủ.

Nhiếp Vô Tung hé môi cười, thu hồi tay, đi đến trước cửa. Vừa mở cửa ra, chỉ thấy Tần Túy Nguyệt, mặt ái muội tươi cười, nhìn chằm chằm hắn, đối với sự xuất hiện của hắn tuyệt không có bất ngờ.

“Chắc chắc! Nhiếp tướng quân, sáng sớm lại thấy ngài xuất hiện ở đây, xem ra tối hôm qua thực kịch liệt không thôi!” Mùi vị ngọt ngào mê người kia, nồng đậm ngay cả ở ngoài cửa đều có thể ngửi được.

Nhiếp Vô Tung thản nhiên ngạo nghễ liếc mắt nhìn nàng một cái, tuần nhan lạnh lùng không có biểu tình, “Nàng mệt mỗi, đừng âm ỹ nàng, cho nàng tiếp tục nghỉ tạm.”

“Yên tâm, thực không cần người nói, ta cũng biết.” Tần Túy Nguyệt cười khẽ, mắt đẹp khẽ nhìn hắn. “Bất quá, mèo nhỏ của người ta giúp người trông coi hai năm, ta cũng mệt mỗi, nếu người lại rời đi, ta cũng không giúp người trông giữ nữa.”

“Lần này, không cần người quản.” Chờ đợi nhiều năm, tính nhẫn nại của hắn đã đến cực hạn.

Đối với tiểu mèo hoang quật cường này, hắn muốn sẽ dễ như trở bàn tay!

“Ôi.”

Mộ Chi Kỳ hừ khẽ một tiếng, thân mình khẽ nhúc nhích, cảm giác đau nhức lập tức truyền tới toàn thân, làm cho nàng khó chịu nhăn lại mày nhăn.

Chậm rãi mở mắt ra, ánh chiều tà chiếu vào cửa sổ, ánh hào quang vàng óng, chiếu mờ ảo.

Trừng mắt nhìn, nàng còn mơ mơ màng màng ngủ, có điểm thất thần, đôi mắt mê man nhìn thẳng mạn giường, toàn thân đau nhức làm cho nàng lười biếng nằm ở trên giường, cũng không muốn nhúc nhích.

“Đã tỉnh?” Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, thân ảnh mềm mại đi đến trước giường.” Vừa vặn, ta cho người chuẩn bị nước ấm, người muốn tẩy rửa một chút sao?”

“Túy Nguyệt?” Mộ Chi Kỳ nhỏ nhẹ, ánh mắt mờ mịt dần dần thanh minh, cũng nghĩ tới tất cả tối hôm qua. “Nhiếp Vô Tung?”

Nàng nhanh chóng ngồi dậy, xương cốt lập tức truyền đến từng trận đau nhức, “Hừ. Đáng chết!” Nàng nhăn mi, khó chịu rên rỉ.

“Nhiếp tướng quân sáng sớm liền rời đi.” Tần Túy Nguyệt thò tay đem mạn giường gạt sang một bên, mắt đẹp tò mò nhìn về phía Mộ Chi Kỳ.

Sợi tóc tán loạn, khuôn mặt nhiễm màu hồng mê người, con ngươi ướt át sóng nước, ánh mắt có dấu vết khóc sưng phù, thân thể mềm mại toàn lưu lại dấu vết nam nhân, bộ dáng sau khi hoan ái quỵên rũ làm cho nàng nhìn mãi không rời mắt.

“Chắc chắn, xem người, vừa thấy đã biết bộ dáng người bị yêu mạnh mẽ, xem ra tối hôm qua thực tình cảm mãnh liệt thôi!” Tần Túy Nguyệt cười đến vẻ mặt mờ ám.

“Tối hôm qua.” Mộ Chi Kỳ thì thào lặp lại lời của nàng, trong óc hiện lên hình ảnh tối hôm qua, mỗi một hình ảnh đều đậm mỹ làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

Bao gồm lời nói phóng túng của nàng, khóc kêu của nàng, hắn một lần lại một lần chiêm lấy, làm cho nàng không thể tự kiềm chế sa vào trong đó, còn đáp ứng hắn, phóng đảng rên rỉ.

“Đáng chết!” Mộ Chi Kỳ càng nghĩ mặt càng đỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ xấu hổ lúng túng ảo não. Nhiếp Vô Tung vương bát đần kia! Nàng gặp phải hắn thực không hay ho gì.

Mà hỗn đản kia, sau khi “xâm chiếm” nàng, nói cũng không nói một tiếng liền rời đi, giống như hai năm trước.

“Nhiếp Vô Tung! Người rốt cuộc coi ta là cái gì?” Mèo nhỏ mặc hắn trêu đùa sao? Hứng trí lên sẽ lại gần trêu chọc nàng, chơi đùa xong rồi liền rời đi.

Mà nàng, vẫn phải mặc hắn đùa bỡn như vậy sao?

Nàng mới không cần!

Nhưng là, nàng chính là không thắng được hắn, mặc kệ trốn như thế nào, chính là sẽ bị hắn đến bắt, nàng càng phản kháng, hứng thú của hắn càng cao.

Đối mặt với hắn, nàng vẫn là thua, ai bảo nàng có nhược điểm ở trên tay hắn, làm cho nàng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Thật sự là. Đáng chết!

“Chi Kì, biểu tình của người thật là khủng khiếp.” Thấy vẻ mặt nàng giống như hận không thể cắn người một miếng thịt.

“Nhiếp Vô Tung vương bát đản kia, ta tuyệt không để hắn đùa bỡn trong lòng bàn tay!” Nàng thề, nàng nhất định phải phản kích.

“Đùa giỡn? Có vậy sao?” Tần Túy Nguyệt không cho là đúng nhử mày, chân thành ngồi ở ghế, “Nhưng là Nhiếp tướng quân người ta đem người yêu thương xem như bảo vật quý giá!”

“Bảo vật cái rắm!” Mộ Chi Kì tức giận đáp lời. “Tên kia chính là đem ta làm đồ chơi, động một chút liền xem ta là con mèo nhỏ, luôn gọi mèo nhỏ a, hắn nghĩ hắn là kẻ ta như sủng vật sao? Còn có. Đợi chút. Không đúng! Mộ Chi Kì ngẩng đầu, trừng hướng Tần Túy Nguyệt.

“Người đã biết Nhiếp Vô Tung tới?” Nàng nhớ rõ mới vừa rồi Tần Túy Nguyệt giống như có nói, họ Nhiếp sáng sớm liền rời đi.

Tần Túy Nguyệt gật gật đầu, cũng không giấu diếm.

“Ta buổi sáng còn đưa hắn rời đi mà! Nếu ta không thúc giục hắn, không chừng hắn còn luyến tiếc chưa muốn xuống giường đâu!”

Mộ Chi Kì chậm rãi mở to mắt. “Chính người đưa hắn rời đi? Người là nói. Người đã sớm biết hắn ở trong phòng ta?”

“Là ta!” Là người giúp hắn trông coi hai năm, nam nhân thôi, nàng sớm đoán được Nhiếp Vô Tung một khi hồi thành sẽ tìm tới Mộ Chi Kì.

Mộ Chi Kì chậm rãi nheo mắt, giọng nói âm u. “Không cần nói cho ta, chính là người nói cho hắn biết ta ở Túy Nguyệt lâu?”

“Không cần ta nói hắn cũng biết, ta chính là làm cơ sở ngầm của hắn hai năm mà!” Tần Túy Nguyệt ôm bụng cười, cũng không sợ Mộ Chi Kì tức giận, thành thật khai nhận.

“Cơ sở ngầm?” Mộ Chi Kì sửng sốt, đầu óc vừa chuyển, nhất thời hiểu được. “Tần Túy Nguyệt, người giúp hắn giám thị ta?”

Tần Túy Nguyệt nhíu mi, không đồng ý nhìn Mộ Chi Kì, “Không cần nói giám thị, thật khó nghe! Ta chỉ là ngẫu nhiên hỗ trợ nhấn dùm tin tức của người cho hắn mà thôi.

“Này, việc đó cùng giám thị có cái gì khác?” Bất chấp thân mình vẫn còn đau nhức, Mộ Chi Kì tức giận đến nhảy dựng lên. “Tần Túy Nguyệt, ta với người nhiều năm giao tình, người cứ nhiên phản bội ta?”

Cho đến bây giờ, hóa ra chính là người bên cạnh người nàng!

“Chết tiệt! Tên hỗn đản kia cho người cái lợi lộc gì?” Mộ Chi Kì tức giận đỏ cả khuôn mặt nhỏ nhắn, phần nộ gào thét.

Không nhìn đến lửa giận của nàng, Tần Túy Nguyệt thảnh thơi uống một ngụm trà. “Uu đãi cũng có ích, ví như truyền đi một ít tin tức, thì còn được có chiếu bạc trải sáng bóng.”

“Bạc? Chỉ vì bạc người bán đứng ta?” Mộ Chi Kì không thể tin tưởng mắt Tần Túy Nguyệt. “Họ Tần, Túy Nguyệt lâu của người kiếm nhiều tiền như vậy còn chưa đủ sao?”

“Có người lo ngại kiếm được nhiều tiền sao?” Tần Túy Nguyệt buồn cười nhìn Mộ Chi Kì.

“Người.” Ôm ngực, Mộ Chi Kì tức giận đến không thở nổi, nói không ra lời, “Đáng chết! Kết giao với bằng hữu như người, xem ra ta thật xui xẻo mà!” Nàng thừa nhận.

Mộ Chi Kì tức giận nhảy xuống giường, nhặt quần áo lên, rất nhanh mặc vào. “Họ Tần, giao tình chúng ta dừng ở đây, ta muốn tuyệt giao với người!”

Xem bộ dáng nàng thở phì phì, Tần Túy Nguyệt không khỏi lắc đầu. “Chi Kì, nếu không phải xem Nhiếp tướng quân để ý người như vậy, ta sẽ không giúp hắn.”

Nữ nhân này bình thường thông minh, mặc kệ người khác chọc như thế nào đều cười hì hì, chưa từng tức giận, chỉ có đôi mắt Nhiếp Vô Tung mới có thể mất đi lý trí.

“Để ý ta?” Mộ Chi Kì dừng lại động tác, nức cười nhìn nàng.”Ha ha! Những lời này tuyệt không buồn cười, người cũng không cần giải thích, ta xem thường người!”

“Chi Kì, nhiều năm giao tình, người cảm thấy ta thực sẽ bởi vì ngân lượng mà đi bán đứng người?” Mặt đông cứng lại, Tần Túy Nguyệt thu hồi tươi cười.

Mộ Chi Kì mím môi, không nói một câu, nhưng lý trí lại bởi vì lời của nàng mà quay về một chút.

Thấy nàng tỉnh táo lại, Tần Túy Nguyệt hơi hơi dương môi, buồn cười nhìn nàng. “Người nha, như thế nào nhắc tới đến Nhiếp tướng quân, lý trí liền hoàn toàn mất hẳn, nóng tính thật giống con mèo hoang?”

“Bởi vì ta chán ghét hẳn!” Cẩn môi, Mộ Chi Kì oán hận bật ra một câu.

“Phải không?” Tần Túy Nguyệt có điểm hoài nghi.”Nhưng là ta xem Nhiếp tướng quân người ta thực thích người.”

“Là thế này, hẳn rất thích giở trò với ta, đem ta trở thành đồ chơi, mặc hẳn xoa bóp đè ép.” Mộ Chi Kì hừ lạnh.

“Thật không phải!” Tần Túy Nguyệt phản bác.

“Người là cái thân phận gì? Tuy rằng cha người cáo lão hồi hương, nhưng tại triều đình vẫn là có được thế lực nhất định, mỗi người nhắc tới Mộ thừa tướng, ai không tôn kính? Dám động người, cần phải có rất nhiều dũng khí.

“Như vậy thì sao chứ? Mỗi người chỉ biết Mộ gia có Mộ thiếu gia, nếu thiếu gia biến thành tiểu thư, người nói, Mộ gia sẽ như thế nào?” Nhìn Tần Túy Nguyệt, Mộ Chi Kì lạnh lùng trào phúng. “Tội khi quân xét nhà ai không sợ?

Cho dù ta không sợ, cũng phải thay cha mẹ ta sợ, Nhiếp Vô Tung chính là nhìn trúng điểm này, ta vĩnh viễn đều là Mộ thiếu gia, sẽ không là Mộ tiểu thư, hẳn có thể đùa bỡn Mộ thiếu gia, dù sao không sao cả, bởi vì thân phận Mộ thiếu gia này biến mất, hẳn cũng không chịu trách nhiệm.”

“Chi Kì.” Tần Túy Nguyệt nhú mày.

Mộ Chi Kì cũng không để ý nàng, cúi đầu, tiếp tục nói, như là phát tiết: “Nếu là Mộ tiểu thư sẽ không giống nhau, Mộ tiểu thư là hẳn không thể chạm vào, chạm vào phải chịu trách nhiệm. Bởi vì ta là Mộ thiếu gia, cho nên hẳn có thể mặc sức đùa giỡn, cho dù hẳn cưới vợ sinh con, người nọ cũng sẽ không phải là ta, ta vĩnh viễn chính là Mộ thiếu gia, chỉ có thể ở bên cạnh xem, bởi vì thân phận ta sẽ không thay đổi, cũng không thể biến.”

Ngẩng đầu, nàng đỏ mắt, rống lớn: “Nếu hẳn thực để ý, nếu hẳn thực thích, sẽ không đối đãi ta như vậy, cũng sẽ không ở hai năm trước không nói một tiếng liền bỏ lại ta!”

Rống xong, chính nàng cũng ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn Tần Túy Nguyệt.

“Chi Kì.” Tần Túy Nguyệt đau lòng nhìn Mộ Chi Kì, nếu Mộ Chi Kì không nói, nàng cũng không biết Mộ Chi Kì trong lòng có nhiều đau tranh như vậy. Mộ Chi Kì chặt vật đứng lên, cổ ý giương lên một chút cười.

5. Chương 5

“Trừ bỏ chán ghét, ta còn có thể như thế nào.”

Mộ Chi Kì ngồi ở ghế, thấp giọng nỉ non những lời này, khóe môi ản ản gợi lên một chút đùa cợt, đôi mắt nhàn nhạt một chút cô đơn.

Ngày đó, nàng ở trước mặt Tần Túy Nguyệt không khống chế được, thế nhưng nói ra sợ hãi trong lòng — chỉ có nàng biết được, không nên nói cho người khác hoảng sợ.

Thích Nhiếp Vô Tung một chút là chuyện thực tự nhiên, từ lần đầu tiên nhìn đến đại ca ca cách vách, nàng liền không dứt tầm mắt ra được, không chấp hấn lạnh lùng, cũng không quân hai nhà là cừu địch, nàng chính là yêu hấn.

Vì tuổi tác cách biệt hơi nhiều, nàng biết cái loại cảm giác này là động tâm, là thích, nhưng là. Nàng không thể thích hấn, bởi vì nàng là “Thằng nhóc”.

Nhưng là, chỉ xem thì không phạm pháp đi?

Cho nên nàng vẫn là thích nhìn hấn, chỉ cần không tiếp xúc quá nhiều, nàng sẽ không còn quá yêu thích hấn, nàng biết chính mình vĩnh viễn chỉ có thể là nam nhi, chỉ có thể là Mộ thiếu gia.

Nhưng là, tình huống thay đổi, hấn phát hiện thân phận của nàng, thái độ lạnh lùng biến thành bá đạo xâm lược, như mãnh sư bất chấp điên cuồng đoạt lấy.

Nàng tức, nàng giận, nàng hoảng, hấn không nên như vậy, kia tuyệt không giống hấn lạnh lùng nàng vẫn biết.

Hấn còn đoạt lấy lòng của nàng nha! Nàng sao có thể nào khuất phục? Sao có thể thích? Sao có thể động tâm?

Cho nên nàng chỉ có thể chán ghét, chỉ có thể phản kháng, bằng không, nàng còn có thể như thế nào?

Hấn liền đem nàng làm con mèo nhỏ để đùa, khi hứng thú đến, sẽ chơi đùa nàng, hứng thú qua đi, sẽ không xuất hiện.

Cũng giống như sau đêm hôm đó, hấn liền rời Hoan Hỉ thành đi vào kinh, lại giống hai năm trước, không nói một tiếng liền bỏ đi, nàng đối với hấn mà nói, căn bản cũng không là cái gì!

Nhếch môi cười, bộ dáng ra vẻ không cần, uống trà trong tay, Mộ Chi Kỳ không cho chính mình lại nghĩ ngợi nhiều.

“Nghe nói Nhiếp tướng quân trở về thành.”

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng người nói chuyện với nhau, nàng sửng sốt, chén trà trên tay thiếu chút nữa không giữ được. Hấn đã trở lại?

“Là đúng vậy, nhưng lại dẫn theo công chúa cùng trở về đó!” Một thanh âm khác cũng hưng phấn nói xong, công chúa?

“Ta biết! Ta biết! Là Thiên Mân công chúa được Thánh Thượng thương yêu nhất, nghe nói Thiên Mân công chúa ái mộ Nhiếp tướng quân thật lâu, lần này Nhiếp tướng quân khải hoàn trở về, là lập công lớn đó! Hoàng Thượng giống như muốn tứ hôn, đem công chúa gả cho Nhiếp tướng quân.”

Tứ hôn? Mộ Chi Kỳ thấy trước mắt tối lại, tâm bắt đầu co rút nhanh.

“Có thể lấy được công chúa, thật sự là làm người ta hâm mộ! Thiên Mân công chúa nổi danh là mỹ nhân! Nhiếp tướng quân thật sự là quá điểm phúc.”

“Thật muốn nhìn náo nhiệt, bên ngoài rất náo nhiệt, một đám người vây ở ngã tư đường, xem tướng quân cùng công chúa vào cửa thành nha!”

“Có cái gì náo nhiệt?” Tiếng gầm lên giận dữ từ cửa truyền đến.

“Lão. Lão gia!” Hạ nhân sợ tới mức thanh âm run rẩy.

“Hừ! Tứ hôn có gì đặc biệt hơn người, có cưới công chúa vào cửa, sẽ chỉ làm người không được tự nhiên mà thôi, cái họ Nhiếp đại què mùa kia, ta cũng không tin hấn chịu được. Các người mau mau làm việc tốt cho ta, không có việc gì muốn làm loạn tán gẫu à!”

Lão gia rống xong, nổi giận đùng đùng bước vào đại sảnh, vừa tiến vào, liền nhìn đến nghiệt nữ đang ở đại sảnh uống trà.

“Người còn có tâm tình uống trà?”

“Nếu không con phải làm gì?” Chịu đựng đau đớn trong ngực, Mộ Chi Kỳ nhếch môi cười, phảng phất giống như cái gì cũng chưa phát sinh.

“Người chẳng lẽ không có nghe đến sao? Cách vách nghênh đón vị công chúa.” Nói đến việc này làm người ta thực khó chịu! Mộ lão gia tức giận đến giọng nói phát run.

“Có nghe được.” Mộ Chi Kỳ ánh mắt khẽ biến, nhưng mới trong nháy mắt, ánh mắt lại bình thường trở lại, cố ý xem nhẹ co rút đau đớn ở ngực, cười hì hì nói: “Thật tốt! Thật sự là chúc mừng Nhiếp Vô Tung, có thể làm cho Hoàng Thượng tứ hôn, vẫn là chịu nuông chiều công chúa, thật sự là phúc khí.”

“Chúc mừng cái rắm!” Mộ lão gia tức giận đến không giữ được khí phách người đọc sách, chỉ vào nữ nhi rống lớn: “Người người người. Sao có thể chịu thua kém người ta vậy hả?”

Mộ Chi Kỳ cười đến không chút để ý, mơ hồ lẫn theo tia trào phúng, “Như thế nào không chịu thua kém? Đi theo Nhiếp Vô Tung tranh công chúa sao? Làm cho công chúa gả cho con à?”

“Người.” Mộ lão gia nói không ra lời, nói đến việc này hần liền đuối lý, đành phải ngậm miệng lại.

“Lão nhân đáng chết, ông lại ở đây bắt măn cái gì?” Mộ phu nhân cũng đi theo vào đại sảnh, từ chỗ thật xa chợt nghe đến tiếng la của phu quân.

“Đây không phải Nhiếp gia.”

“Sắp được Hoàng Thượng tứ hôn, phải không?” Mộ phu nhân cười cười nói tiếp. “Thật tốt, người ta cũng sắp có cháu đích tôn để bế, không biết ta khi nào mới có thể ôm đến cháu đích tôn đây!”

“Ta. Đây.” Mộ lão gia còn nói không ra lời.

“Hừ!” Mộ phu nhân hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía nữ nhi, trên mặt mang theo yêu thương cười. “Kì nhi, con có khỏe không?”

Uống trà, Mộ Chi Kỳ thần nhiên nhíu mày.”Con tốt lắm nha! Con có chỗ nào không tốt sao?” Nàng cười đến nhẹ nhàng băng quơ.

“Nhưng con gần đây giống như không có tinh thần, ngay cả Túy Nguyệt lâu cũng ít đi. ” Đây tuyệt không giống nữ nhi nàng quen thuộc.

“Hừ! Cái loại thanh lâu này, ít đi.” Mộ lão gia tức giận chen vào nói, nói còn chưa nói xong, đã bị Mộ phu nhân trừng mắt.

“Dạo này con nghĩ tu thân dưỡng tính thôi! Không tốt sao?” Mộ Chi Kỳ nhếch môi cười, nhưng ánh mắt đã mơ hồ không có tiêu cự, hơn nữa nghe được tiếng vang náo nhiệt bên ngoài truyền đến, làm cho nụ cười của nàng có điểm nhạt nhòa.

Mộ phu nhân sâu sắc phát hiện thấy, nhíu mày.”Kì nhi, con sẽ không.”

“Me!” Mộ Chi Kỳ đột nhiên đứng lên, phát hiện chính mình rốt cuộc không ngồi nổi nữa, nàng nghĩ muốn ra ngoài, nàng muốn nhìn. Hần!

“Bên ngoài giống như thực náo nhiệt, con cũng muốn đi giúp vui, thực tốt con cũng rất muốn biết Thiên Môn công chúa bộ dạng có bao nhiêu xinh đẹp, mở mang kiến thức cũng tốt.”

Mộ phu nhân lẳng lẳng nhìn nữ nhi một hồi, cũng không nói thêm cái gì nữa, nhẹ nhàng gạt đầu,”Tốt, đi thôi!”

“Có cái gì đẹp để xem.” Mộ lão gia bất măn gào thét, Mộ phu nhân lập tức trừng mắt qua, hần lập tức thức thời cầm miệng.

Mộ Chi Kỳ nhẹ nhàng cười, quay người lại, tươi cười lập tức biến mất, trở nên yếu ớt, trống rỗng, lại lập tức bị quật cường thay thế.

Nàng mới không cần hắn, không phải là hắn muốn kết hôn với công chúa sao, nàng chán ghét hắn! Chán ghét! Chán ghét!

Nàng mới không cần! Tuyệt không cần!

Khuôn mặt anh tuấn của Nhiếp Vô Tung lãnh đạm, mặt không chút thay đổi ngồi ở phía trước, đối với những người vây xem không có một tia mỉm cười, về phần công chúa hoa mỹ đang ngồi trong xe ngựa phía sau, hẳn lại càng thiếu hứng trí.

Ngày đó sáng sớm rời đi Túy Nguyệt lâu, mới về nhà liền nhận được truyền gọi, muốn hẳn vào kinh ngay lập tức, làm cho hẳn không thể không xuất phát.

Nguyên tưởng rằng là đại sự gì, không nghĩ tới là Hoàng Thượng muốn tứ hôn, đem Thiên Mân công chúa gả cho hẳn.

Hẳn không có hứng thú, cự tuyệt ngay lập tức.

Ai quản long nhan có thể tức giận hay không, hẳn không có hứng thú chính là không có hứng thú, trực tiếp bỏ lại một câu “Thần đã có người muốn kết hôn” , lập tức phá vỡ nhã ý muốn tứ hôn của Hoàng Thượng.

Không nghĩ tới Thiên Mân công chúa cũng không hết hy vọng, vẫn quần quít lấy hẳn, còn cùng hẳn cùng nhau trở về Hoan Hỉ thành, nghĩ đến tin tức tứ hôn nhất định cũng truyền về.

Thật phiền!

Nhiếp Vô Tung mím môi, khuôn mặt anh tuấn càng thêm lạnh lùng.

Tiểu mèo hoang kia nhất định cũng nghe đến tin tức tứ hôn, nàng sẽ phản ứng thế nào?

Mới nghĩ, đã thấy ở cửa Mộ phủ có thân ảnh quen thuộc đứng đó, khuôn mặt nhỏ nhắn lãnh đạm kia nhìn hẳn nhếch môi, không mang theo mỉm cười.

Nhiếp Vô Tung hơi nhú mày, đôi môi mỏng giơ lên, xem ra mèo nhỏ của hẳn tâm tình thực không tốt lắm! Là vì hẳn sao? Chắc cũng là bởi vì tin tức tứ hôn? Lúc này, tâm hẳn đang phiền muộn bắt đầu sung sướng lên.

Quần chúng vây xem cũng phát hiện Mộ Chi Kì, bắt đầu bát quái thì thầm nói nhỏ.

Chuyện Mộ gia cùng Nhiếp gia xem không vừa mắt nhau, ở trong thành sớm truyền khắp nơi, tuy nói thiếu gia hai nhà không cùng xuất hiện, cũng không có nghe nói bọn họ không hợp, chẳng qua, xem về mặt Mộ thiếu gia lãnh đạm đứng ở cửa, làm cho bọn họ tò mò có phải có kịch hay sắp được diễn ra hay không .

Vừa đến cửa nhà Nhiếp phủ, Nhiếp Vô Tung lập tức xuống ngựa, cũng không để ý tới công chúa trong xe ngựa, lập tức hướng Mộ Chi Kì đi tới.

“Mộ thiếu gia” , người là đặc biệt đứng tại đây chờ ta sao?” Nhếch môi cười, hẳn cố ý tăng thêm ở hai chữ “Thiếu gia” .

Mộ Chi Kì nhú mày, cũng nâng mí mắt lên cười, không chịu thua nhìn Nhiếp Vô Tung. “Đúng vậy! Chuyện Hoàng Thượng tứ hôn là chuyện hừng hực khí thế, việc vui lớn như vậy, tiểu đệ có thể nào không tự mình chúc mừng Nhiếp huynh cho được?

Ngữ khí của nàng tràn ngập nồng đậm khiêu khích. Còn có một chút gì đó chua xót.

Nhiếp Vô Tung nở nụ cười, khuôn mặt anh tuấn tới gần nàng, ở bên tai nàng khẽ nói. “Mèo nhỏ, nàng là đang ghen sao? Ta gửi được mùi dấm chua thật nồng .”

Mộ Chi Kì trừng mắt hẳn, cũng nói nhỏ. “Ăn dấm chua? Ta có gì phải ăn dấm chua? Người đừng thếp vàng (ví vớ khoe khoang, làm đẹp) lên mặt chính mình!” Nàng mới thật không cần! Mặc kệ là hẳn muốn kết hôn ai, nàng một chút cũng không để ý!

“Phải vậy không?” Nhiếp Vô Tung cười khế, thanh âm đắc ý càng thoải mái, con người đen thâm trầm nhìn nàng. “Nhưng là sao ta cảm thấy biểu tình vừa rồi của người lúc nhìn ta, giống như sắp khóc?”

“Ai sắp khóc? Người đừng tự mình đa tình!” Mộ Chi Kì quật cường phản bác.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Nhiếp Vô Tung cũng không cho nàng cơ hội nói chuyện, lấy thanh âm trầm thấp lại nhu thuận tiếp tục nói: “Chẳng lẽ nàng không hận chính mình vĩnh viễn chỉ có thể là Mộ thiếu gia

sao? Thân là Mộ gia thiếu gia, cho dù chúng ta thân mật như thế nào, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không là vợ của ta, chỉ có thể nhìn ta cùng nữ nhân khác cùng một chỗ.”

Hắn tàn nhẫn vạch trần bí mật trong lòng nàng, không cho nàng tiếp tục né tránh.

“Người.” Mộ Chi Kỳ trừng lớn mắt. Hắn sao có thể biết? Chẳng lẽ là Tần Túy Nguyệt.

Nàng nhin không được run run, sắc mặt trắng bệch, không chỉ là vì bị vạch trần, còn có xấu hổ vì bị nhìn thấu tâm tư.

“Mèo nhỏ, nàng một chút cũng không chán ghét ta, thậm chí thực yêu.”

“Câm miệng!” Rốt cuộc không nghe được nữa, Mộ Chi Kỳ xúc động giơ tay lên, dùng sức hướng khuôn mặt anh tuấn kia đánh tới.

“Ba!” một tiếng, cái tát từ bàn tay thanh thúy làm cho bốn phía lập tức an tĩnh lại.

Nhiếp Vô Tung chậm rãi quay đầu, trên mặt hiện lên dấu tay màu hồng rõ ràng.

Mộ Chi Kỳ cũng ngây ngẩn cả người, nàng kinh ngạc nhìn tay mình, lại nhìn dấu ấn bàn tay trên mặt hắn, nói không ra lời.

“Làm càn, ngươi là ai? Dám đánh Nhiếp tướng quân!” Một giọng nữ mềm mại căm giận vang lên, một cô nương mặc xiêm phục váy áo tơ lụa lộng lẫy thực xinh đẹp lập tức tới đứng trước mặt Mộ Chi Kỳ.

“Nhiếp tướng quân, người không sao chứ? Có đau hay không?” Nàng quay đầu đau lòng nhìn Nhiếp Vô Tung, muốn đưa tay chạm vào mặt của hắn.

Nhiếp Vô Tung thối lui thân mình, lễ phép lại lãnh đạm nhìn Thiên Mân công chúa. “Nhiếp mỗ không có việc gì, cảm ơn công chúa quan tâm.”

“Người.” Đối với né tránh cùng lãnh đạm, Thiên Mân công chúa có điểm ảo não, quay đầu trừng mắt nhìn Mộ Chi Kỳ, tức giận ra mệnh lệnh. “Người đâu! Đem tên lớn mặt này kéo xuống!”

“Dừng tay!” Nhiếp Vô Tung lạnh giọng ngăn cản, “Đây là việc cá nhân của Nhiếp mỗ cùng Mộ thiếu gia, Nhiếp mỗ chính mình xử lý là tốt rồi.”

“Thế nhưng là hắn lại dám động thủ đánh người.” Thiên Mân công chúa vẫn bất mãn.

“Không có biện pháp, ai bảo ta nói chuyện chọc hắn tức giận, đây là ta không đúng, Kỳ nhi, ngươi sẽ bỏ qua cho ta chứ?” Gợi lên tươi cười, Nhiếp Vô Tung nhìn về phía Mộ Chi Kỳ.

Mà lời nói của hắn, cũng khiến mọi người hít vào một trận.

“Người.” Mộ Chi Kỳ không dám tin trừng mắt nhìn Nhiếp Vô Tung. Kỳ nhi? Hắn lại có thể gọi nàng như vậy?

Ở trước mặt công chúng, hắn không sợ bị người khác hiểu lầm sao?

“Nhiếp tướng quân, người. Các người.”

Thiên Mân công chúa cũng ngây ngốc tại chỗ, vừa rồi mới chỉ thấy bộ dáng hai người bọn họ có điểm ái muội, nhưng hai người đều là nam nhân, cho dù cảm thấy quỷ dị, nàng cũng không suy nghĩ nhiều.

Không nghĩ tới Nhiếp Vô Tung thế nhưng dùng xưng hô thân mật như vậy gọi nam nhân họ Mộ này, hơn nữa hắn lạnh lùng thế nhưng nở nụ cười hướng đến nam nhân kia?

“Thật có lỗi, chúng ta có chút việc.” Nhiếp Vô Tung giữ chặt Mộ Chi Kỳ, thu lại tươi cười, lãnh đạm nhìn Thiên Mân công chúa. “Phúc tổng quản, ngay lập tức tiếp đón công chúa thật tốt.”

Hắn phân phó xong, lập tức lôi kéo tay Mộ Chi Kỳ, ở dưới cái nhìn chăm chú của mọi người đi vào Nhiếp phủ.

“Nhiếp Vô Tung, ngươi điên rồi!”

Khi vào vườn hoa gần nhất không có ai đến, Mộ Chi Kì lập tức gạt tay Nhiếp Vô Tung ra, mở mắt to, không dám tin nhìn hắn.

“Ta là điên rồi, vì nàng mà điên rồi!” Nhiếp Vô Tung nhếch môi cười, lạnh lùng thối lui, chuyên chú nhìn nàng, cười đến càn rỡ lại đắm say.

“Câm miệng!” Mộ Chi Kì chịu không nổi.”Người rốt cuộc muốn làm sao? Trước công chúng, thế nhưng gọi ái muội như vậy, còn kéo tay của ta, người không sợ bị người ta nói sao?”

“Nói cái gì?” Nhiếp Vô Tung hai tay khoanh trước ngực, so với nàng đang tức giận, hắn có vẻ thoải mái, bộ dáng thanh thoi làm cho nàng lại càng tức.

“Người đã quên ta là nam nhân sao?” Nàng rống lên với hắn.

“Người là nam nhân sao?” Hắn nhướn mày rậm ái muội soi mói nhìn nàng, khóe môi gợi lên có ý ám chỉ.

“Người. . . .” Mộ Chi Kì tức giận đến phát run, nàng thật sự không hiểu hắn đang nghĩ cái gì, hành động của hắn đều làm cho nàng rối loạn, cùng hoảng sợ.

Luôn như vậy! Hắn luôn đem nàng đùa giỡn xoay vòng vòng, mà nàng luôn không thể từ chối, chỉ có thể thuận theo hắn đùa giỡn.

Nàng chịu đủ rồi, thật sự chịu đủ rồi!

Mộ Chi Kì cắn môi, đỏ hốc mắt, thống khổ trừng mắt nhìn hắn.

Thấy nàng đỏ mắt, Nhiếp Vô Tung ngẩn ra, tươi cười lập tức biến mất, thong dong cũng không còn thấy nữa, khẩn trương tới gần nàng. “Mèo nhỏ. . . .”

“Tránh ra!” Mộ Chi Kì gạt bỏ tay hắn khỏi người mình, thống khổ rống to với Nhiếp Vô Tung: “Ta trừ bỏ là Mộ thiếu gia, ta còn có thể là cái gì? Nhiếp Vô Tung, người rốt cuộc muốn như thế nào? Chơi đùa, đùa ép ta còn chưa đủ sao? Có phải muốn ta chết người mới bằng lòng buông tha ta hay không?”

“Mèo nhỏ, ta không có. . . .” Nhiếp Vô Tung thực nghĩ muốn giải thích.

“Đủ rồi!” Nàng không muốn nghe, “Người nói đúng, là ta yêu thương người, chính là ta lấy cớ chán ghét người, nhưng là ta trừ bỏ chán ghét ra còn có thể làm sao bây giờ? Đối với người mà nói, ta tính là cái gì? Chính là mèo nhỏ để người chơi đùa, người không quan tâm ta. . . . Chưa bao giờ để ý. . . .”

“Chết tiệt! Ai nói ta không cần?” Nhiếp Vô Tung thân thủ dùng sức đem Mộ Chi Kì ôm vào trong lòng, không để ý nàng giãy dụa, ở bên tai nàng khàn khàn gào lên, “Ta nếu thực không cần, ta sẽ không quần quít lấy nàng! Ta nếu không cần, tầm mắt của ta sẽ không thể không rời được nàng! Ta nếu không cần, ta sẽ không dùng mọi biện pháp muốn từ sa trường trở về! Ta nếu không cần, ta sẽ không cự tuyệt Hoàng Thượng tứ hôn!”

Người ngu ngốc này, nàng chẳng lẽ không nhìn ra hắn có bao nhiêu để ý nàng sao? Tâm hắn lạnh nhạt, chỉ vì nàng mà trở nên nóng bỏng, không tự chủ được, chính là muốn chiếm được nàng.

Không từ thủ đoạn cũng không sao, bị nàng chán ghét cũng không sao, chỉ cần có thể chiếm được nàng, hắn không ngại sử dụng tất cả mọi thủ đoạn.

“Người nói cái gì?” Mộ Chi Kì dừng lại giãy dụa, ngậy ngốc nhìn hắn.

Hắn nói, hắn để ý nàng. . . .

Hắn nói, hắn cự tuyệt tứ hôn. . . .

“Người làm sao dám cự tuyệt?” Hoàng Thượng tứ hôn hắn dám cự tuyệt? Hắn không sợ bị phế truất chức quan, không sợ đầu sẽ rơi xuống đất sao?

“Bởi vì ta yêu nàng, bởi vì người ta muốn kết hôn chỉ có một mình nàng.” Nhiếp Vô Tung ôm Mộ Chi Kì, nhìn nàng thật say đắm.

“Không. . . .” Mộ Chi Kì lắc đầu, chân tay luống cuống nhìn hắn.”Người nhất định lại đùa giỡn ta, ta mới không tin! Ta mới không tin. . . .”

Nàng không dám dễ dàng tin tưởng lời nói của hắn, chỉ sợ nếu đó chỉ là vui đùa, những lời kia nàng sẽ đau lòng mà chết.

“Người nhất định gạt ta, ta mới không như thế để dễ bị lừa như vậy, buông ra!” Nàng giãy dụa, xem nhẹ rung động trong lòng, chờ mong.

Nàng không dám chờ mong, nàng không dám.

“Mèo nhỏ, ta không lừa ngươi!” Gắt gao ôm nàng, Nhiếp Vô Tung lớn tiếng nói: “Từ lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta liền động tâm!”

“Ta không tin! Ta mới không tin ngươi nói, ta không. Ôi!” Lời nói còn lại trong miệng, đều bị hắn phủ kín trong miệng.

Đôi môi nóng cháy ngậm chặt miệng của nàng, càn rỡ mút, đầu lưỡi tách ra cánh môi, đảo qua đảo lại, ngang ngược cướp lấy tất cả.

“Không.” Nàng không ngừng giãy dụa, lại đấu không lại khí lực của hắn, chiếc lưỡi thơm tho bị cuốn lấy, hút chặt, miệng mũi đều bị hơi thở của hắn đoạt lấy.

Giấy dụa dần dần trở nên suy yếu, nàng không tự chủ được đưa ra chiếc lưỡi thơm tho, đầu lưỡi cùng lưỡi dài linh hoạt quấn quýt, trao đổi nước bọt dâm mê.

Nụ hôn kịch liệt làm cho hơi thở hai người nặng nề, thân thể kề sát, ma sát đốt cháy lửa dục.

“A —”

Đột nhiên, tiếng kêu kinh ngạc vang lên từ bên cạnh.

“Ngươi. Các ngươi đang làm cái gì? !”

Mộ Chi Kỳ sửng sốt, tiếng la làm cho nàng từ trong dục tình hoàn hồn, kinh hoảng đẩy Nhiếp Vô Tung ra, quay đầu nhìn về phía người tới.

Vừa thấy đối phương, sắc mặt của nàng nhanh chóng trắng bệch.”Công, công chúa? !”

6. Chương 6

Thiên Mân công chúa trừng mắt nhìn bọn họ, bị hình ảnh mới vừa rồi làm cho sợ tới mức nói không nên lời, thậm chí hoài nghi chính mình có phải nhìn lầm rồi hay không.

Nguyên bản là không cam lòng bị Nhiếp Vô Tung bỏ lại nàng như vậy, lại thấy hai nam nhân thể nhưng thân mật như vậy, nàng càng nghĩ càng cảm thấy thực quái lạ, nhin không được đuổi theo sau, không nghĩ tới lại nhìn đến hình ảnh bọn họ hôn môi.

“Công, công chúa, ta, chúng ta.” Mộ Chi Kỳ kích động nhìn Thiên Mân công chúa, cả người đều hoảng loạn.

Làm sao bây giờ? Thế nhưng bị thấy được, lại là bị công chúa nhìn đến. . . Cái này thật sự xong đời!

“Công chúa, có việc gì sao?”

Bất đồng với hai nữ nhân đang kinh hoảng, Nhiếp Vô Tung nhẹ nhàng nhíu mày, tư thái thông dong, tuyệt không để ý bị người khác nhìn thấy.

Bị hiểu lầm thì đã bị hiểu lầm, hắn vốn không sao cả, hắn chỉ lo tiểu mèo hoang bên cạnh, về phần người khác, không ở trong phạm vi hắn quan tâm.

“Ngươi.” Thiên Mân công chúa nhìn về phía Nhiếp Vô Tung,”Ngươi sẽ không vì nam nhân này, mới cự tuyệt phụ hoàng ta tứ hôn?”

“Đúng vậy.” Nhiếp Vô Tung đáp không chút do dự.

“Nhiếp Vô Tung!” Mộ Chi Kỳ trừng mắt hắn, hoàn toàn nói không ra lời.

Hắn làm sao dám? Hắn chẳng lẽ không sợ bị người bên ngoài biết sao? Thanh danh của hắn, danh dự của hắn, đều sẽ bị đồn đại đi thật sự khó nghe!

“Người điên rồi sao?” Nàng không dám tin nhìn hắn, nhưng ngực lại nóng lên, rung động làm cho chờ mong trong lòng nàng dâng lên.

Hắn nói để ý nàng, là thật sao?

Hắn nói yêu nàng, là thật sao?

Nàng thật sự có thể chờ mong sao?

“Người. . . .” Không nghĩ tới Nhiếp Vô Tung thế nhưng thừa nhận rõ ràng như vậy, Thiên Mân công chúa buồn bực, như thế nào cũng không nghĩ tới hắn lại có đoạn tay áo chi phích, mà nàng thân là đương triều công chúa, thế nhưng bị bại bởi một người nam nhân!

Nàng không cam lòng!

Thiên Mân công chúa nhịn không được rống giận: “Ta đường đường là một công chúa, làm sao so ra kém một người nam nhân? Người thế nhưng vì hắn cự tuyệt ta?”

“Ở trong mắt ta, người hoàn toàn thua kém hắn.” Biết bị hiểu lầm có đoạn tay áo chi phích, Nhiếp Vô Tung cũng không để ý, con người đen lãnh đạm, đạm mạc nhìn Thiên Mân công chúa.

“Người nói cái gì?” Mở mắt to, Thiên Mân công chúa tức giận đến phát run, cao ngạo ngẩng cao đầu.” Chẳng lẽ người không sợ ta đem chuyện các người nói cho người khác sao?”

“Không. . . .” Mộ Chi Kỳ cả kinh, còn không kịp nói cái gì, Nhiếp Vô Tung đã nói trước.

“Xin cứ tự nhiên! Tốt nhất làm ối người đều biết, Nhiếp Vô Tung ta chính là mê luyện một nam nhân tên là Mộ Chi Kỳ.” Hắn lạnh lùng gợi lên tươi cười, một chút cũng không thêm để ý công chúa uy hiếp.

“Người!” Thiên Mân công chúa tức đến đỏ mặt.

“Nhiếp Vô Tung!” Mộ Chi Kỳ lo lắng khẩn trương trừng mắt nhìn hắn, trong mắt là vô cùng khiếp sợ, ngực càng lúc càng co rút nhanh.

Tâm rung động, càng không ngừng động viên, làm cho nàng lúng túng lại hoảng loạn, hoàn toàn không thể tĩnh táo lại, chỉ có thể không biết làm sao nhìn hắn.

“Người dám nói chuyện đối với bản cung như vậy, người không sợ đầu rơi xuống đất sao?” Thiên Mân công chúa phẫn nộ nhìn Nhiếp Vô Tung.

Lời nói của hắn, làm cho tự tôn của nàng bị thương, nhưng cũng làm cho nàng càng muốn chiếm được hắn, trên đời này không có nam nhân nào nàng không chiếm được!

Huống chi, đường đường là một công chúa tôn quý, dựa vào gia thế bên ngoài, làm sao có thể kém một nam nhân? Nàng không cam lòng!

Nhiếp Vô Tung sắc mặt lạnh hơn, bộ dáng lãnh đạm làm cho Thiên Mân công chúa trong lòng giật mình, không tự chủ được lui lại vài bước.

“Muốn đầu Nhiếp mỗ, chỉ sợ công chúa còn không có bốn sự này!” Âm thanh lạnh lùng, khuôn mặt anh tuấn có một chút tươi cười chế giễu.

“Người nói cái gì?” Những lời này làm cho lửa giận của Thiên Mân công chúa càng tăng lên, đời này còn không có người làm trái ý nàng như vậy, mệnh lệnh của nàng, không ai dám phản kháng, mà nay Nhiếp Vô Tung này. . . .”Nhiếp Vô Tung, người thật can đảm! Chẳng lẽ người không sợ ta nói cho phụ hoàng sao?”

“Đi thôi! Nhiếp mỗ cũng muốn biết, đương kim Thánh Thượng có phải thật ngu ngốc như vậy hay không, sẽ vì một công chúa tùy hứng kiêu căng mà chém xuống đầu của ta.”

Nhiếp Vô Tung hừ lạnh một tiếng, không nghĩ lại để ý tới nữ nhân nhàm chán này, giữ chặt tay Mộ Chi Kỳ xoay người rời đi.

“Đáng chết! Người đứng lại đó cho ta, bản cung có cho phép các người rời đi sao?” Thiên Môn công chúa tức giận đến gợn chân, nhưng hai người đang rời đi cũng không để ý tới nàng.

“Đáng giận! Chết tiệt Nhiếp Vô Tung!” Thiên Môn công chúa phẫn nộ cắn môi, trừng mắt nhìn hai người rời đi, trong lòng chính là thực vô cùng không cam lòng.

Vừa thấy Nhiếp Vô Tung, nàng liền quyết định muốn hấn làm phò mã của nàng, chỉ có nam nhân như vậy mới xứng đôi với nàng. Mà hấn cũng không giống nam nhân khác luôn nịnh bợ nàng, đối với nàng luôn làm như không thấy, hấn càng như vậy, nàng càng muốn hấn.

Trên đời này, không có gì nàng không chiếm được!

Thiên Môn công chúa cao ngạo nâng mặt lên, lạnh lùng nói: “Nhiếp Vô Tung, bản cung sẽ không quên đi như vậy, bản cung nhất định phải chiếm được người!”

“Nhiếp Vô Tung, người rốt cuộc đang nghĩ cái gì?”

Mộ Chi Kỳ kinh ngạc theo Nhiếp Vô Tung đi vào trong phòng, vừa vào cửa, nàng lập tức mở miệng, trong mắt là đầy ý nghi hoặc.

“Người dám nói chuyện với công chúa như vậy, người điên rồi có phải hay không? Nếu là công chúa nói ra, chúng ta Đến lúc đó chuyện ta là nữ nhân, nhất định sẽ bị biết. Kia. Ngay cả người cũng sẽ bị liên lụy!”

Tội khi quân, hấn biết mà không báo, cũng là có tội nha!

“Không đúng! Đến lúc đó ngay cả nhà người cũng sẽ bị liên lụy. Người điên rồi sao? Người điên rồi sao?” Lắc lắc đầu, nàng kích động hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn có sợ hãi, nghi hoặc, còn có vô số bối rối.

Nàng thật sự không hiểu hấn, hấn điên cuồng như vậy, thật xa lạ, làm cho nàng tâm hoảng ý loạn, không biết nên làm sao với hấn bây giờ.

Nhưng là, lòng của nàng, lại vì hấn điên cuồng mà cấp tốc nhảy lên, tâm thương hấn nhưng vẫn đối kháng lý trí của nàng.

Nàng thua rồi! Nàng đầu hàng!

Nhìn bộ dáng nàng bối rối lại khấn trương, Nhiếp Vô Tung khẽ cười, con người đen ngung một chút chấp nhất, giữ chặt nàng, làm cho nàng tựa vào trên tường, thân hình thon dài không để nàng trốn tránh giữ chặt nàng, khuôn mặt anh tuấn kề sát khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt gắt gao giam giữ nàng.

“Người.” Hấn nhìn chăm chú làm cho lòng của nàng càng hoảng, theo bản năng muốn nhắm mắt.

Nhưng hấn không cho phép, ngón tay giữ chặt cằm nàng, không để nàng lại trốn.

“Ta đã nói rồi, vì nàng, ta đã sớm điên rồi, từ lần đầu tiên khi mắt ta nhìn thấy nàng, biết rõ nàng là một thằng nhóc, đối với nàng vẫn là động tâm.”

“Không có khả năng.” Mở to mắt, Mộ Chi Kỳ không thể tin được lời nói của hấn.

“Nếu là không có khả năng thì tốt rồi, ta đây sẽ không đối với nàng chấp nhất như vậy.” Con người đen chuyển âm u, gắt gao dừng ở nàng. “Nàng nghĩ rằng ta không hoài nghi ta và nàng như thế nào sao? Ta đối với việc gì cũng không để ý, cho tới bây giờ chưa hề đa nghi, lần đầu tiên động tâm, cũng là với một thằng nhóc mười tuổi, người cảm thấy ta có thể chấp nhận sao? “

Hấn có phản kháng, cũng có trốn tránh, thậm chí đối nàng làm như không thấy, nhưng là không có biện pháp, tâm tình rung động càng ngày càng nghiêm trọng, làm cho hấn không thể kháng cự.

“Nhưng là, khi đó người luôn không để ý tới ta, luôn lạnh lùng với ta.” Nàng nhớ rõ khi đó nàng luôn quần quít lấy hấn, nhìn chăm chú vào hấn, mà hấn lại cũng không thèm nhìn tới nàng liếc mắt một cái, tận đến sau khi phát hiện nàng là con gái, mới đột nhiên thay đổi.

“Bằng không ta nên làm cái gì bây giờ?” Gợi lên một chút tươi cười, Nhiếp Vô Tung khép mắt, thấp giọng nói: “Dụ dỗ nàng theo ta cùng nhau điên cuồng sao? Ta nghĩ, thật sự muốn, ai bảo nàng vẫn quần quít lấy

ta, mặc kệ ta đối với nàng lãnh đạm như thế nào, nàng vẫn là cười đến thực sáng lạn, tươi cười của nàng, làm cho ta phải điên lên rồi!”

Đột nhiên, môi của hắn tới gần tai nàng nói nhỏ:” Nàng nhất định không biết, khi đó ta thường thường nằm mơ, mơ thấy chính mình áp đảo nàng, không để ý nàng khóc kêu, một lần lại một lần giữ lấy nàng, ai quản nàng có phải nam nhi hay không, nàng nghĩ rằng để ý ta và nàng như thế nào sao? Không, ta tuyệt không để ý, người làm cho ta động lòng là nàng, là chính nàng.”

“Nhiếp Vô Tung, người. . . .” Lời của hắn làm cho nàng đỏ mặt, tim đập nhanh hơn, nói không ra lời.

“Đúng, ta là điên rồi.” Hắn cười đến quỷ quái, bộ dáng anh tuấn mịn hoặc làm cho người ta thở không nổi, lại dúi mũi.

“Ngay tại khi ta sắp không thể khống chế được chính mình, muốn kéo nàng theo ta cùng nhau trầm luân, lại phát hiện nàng là con gái, nàng nói, ta sẽ buông tha nàng sao?”

Sẽ không! Hắn sẽ đem nàng ăn ngay cả một chút cũng không thừa! Mộ Chi Kỳ ở trong lòng trả lời, hai má nóng lên, rõ ràng cảm thấy hắn điên rồi, nhưng lại bởi vì hắn điên cuồng mà tâm tình vui như điên.

“Mèo nhỏ, ta nhìn hai năm, chờ khi nàng mười sáu tuổi mới đem nàng ăn luôn, đã là cực hạn của ta.” Hắn cúi đầu khẽ cắn vành tai nàng mượt mà như bạch ngọc.

“Kia. Vậy vì sao hai năm trước người cũng không nói một tiếng rời đi?” Mộ Chi Kỳ cắn môi, nhỏ giọng chất vấn.

Nhiếp Vô Tung khẽ thở dài, hắn biết nàng sẽ hỏi cái này.”Nàng luôn vẫn kháng cự ta, vẫn trốn, vẫn tránh, tính tình lại quật cường lại khó chịu, làm cho ta không biết nên bắt nàng làm sao bây giờ, đành phải rời đi hai năm, muốn thử nàng là thật sự để ý ta hay không.”

Hắn không phải thật sự có tự tin như vậy, nàng vẫn luôn trốn, chạy trốn khiến hắn hoảng hốt, sợ hắn không bắt được nàng, sợ nàng không thương hắn.

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể sử dụng phương pháp này đến thử lòng của nàng.

“Thử?” Mộ Chi Kỳ nhíu mày.

Nhiếp Vô Tung lại thở dài một hơi,”Trừ lần đó ra, ta thật sự không thể nghĩ được biện pháp khác, đối với nàng, ta hoàn toàn không có cách.” Hắn cúi đầu, cái trán để lên trán nàng.

“Mèo nhỏ, khi ở sa trường, ta đều nghĩ đến nàng, ngẫu nhiên nhận được tin tức của nàng do Tần Túy Nguyệt truyền đến, mỗi khi nghe được, đều thật muốn trở về nhìn nàng, cho dù khi bị thương, ta nghĩ cũng là nàng, nhớ nàng thực nhớ nàng, thật muốn đem nàng đưa tới sa trường, thật muốn đem nàng cột vào bên người, không buông ra, không buông tay.

Giọng nói của hắn càng lúc càng thấp, con ngươi càng lúc càng thâm trầm, đôi môi mỏng sát môi nàng, hơi thở nóng cháy phả lên mặt nàng.

Lòng của nàng vì lời của hắn mà mềm đi, lý trí mất hết, tâm bị thương được hắn bao phủ, môi lại không nhận được khẽ nhếch khóe môi.

“Thật quá đáng! Chàng trộm tâm của ta.”

Mà nàng, thua, đầu hàng.

“Nàng sai rồi!” Nhiếp Vô Tung cười nhẹ, ngậm lấy môi nàng, thanh âm khàn khàn.”Ta dùng tâm của ta, đổi tâm của nàng.”

Hai người lời lẽ nóng bỏng quấn quýt lấy nhau, lưỡi dài dùng lực thâm nhập vào miệng, liếm qua hàm răng, cuốn lấy mật ngọt trong cái miệng nhỏ.

Mà nàng cũng không phản kháng, phần lưỡi nhiệt tình quấn quýt lấy hắn, ngẫu nhiên né tránh, khiến cho hắn truy đuổi, mút lấy, khẽ liếm.

Nhiệt huyết hôn nhau làm tràn ra nước bọt đậm lã, hai người thở dốc, hơi thở nam nhân của hắn tràn ngập miệng mũi của nàng, làm cho nàng ý loạn tình mê.

“Tung ca ca.” Mộ Chi Kỳ nhẹ giọng ‘ưm’, mắt đẹp ngưng một chút kiều mị, đầu lưỡi khẽ liếm đôi môi mỏng, thậm chí chủ động nâng lên đùi phải vòng quanh thắt lưng của hắn, chân mềm mại nhẹ nhàng cọ xát.

Hành động của nàng làm cho hắn hít một hơi thật sâu, nhịn không được động thắt lưng, làm cho nóng thiết sớm cứng rắn cọ xát vào chỗ mẫn cảm cách một lớp quần áo mỏng.

“Nàng là con mèo nhỏ phóng đảng!” Nhiếp Vô Tung thấp giọng cười khế, đầu lưỡi bá đạo liếm mút trong cái miệng nhỏ, tăng thêm lực đạo khuấy đảo hút cái lưỡi mềm mại thơm tho.

Bàn tay to cũng thâm nhập vạt áo, tháo vải trắng trối chặt bộ ngực, bàn tay thô to giữ lấy một bên ngực trắng mịn no đủ, nhẹ nhàng vuốt ve.

Ngón tay đùa bỡn núm vú, bàn tay cũng nâng ngực trắng no đủ lên, dùng sức vuốt ve, làm cho ngực trắng trở nên căng cứng, núm vú mẫn cảm đứng thẳng.

“Ưm.” Theo động tác của hắn, một chút tê dại và thích thú từ bộ ngực mềm mại truyền đi, làm cho Mộ Chi Kỳ nhịn không được cũng nâng bộ ngực lên, làm cho ngực trắng mềm mại càng hướng sát tay hắn.

“Nàng xem, nhanh như vậy liền cứng rắn lên.” Ngón tay đùa bỡn núm vú, Nhiếp Vô Tung tà mị cười, đầu ngón tay khẽ vân vê, nam tính nóng bỏng cũng không ngừng căng cứng lên, lập tức, hoa dịch thấm ướt đã thấm ra, hơi hơi nhiễm ẩm ướt vải dẹt giữa hai người.

“Còn có này. Cũng ẩm ướt.” Hắn nhẹ giọng nói, cách vải dẹt ướt đầm nam tính cực đại bắt đầu cọ xát hoa tâm giống như vẽ.

“Không. Ồi.” Dục hỏa dấy lên làm cho Mộ Chi Kỳ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, nhịn không được nâng lên cái miệng, làm cho nơi riêng tư càng dễ sát lửa nóng nam tính. “Tung ca ca, ta thật là khó chịu.”

Nàng dục hỏa khó nhịn nhìn hắn, không hề kháng cự hắn, nàng rốt cuộc không thể áp chế được bản năng tình dục tự nhiên, phóng đảng cầu xin.

“Làm sao lại khó chịu?” Nhiếp Vô Tung khàn giọng hỏi, nghe nàng kiều mị rên rỉ, làm cho dục hỏa trong cơ thể hắn thiêu đốt càng thêm cháy điên cuồng.

Ngón tay trêu đùa đỉnh ngực đỏ bừng, năm ngón tay càng làm càn vuốt ve bộ ngực no tròn, thân hình cường tráng cũng đề lên thân thể mềm mại.

Ngực rắn chắc đè ép trước ngực rất tròn của nàng, đầu lưỡi khẽ liếm xương quai xanh, lửa nóng ẩm ướt chậm rãi dời xuống phía dưới.

“Ưm. Toàn thân đều khó chịu.” Nàng thở gấp, mắt giăng đầy sương mù, chịu không nổi hắn trêu đùa, tay nhỏ bé nhịn không được bắt lấy tay hắn. “Tung ca ca, người cố dùng sức xoa bóp.”

Nói xong, tay nhỏ bé dẫn dắt tay hắn, muốn hắn dùng lực vuốt ve cả hai bên ngực non mềm.

“A! Chỉ cần xoa bóp thôi sao?” Hắn hỏi, theo ý của nàng, năm ngón tay dùng sức nhào nặn một bên ngực, làm cho ngực trắng in lại dấu vết của hắn.

Mà lưỡi nóng ẩm ướt cũng theo đó đi vào một bên ngực trắng no đủ khác, đầu lưỡi khẽ liếm núm vú ửng hồng, “Muốn ta liếm sao?”

“Ưm. Muốn.” Mộ Chi Kỳ run rẩy, núm vú vì khát cầu mà chuyển màu thâm, dụ dỗ tầm mắt của hắn.

Lưỡi nóng ẩm ướt nhịn không được ở trên nụ hoa nhẹ nhàng liếm duyên, đầu lưỡi liếm ở bốn phía vòng quanh vòng đầu núm, lại lấy đầu lưỡi liếm nhũ lồi, làm cho cả núm vú ở đầu lưỡi nở rộ, đứng thẳng, mới cam tâm há mồm cắn mút.

Một bên cắn mút nụ hoa, bàn tay to cũng không buông tha no tròn mềm mại bên khác, bàn tay vuốt ve nhào nặn một bên vú mềm mại, dùng khe hở kẹp lấy núm vú, nhẹ nhàng cọ xát.

Mà tay kia thì cũng đi xuống, thô bạo tháo đai lưng, cách tiết khổ tuyết trắng, lấy ngón tay ma sát hoa khô.

Ngẫu nhiên, lấy đầu ngón tay chạm vào đỉnh hoa khô, để sát đóa hoa ướt át, làm cho hoa dịch thấm càng nhiều, đem tiết khổ biến thành ướt sũng, ngón tay cũng dính đầy ẩm ướt.

“Ôi. Ừ a. Không cần.” Nàng chịu không nổi hấn đùa, bụng không tự chủ được run rẩy, tiết ra càng nhiều hoa dịch, khiến chân càng nhiễm ẩm ướt.

Ngay cả ngực nhũ cũng vì hấn âu yếm mà sưng tấy đau đớn, nặng trĩu, làm cho nàng cảm thấy thoải mái lại khó nhịn.

“Tung ca ca. Ta muốn.” Nàng nhịn không được dùng tay đi vào bụng dưới của hấn, cách quần nhẹ nhàng vỗ về nam tính cực đại đã sớm cứng rắn.

Tuy rằng cách một tầng vải dệt, nhưng là tay nàng vẫn xuyên thấu cảm thụ rõ ràng qua vải dệt truyền đến độ nóng, làm cho nàng hưng phấn phát run.

Đôi mắt ngập nước, tay nhỏ bé bắt đầu không ngừng qua lại nhẹ vỗ về nam tính của hấn, cái miệng nhỏ nhắn hừ nhẹ rên rỉ, khát cầu hấn tiến vào.

“Ừm. Nàng là con mèo nhỏ phóng dăng.” Nhiệt tình của nàng làm cho Nhiếp Vô Tung hít vào một hơi, hô hấp trở nên nặng nề.

Hấn buông nhụy hoa đang ngậm trong miệng ra, bộ ngực phẫn nộ được hấn liếm mút nhiễm đậm lượng thủy quang, bộ dáng giống như đóa hoa dính sương sớm.

Bộ dáng mê người kia, làm cho hấn nhịn không được lại khê liếm.

Mà tay nhỏ bé sớm khẩn cấp cởi bỏ quần lót của hấn, trong lòng bàn tay cảm thô dài nam tính, bắt đầu nhẹ vỗ về qua lại.

“Ừ. a.” Nhiếp Vô Tung nhịn không được ngửa đầu rên rỉ, thân mình buộc chặt, hưởng thụ âu yếm của nàng.

Lửa nóng nam tính ở tay nhỏ bé vỗ về chơi đùa, trở nên lớn hơn nữa càng nóng, phồng lên gân xanh, ở đỉnh to lớn thậm chí có vài giọt bạch dịch nóng rục.

Tay hấn cũng kéo tiết khổ, ngón tay trêu chọc vùng lông tơ mịn màng bị hoa dịch làm ẩm ướt, ngón tay dài chỉ khẽ động làm ướt sũng hoa khô, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nhụy hoa sớm sưng đỏ tươi.

“Ừ a.” Nhụy hoa mãi cảm nhất bị đụng chạm, Mộ Chi Kỳ nhịn không được run rẩy, cái miệng nhỏ nhắn bật ra tiếng rên rỉ mê người, tay nhỏ bé nắm nam tính nóng bỏng cũng theo đó hưng phấn mà dùng lực.

“A!” Lực đạo kia không nhẹ không nặng vừa vặn vặn âu yếm nam tính của hấn, làm cho Nhiếp Vô Tung thư sướng rên rỉ ra tiếng.

Con người đen khát vọng nhìn cái miệng nhỏ nhắn ướt át, nghĩ đến hình ảnh cái miệng nhỏ nhắn ngậm lấy nam tính của hấn, không khỏi hưng phấn cả người căng cứng.

Hấn nhịn không được rút ngón tay đang đùa ở hoa huyệt, không để ý nàng kháng nghị, làm cho nàng quỳ gối trước người, nam tính che kín gân xanh để ở cánh môi của nàng. “Mèo nhỏ ngoan, trước dùng cái miệng nhỏ nhắn của nàng giúp ta chơi đùa làm ẩm ướt nó. . .

7. Chương 7

Tầm mắt mờ lung, Mộ Chi Kỳ nhìn lửa nóng nam tính để ở cánh môi, đỉnh vật trụ to lớn hơi hơi chảy ra hoạt dịch trong suốt, nàng theo bản năng vươn lưỡi nhẹ nhàng liếm đi.

Mùi nam tính đậm đặc hơn từ miệng phả ra, nàng kiều mị liếc mắt hắt một cái, ở dưới cái nhìn chăm chú của hắn, tay nhỏ bé chậm rãi nắm lấy nóng thiết.

Lòng bàn tay mềm mại non nớt nhẹ nhàng bao quanh nam tính nóng cháy, cao thấp xoa bóp, xúc cảm bóng loáng vừa nóng làm cho nàng cảm thấy tò mò lại thẹn thùng.

“Ừm.” Nhiếp Vô Tung ngẩng đầu lên than nhẹ, càng thở dốc, nam tính được nàng âu yếm mà sưng to cứng rắn.

Lửa nóng cực đại làm cho nàng không thể dùng một bàn tay hoàn toàn nắm bắt, nàng vươn một tay kia, dùng lòng bàn tay mềm mại bắt đầu qua lại, cái miệng nhỏ nhắn cũng ngậm lấy đỉnh, thở hỗn hển, lấy đầu lưỡi khê liếm, ngậm chặt, ở bốn phía vòng quanh đỉnh trụ to lớn, lại nhẹ nhàng chạm vào lỗ nhỏ ẩn cảm trên đỉnh .

“A. mèo nhỏ. Chính là như vậy.” Nhiếp Vô Tung thở gấp, nam tính được nàng liếm mát âu yếm đến thư sướng khoái cảm.

Nghe hắn rên rỉ, rõ ràng là âu yếm hắn, nhưng Mộ Chi Kỳ lại cảm thấy chính mình nóng quá, nơi riêng tư không ngừng thấm ra yêu dịch, làm cho nàng nhẹn không được kẹp chặt hai chân, cọ xát nơi riêng tư, mà tay nhỏ bé ở nóng thiết cũng tăng tốc độ nhanh hơn.

Cảm nhận được lửa nóng trong lòng bàn tay, lòng của nàng bắt đầu gia tốc, bị tình dục kích động làm cho hô hấp của nàng cũng dồn dập lên, dục hỏa càng bùng cháy.

Nàng nhẹn không được hướng hắn, mở đùi ra, làm cho nơi ẩn cảm giữa hai chân cọ xát vào đùi rắn chắc của hắn, hoa dịch thấm ra lập tức khiến chân hắn cũng dần ẩm ướt ngượng ngùng.

“Ồ. ẩm ướt như vậy, phóng đảng như vậy.” Cảm giác được nơi ấy của nàng ướt át, Nhiếp Vô Tung tà nịnh gợi lên đôi môi mỏng, tay cầm một bên ngực non mềm, bàn tay to dùng sức vuốt ve.

Ngón tay ngẫu nhiên cũng chạm vào núm vú đỏ sẫm, dùng ngón tay thô ráp ma sát đầu nhũ, lại xoay tròn, làm càn xoa bóp ngực trắng đầy đặn.

“Ôi.” Từ vú non mềm truyền đến tê dại làm cho Mộ Chi Kỳ rên nhẹ một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn vì kích thích mà càng dùng sức mút lấy, miệng ngậm chứa cả đỉnh nam tính.

Tay nhỏ bé theo đi vào phía hai quả cầu tròn, lấy ngón tay âu yếm, thưởng thức, ở bốn phía quả cầu ẩn cảm vân vê đùa giỡn.

“Ừ.” Địa phương ẩn cảm nhất bị đụng chạm, Nhiếp Vô Tung lập tức cảm thấy một cổ tê dại khoái cảm, làm cho hắn rốt cuộc không khống chế được, bàn tay to giữ chặt cái gáy của nàng, cái hông rắn chắc lắc mạnh, đem lửa nóng nam tính xâm nhập trong cái miệng nhỏ ướt át.

“Ồ!” Hắn đột nhiên tiến tới làm cho nàng không kịp phòng bị, cự long to lớn mới tiến vào một nửa đã để ở yết hầu của nàng, làm cho nàng nhanh chóng nắm lấy phần còn lại của cự long to lớn.

“Mèo nhỏ, ngoan, dùng cái miệng nhỏ nhắn của nàng dùng sức mút lấy. . . .” Nhiếp Vô Tung khàn khàn nhỏ giọng nói, đôi mắt tràn ngập lửa nóng.

“Ồ.” Mộ Chi Kỳ hừ nhẹ một tiếng, ở dưới cái nhìn chăm chú nóng cháy của hắn, nàng chậm rãi buột chặt môi, di động đầu, qua lại phun ra nuốt vào.

Cái miệng nhỏ nhắn ướt át gắt gao bao vây lấy nam tính thô to, cứ phun ra nuốt vào, cái lưỡi cũng khê liếm nam tính thô dài, đem nam tính liếm làm ướt, tràn đầy thủy quang sáng bóng.

Mà tay nhỏ bé cầm nam căn quả nhiên cũng không dừng lại âu yếm, cái miệng nhỏ nhắn một bên phun ra nuốt vào nam tính, ngón tay cũng theo vỗ về chơi đùa hai viên cầu ẩn cảm.

“Ừm. Đúng. Chính là như vậy. Lại dùng lực một chút.” Nhiếp Vô Tung khàn giọng than nhẹ, con người đen lửa nóng nhìn nàng phun ra nuốt vào, âu yếm hắn, động tác dâm dăng, màu đỏ sậm thô dài bị nàng liếm thành một mảnh thủy lượng ~ càng thêm trưởng to vài phần.

“Ừ.” Nam tính quá cực đại làm cho nàng phun ra nuốt vào có điểm khó khăn, cánh môi vì phun ra nuốt vào mà sát mà phồng hồng.

Nước bọt trong miệng sớm vì thô to nam tính trong miệng thế chỗ mà không thể nuốt, theo động tác phun ra nuốt vào từng giọt từng giọt chảy ra ngoài môi, đem nam tính cùng của nàng đều biến thành ẩm ướt không chịu nổi.

Chịu đựng không thoải mái, nàng cố gắng qua lại phun ra nuốt vào nam tính.

Ngẫu nhiên dùng sức hút đỉnh viên hình trụ to lớn, ngón tay cũng không ngừng vỗ về chơi đùa hai viên cầu mẫn cảm, muốn cho hắn cảm giác được càng nhiều khoái ý.

“Ừ a.” Miệng của nàng mút chặt cùng âu yếm khiến Nhiếp Vô Tung khoái hoạt không thôi, toàn thân huyết mạch nóng lên, rốt cuộc khắc chế không được chính mình, động mông, làm cho nam tính di động đưa qua đưa lại ở trong cái miệng nhỏ.

“Ừm. a.” Theo qua lại của hắn, nam tính thô to tràn ngập khoang miệng mềm mại của nàng, làm cho nàng theo bản năng hút nhanh cái miệng nhỏ nhắn, mút càng nhanh.

Phần lưỡi linh hoạt theo trườn động của hắn, không ngừng qua lại đỉnh, liếm mút, ngón tay hơi hơi dùng lực xoa bóp hai viên cầu.

Mà rõ ràng là âu yếm hắn, nhưng hắn than nhẹ cùng thở dốc lại làm cho nàng cả người rung động, ngực nhũ sưng to, điểm riêng tư giữa hai chân trong lúc đó không ngừng tràn ra yêu dịch.

“Ừ a.” Tay nhỏ bé của nàng âu yếm cùng phần lưỡi liếm mút, làm cho Nhiếp Vô Tung cảm thấy tê dại khoái cảm, mông động nhanh hơn, rốt cuộc không thể khống chế lực, dùng sức xô xuyên qua lại ở trong cái miệng nhỏ.

“Ừm. a.” Tiến lên quá mạnh mẽ làm cho đỉnh viên to lớn mỗi khi tiến vào đều chạm yết hầu, mang đến một loại cảm giác muốn nôn, làm cho nàng thống khổ cảm phía cuối nam căn, trong mắt ngập nước.

Nàng lắc đầu, muốn phun nam tính trong miệng ra, nhưng không khống chế được hắn cũng không buông tha nàng, bàn tay to gắt gao giữ chặt cái gáy của nàng, mông điên cuồng mà qua lại di động, ở trong cái miệng nhỏ rút ra đâm vào, tiết ra càng nhiều nước bọt đâm dăng.

“Ô ô.” Mộ Chi Kỳ chịu không nổi, tay nhỏ bé để ở bụng dưới của hắn, muốn đẩy hắn ra, giấy dựa chạm tới đỉnh mẫn cảm nam tính.

“Ừm a.” Kích thích đột nhiên tới làm cho Nhiếp Vô Tung rống ra tiếng, thân hình rắn chắc run lên, mông động thêm vài lần, lửa nóng bạch dịch lập tức phun trào ra, tràn đầy tiến vào trong cái miệng nhỏ.

Nhiếp Vô Tung nặng nề thở gấp, cúi đầu nhìn mèo nhỏ của hắn.

Nam tính của hắn còn tại trong miệng nàng, quá nhiều bạch dịch từ khoe môi tràn ra, mắt của nàng ngập sương mù, có điểm thất thố nhìn hắn.

Thật đáng yêu!

Hắn chậm rãi rút nam tính hơi mềm ra, theo của hắn rời đi, nước bọt trong suốt cùng bạch dịch cũng đi theo ra cánh môi, tạo thành sợi tơ dầm mĩ buộc vòng quanh.

Mộ Chi Kỳ nhìn Nhiếp Vô Tung, buông ra cái miệng nhỏ nhắn còn đau nhức, làm cho hắn rời đi, nhưng trong cái miệng nhỏ vẫn tràn ngập trọc bạch tinh hoa(*) của hắn.

(*) trọc bạch : tinh dịch

“Đến đây, nhổ ra!” Hắn đưa tay đến bên môi nàng, muốn nàng phun ra trên tay hắn.

Nàng xem tay hắn, liếc mắt một cái, sóng mắt chớp chớp, lại nhìn hắn liếc mắt một cái, ở dưới cái nhìn chăm chú của hắn, đem chất dịch trắng trong miệng nuốt vào, thậm chí còn gờ lên chiếc lưỡi hồng, như thể là cố ý cần nhiều hơn nhẹ nhàng liếm đi bạch dịch ở khoe môi.

Sóng mắt yêu mị dụ hoặc hẳn, đầu lưỡi thơm tho đang nhẹ nhàng liếm vòng quanh môi, đem bạch dịch ở khóe miệng toàn bộ liếm sạch.

Nhìn hành động dâm lãng của nàng, nam tính vừa mới mềm đi nhanh chóng sưng to, thậm chí càng thô to hơn vài phần.

“Ông trời! Nàng là con mèo nhỏ phóng dăng.” Nhiếp Vô Tung vươn tay đem Mộ Chi Kỳ kéo tới, làm cho lưng của nàng để ở trên tường, dùng tay vận bụng đùi của nàng ra.

Chỉ thấy hoa huyết mê người cùng bốn phía nhuyển nộn sớm dính đầy yêu dịch ướt sũng, ngay cả lông tơ màu đen cũng nhiễm một tầng nước sáng óng ánh.

Mà đóa hoa ướt đầm sớm sưng đỏ tấy không ngừng mấp máy run run, chất lỏng từ từ buộc vòng quanh, ngay cả hoa châu mẫn cảm giấu ở trong hoa huyết đều bởi vì tình dục mà đỏ tươi không chịu nổi, nở rộ kiều diễm, xem ra vô cùng mê người.

“Ấm ướt như vậy.” Nhiếp Vô Tung dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve hoa châu, ngón tay nhẹ nhàng đùa, càng thuận lợi đoạt đến hoa khâu, đùa bốn hoa môi ẩm ướt.

“Ô.” Hai chân mở lớn thành tư thế dâm dăng, Mộ Chi Kỳ rên khẽ, trong cơ thể trống rỗng làm cho nàng khó chịu không thôi. “Tung ca ca. Ta muốn.”

Nàng lắc mông, nhịn không được thúc giục, muốn hẳn âu yếm, muốn hẳn tiến vào.

“Muốn cái gì? Như vậy sao?” Cả người ngồi xổm xuống, đầu lưỡi hẳn tìm tòi, nhẹ nhàng liếm qua hoa khâu, môi ngậm cắn lấy một mảnh hoa.

“Ừm.” Nàng nâng mông trắng lên, đem nơi riêng tư càng đưa vào trong miệng của hẳn, hoa huyết nhịn không được mấp máy co rút lại, khát vọng hẳn liếm mát.

Hình ảnh kia dâm mỹ lại mê người kích thích hẳn, Nhiếp Vô Tung nhịn không được vươn đầu lưỡi qua lại liếm hoa khâu.

Một bên khẽ liếm, mỗi một lần uống lấy hoa dịch, ngẫu nhiên càng dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng tiến vào hoa huyết, đùa bốn nhuyển nộn bên trong.

“A a.” Hẳn liếm mát làm mang đến từng trận tê dại khoái ý, Mộ Chi Kỳ nhịn không được nhẹ giọng nức nở, hoa dịch nhịn không được tràn ra.

Hỗn hợp yêu dịch trong hoa tâm được hẳn liếm duyệt, giữa hai chân lại một mảnh đầm đìa, nồng đậm hương dâm dục ngọt ngào.

Mùi hương kia dụ hoặc hẳn mở ra đôi môi mỏng, dùng sức hút đóa hoa, từng ngậm từng ngậm uống yêu dịch hương vị ngọt ngào.

Thanh âm chặc chặc uống dịch ẩm dâm lãng kia khiến người nghe thẹn thùng, nghe vào trong tai nàng, làm cho nàng cảm thấy thật xấu hổ, lại nhịn không được hưng phấn.

Hẳn một bên liếm hoa dịch, đầu lưỡi cũng đi theo xâm nhập hoa môi, qua lại đỉnh vách tường hoa mẫn cảm, cảm thụ được nàng, ngón tay nhanh chóng nắm bắt hoa châu dùng sức đùa bốn khiến sưng đỏ tươi, xoay tròn, cũng dùng ngón tay ma sát.

“A. Tung ca ca.” Mộ Chi Kỳ nhịn không được hẳn đùa bốn, vách tường hoa vì khoái ý mà co rút nhanh, đi theo lưỡi dài trơn ướt xoắn xuyết thâm nhập.

Vách tường hoa co rút nhanh làm cho Nhiếp Vô Tung rốt cuộc không ẩn nhẫn được nữa, ngẩng đầu, bàn tay to gắt gao giữ chắc thắt lưng của nàng, làm cho nam tính sớm đau đớn khó nhịn để ở cửa hoa huyết ẩm ướt.

Đỉnh viên to lớn ở trước đóa hoa nhẹ nhàng cọ xát, nhẹ nhàng xâm nhập hoa môi, lại nhanh chóng dính càng nhiều dịch ẩm ướt.

“Ô. Không cần.”

Ngay tại lúc đó Mộ Chi Kì chịu không nổi tra tấn, khó nhịn mở miệng cầu xin, Nhiếp Vô Tung lại vào lúc này lưu loát nhấn thẳng lưng –

Lửa nóng nam tính lập tức theo yêu dịch ướt át, nháy mắt mở ra cánh hoa, dùng sức cắm sâu vào hoa kính ướt át của nàng.

“A –” Đột nhiên tiến tới thật nhanh làm cho nàng thư sướng ngâm kêu ra tiếng, vách tường hoa cũng hưng phấn mà đi theo co rút lại, gắt gao hút lấy nam tính thô dài.

“Ôi. Hút nhanh như vậy. Nghĩ muốn ta như vậy sao?” Tà tứ gợi lên bạc môi, hần cố ý chôn sâu ở trong cơ thể nàng, lại chậm chạp bất động.

“Ừ. Người ta muốn. Van cầu chàng.” Chịu không nổi của hần đình trệ, Mộ Chi Kì nhịn không được xoay thất lưng yêu cầu.

Nhưng hần cũng không để ý tới, ngược lại cúi đầu ngâm lấy môi dưới của nàng, giữa trán vì ẩn nhẫn mà chảy xuống mồ hôi nóng, từng giọt rơi trên da thịt tuyết trắng.

“Ừ.” Thấy hần chậm chạp bất động, Mộ Chi Kì rốt cuộc chịu không nổi, chủ động nâng lên mông trắng, bắt đầu di động qua lại.

Rất nhanh toàn bộ vách tường hoa phun ra nuốt vào lấy nam tính của hần càng nhanh, hoa dịch ẩm ướt ngưng ngừng không ngừng tràn ra, đem hạ phúc hai người biến thành ẩm ướt dính không chịu nổi. ,

Mộ Chi Kì động vài cái, tuy rằng miễn cưỡng an ủi dục hỏa, nhưng lại vẫn là không đủ, nàng khát vọng được đến càng nhiều, muốn hần hung hăng tiến lên.

“Ô. Tung ca ca.” Nàng cắn môi, chịu không nổi khóc.

Dục hỏa nồng đậm cháy mạnh khiến nàng khó nhịn, cái loại thỏa mãn không được chỉ như gãi ngứa, làm cho nàng cảm thấy thật là khó chịu, có cảm giác chết nhanh.

“Mèo nhỏ đáng thương.” Nhiếp Vô Tung khàn giọng cười nhẹ, không hề tra tấn nàng, hơn nữa hần cũng nhịn không nổi nữa.

Hần bắt đầu di động mông, qua lại đâm sâu vào thủy huyết, mỗi một cái rời khỏi đều đi tới ngoài thủy huyết, lại dùng lực sáp nhập chỗ sâu nhất, làm cho toàn bộ nam tính xâm nhập vào.

“Ừ a.” Mạnh mẽ trừu cảm lấp đầy nàng, cái miệng nhỏ nhắn bật ra uyển chuyển yêu kiều, đùi tuyết trắng gắt gao vòng lấy thất lưng của hần, thậm chí chủ động di động cái mông, đón ý hòa theo va chạm của hần.

Cùng với các loại va chạm cong người, ngực nhũ tuyết trắng cũng đi theo lắc lư đến mê người, nhũ tiêm đỏ bừng câu dẫn tầm mắt của hần.

Nhiếp Vô Tung nhịn không được cúi đầu ngâm cắn một bên nhũ tiêm, há mồm dùng sức mút, dưới bụng lửa nóng va chạm càng sâu, nhiều lần đều muốn xâm nhập vào chỗ sâu nhất hoa tâm.

“A a. Tung ca ca. Thật thoải mái. A.” Mộ Chi Kì âm thanh dần dần nâng cao, tay nhỏ bé chế trụ hai sườn bả vai của hần, theo khoái ý tích lũy, đầu ngón tay cũng dùng sức bấm vào thịt.

Bả vai truyền đến một trận đau đớn, Nhiếp Vô Tung khẽ nhíu mày, khẽ cắn núm vú mẫn cảm, hơi hơi dùng lực bóp, nóng thiết càng thêm xỏ xuyên rất nhanh ở trong hoa huyết đang co rút lại, tràn ra càng nhiều yêu dịch, va chạm tạo thành âm thanh.

Yêu dịch theo động tác rút ra đâm vào không ngừng tràn ra, từng giọt từng giọt, trên mặt đất hình thành một bãi nước nhỏ dâm mĩ.

“A a.” Mộ Chi Kì lên tiếng nức nở, quá nhiều khoái cảm tích lũy, làm cho vách tường hoa bắt đầu rất nhanh co rút lại, cũng khiến nam tính hần bị hút chặt càng nhanh.

Biết nàng nhanh đạt đến cao trào, Nhiếp Vô Tung va chạm càng sâu và nhanh hơn, lấy các góc độ khác nhau xỏ xuyên các nơi trong vách tường mềm mại non mềm.

“Ồ. Không cần. Nhiều lắm a.” Nàng chịu không nổi lắc đầu, toàn thân vì quá nhiều tình triêu mà run rẩy không thôi.

Dục triêu sắp đem nàng bao phủ làm cho nàng bắt đầu căng cứng, liên tiếp nức nở, rốt cuộc nhịn không được cúi đầu cắn bờ vai của hắn.

“Ừm a. Chờ ta. Nhanh.” Nhiếp Vô Tung thô rống, trên vai truyền đến đau đớn càng kích thích tình dục của hắn.

Nóng thiết nhịn không được ở trong hoa huyết co rút nhanh, rung động rất nhanh cắm sâu, hưởng thụ bị vách tường hoa gắt gao hút chặt, thư sướng khoái ý.

Thẳng đến cuối cùng hắn dùng một cái va chạm thật mạnh thâm nhập ở chỗ sâu trong hoa tâm, phun ra bạch dịch đồng thời đem hai người hướng cao trào lên đến đỉnh điểm.

“A a –” Mộ Chi Kỳ run rẩy, tiếp nhận từng đợt lại từng đợt cao trào, cảm giác trong cơ thể phun ra nóng rực, vách tường hoa co rút lại nhanh hơn.

Nhiếp Vô Tung hưởng thụ thủy huyết co rút lại co rút, thân thể ảm ướt kè sát nàng, thân mình run rẩy.

Bạch dịch nóng bỏng toàn bộ phun vào trong hoa huyết mềm mại, cùng hỗn hợp yêu dịch trong suốt, chậm rãi chảy xuôi mà ra.

Mộ Chi Kỳ chậm rãi mở mắt ra, xung quanh tối đen làm cho nàng ngẩn ra, trừng mắt nhìn, có điểm phản ứng không được.

Nhưng kè sát sau lưng ở trong một lồng ngực ấm áp, còn có nam tính chôn ở giữa hai chân, cùng với thân mình toan đau, làm cho nàng dần dần nghĩ tới –

Nàng cùng Nhiếp Vô Tung vào phòng.

Lời hắn nói, làm cho nàng kích động thất thố, không biết nên làm sao bây giờ.

Nhưng là, hắn nói hắn yêu nàng, vì nàng điên cuồng, mặc kệ nàng là nam hay là nữ, hắn đều yêu nàng.

Những lời này, làm cho nàng mừng rỡ như điên, hoàn toàn đầu hàng, lòng đã thua, nhưng cũng đổi được tâm của hắn.

Môi hơi hơi giơ lên một chút cười, nàng nghĩ đến buổi chiều hai người kích tình, nàng chủ động, rồi bộ dáng dâm dăng của nàng, xấu hổ khiến bên tai nàng nóng lên.

Ông trời! Chân tướng nàng chính là nữ dâm dăng, vẫn quần quít lấy hắn, cái loại thanh âm rên rỉ xấu hổ muốn chết này, một lần lại một lần, bám lấy hắn, muốn hắn cho kích tình khoái ý.

Mỗi một màn hồi tưởng, mặt của nàng liền càng hồng, cháy sạch làm cho nàng không thể ngẩng đầu lên được.

Cắn môi, Mộ Chi Kỳ xấu hổ cười, cắn cổ tuyết trắng phảng phất hơi thở của hắn, làm cho ngực nàng nóng lên, có một loại hạnh phúc nồng đậm tràn ngập ngực nàng, ý cười bên môi như thế nào cũng không ngừng được.

Nhịn không được nhắm mắt lại, hít một hơi, đem thân mình càng hướng sát hắn.

Không đúng! Mộ Chi Kỳ nhanh chóng mở mắt ra, tối rồi?

“Ông trời!”

Nàng nhanh chóng đứng dậy, đầu óc nhất thời thanh tỉnh lên, nhớ tới buổi chiều cùng Thiên Môn công chúa đối thoại, nàng còn cùng Nhiếp Vô Tung vào phòng, đợi một chút

“Lão thiên gia* của ta!” Nàng sợ tới mức nhảy dựng lên, vội vã muốn xuống giường.

*Lão thiên gia : Ông trời, thượng đế.

“Nàng muốn đi nhanh như vậy sao?” Một cánh tay ôm thắt lưng của nàng, khẽ dùng lực, lại lần nữa đem nàng kéo vào trong lòng, trở mình, đem nàng đặt ở dưới thân.

Nhiếp Vô Tung nhíu mi, ung dung nhìn Mộ Chi Kỳ, bộ dáng dong lười (thong dong, lười biếng) tuấn mị lại mê người. “Mèo nhỏ, triền miên một chút, nàng còn có khí lực chạy loạn, là ta không đủ ra sức sao?”

Nói xong, phần bụng dưới hướng sát nàng, cách hông đẩy chân nàng ra, làm cho nam tính để ở hoa tâm mẫn cảm ướt át, nhẹ nhàng cọ xát.

“Đừng náo loạn!” Mộ Chi Kỳ đỏ mặt, nhịn xuống rung động từ trái tim truyền đến, mắt đẹp trừng hấn.”Tôi rồi, ta vẫn ở trong phòng chàng, xong rồi! Nhất định bị hiểu lầm.”

“Có khác biệt gì sao?” Nhiếp Vô Tung gợi lên cười, vẻ mặt vô vị. “Dù sao lời nói cũng không ngoài ý muốn, chuyện ta và nàng nhất định truyền khắp cả tòa thành.”

Lời hấn nói làm ặt nàng sắc trắng bệch. “Không thể nào? Cha mẹ ta bên kia.” Xong rồi!

Lời nói mới nói xong, chợt nghe ngoài cửa truyền đến thanh âm tranh chấp, Mộ Chi Kỳ sửng sốt, còn không có kịp phản ứng lại, cửa phòng phanh một tiếng bị dùng sức đẩy ra.

“Nhiếp tiểu tử, ngươi đem Kỳ nhi của nhà ta đi đâu?” Mộ lão gia lửa giận hừng hực đá văng ra cửa phòng, rống lớn.

Hấn vừa vào cửa liền ngây dại, không chỉ hấn, ngay cả Mộ phu nhân đi theo hấn phía sau còn có vợ chồng Nhiếp gia tất cả đều ngây ngốc tại chỗ, ngơ ngác nhìn hai người trên giường.

Mộ Chi Kỳ ảo não nhắm mắt lại, thấp giọng rên rỉ. Cái này thật sự xong rồi.

8. Chương 8

Mộ Chi Kỳ mặc quần áo, sửa sang lại đầu tóc, yên lặng cúi đầu, đi ra khỏi phòng.

Khẽ nâng mắt lên, nàng vụng trộm ngắm một vòng. Ôi. Cha nàng tức xanh mặt, vẻ mặt mẹ nàng bình tĩnh.

Về phần vợ chồng Nhiếp gia, vẻ mặt khiếp sợ nhìn nàng, mà Nhiếp Vô Tung. . . . Hấn nhàn nhàn ngồi ở ghế uống trà, một bộ dáng vân đạm phong khinh(*).

* Vân đạm phong khinh: nhẹ nhàng thanh thản, bàng quan coi nhẹ thị phi

Nhìn đến nàng, tuấn mị khẽ nhíu, khi nàng đi đến bên cạnh, hấn kéo tay, làm cho nàng ngồi ở trên đùi, đưa chén trà đưa tới bên môi nàng.

“Đến đây, uống một chút trà, nàng nhất định thực khát? Uống chút trà. ” Tất cả là một bộ dáng không cần gì cả, hoàn toàn không nhìn người bên ngoài tồn tại.

Mộ lão gia thấy một màn như vậy, cả người tức đến phát run.

“Nhiếp Vô Tung, chàng đừng náo loạn.” Mộ Chi Kỳ đỏ mặt thấp giọng nói, xấu hổ giẫy dụa muốn đứng dậy.

“Đừng nhúc nhích!” Gắt gao nắm giữ nàng, Nhiếp Vô Tung thấp giọng cảnh cáo, “Bằng không phát sinh chuyện gì, ta cũng không phụ trách.”

Hấn ý có ám chỉ ở bên tai nàng thì thầm, vật nam tính cọ xát ở hông của nàng sát cánh hoa, đôi môi mỏng không an phận khẽ ngậm vành tai khéo léo.

Mộ Chi Kỳ đỏ mặt trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, nhưng cũng không dám lại giẫy dụa, bộ dáng tiểu nữ nhi dường như thẹn thùng, làm cho cha mẹ hai nhà xem mà mắt choáng váng.

Mộ lão gia sắc mặt lúc xanh lúc trắng, gân xanh ở thái dương hiện lên.

Vừa nghe bên ngoài có những tin đồn, nói cái gì Nhiếp Vô Tung cùng Kỳ nhi nhà hấn có ái muội, hơn nữa hai người còn dây dưa, vào phòng mà không trở ra, hấn lập tức kinh hãi, bất chấp hết thảy, lập tức vọt vào Nhiếp phủ, không nghĩ tới.

Tiến vào phòng chỉ thấy nữ nhi nhà mình cùng tiểu tử họ Nhiếp nằm ở trên giường, làm cái gì, người sáng suốt vừa thấy sẽ biết.

Kết quả, tiểu tử họ Nhiếp này chẳng những một chút cũng không chột dạ, còn vẻ mặt vô vị ở trước mặt hắn, đối với nữ nhi hắn động tay động chân, là như thế nào? Coi hắn là người làm cha đã chết sao?

Tức xanh mặt, Mộ lão gia nhìn không được rống to: “Nhiếp tiểu tử, ngươi buông cái tay bẩn của ngươi ra cho ta!” Hắn tức giận đến gợn chân, kích động sẽ tiến lên kéo nữ nhi.

“Đợi chút!” Nhiếp phụ tiến lên ngăn cản, khiếp sợ nhìn đối thủ một mắt một còn. “Họ Mộ, ngươi không phải chỉ có một con sao?”

Hắn vừa nói vừa trừng mắt Mộ Chi Kỳ, này. Thấy thế nào đều là con gái, lúc trước là mắt hắn mù sao? Như thế nào cũng không phát hiện ra?

“Này. Ta.” Trừng mắt nhìn Nhiếp phụ, Mộ lão gia ngậm miệng hết chỗ nói nổi.

“Là sao! Vân muội, đây là có chuyện gì?” Nhiếp mẫu cũng ninh mi, giận tái mặt, quay đầu nhìn về phía Mộ phu nhân.

Mộ phu nhân khe thở dài, tức giận trừng mắt nhìn phu quân liếc mắt một cái. “Còn không phải lão nhân của nhà ta sao, không bỏ xuống được sĩ diện.” Nàng từng chút từng chút đem chuyện năm đó nói ra.

“Mai tử, ta không phải cố ý giấu giếm tử, chỉ là vì phải để ý đến mặt mũi của lão nhân đáng chết này!” Mộ phu nhân vẻ mặt xin lỗi nhìn về phía tử muội thâm tình.

“Không sao, cái này ta hiểu được.” Nhiếp mẫu sáng tỏ gật đầu, cũng đi theo trừng mắt nhìn phu quân liếc mắt một cái. “Nói đến cùng, đều là lỗi hai cái người bảo thủ này!”

“Đâu có chuyện gì liên quan tới ta?” Nhiếp phụ bất mãn. “Kì lạ? Ta có kêu lão này nói dối sao? Là hắn chính mình sĩ diện, liên quan gì ta?”

“Họ Nhiếp, việc này ta đuối lý, ta nhận lỗi.” Mộ lão gia trừng mắt, có điểm then quá thành giận, “Hiện tại là vấn đề con trai ngươi, ngươi xem con của ngươi đối nữ nhi của ta làm cái gì?”

“Này.” Nhiếp phụ quay đầu nhìn về phía con trai, trong khoảng thời gian ngắn cũng thấy đuối lý, nhưng miệng lại không cam lòng. “Hừ! Có thể làm cho con ta coi trọng, là phúc khí nữ nhi ngươi.”

“Ngươi nói cái gì?”

“Tốt lắm, đừng âm ỉ.” Mộ phu nhân chịu không nổi đi ra nói chuyện, “Các ngươi hết thấy cam miệng cho ta!” Lại tiếp tục tranh cãi, chỉ biết không dứt âm ỉ.

Bị quát bảo ngưng lại, hai gã nam nhân hừ lạnh một tiếng, đều tự động dừng lại.

“Kì nhì, con là từ khi nào thì với Vô Tung cùng một chỗ?” Mộ phu nhân quay đầu nhìn về phía nữ nhi, nhẹ giọng hỏi.

Mộ Chi Kỳ cắn môi nhìn mẫu thân, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Thời điểm con mười bốn tuổi bị hắn phát hiện.”

“Cái gì? Mười bốn tuổi?” Mộ lão gia nghe xong nhảy dựng lên. “Họ Nhiếp, ngươi nên chết đi, nữ nhi của ta mười bốn tuổi liền xem thường động chạm nàng? !”

“Không, chân chính chạm nàng, là khi nàng mười sáu tuổi.” Liếc mắt nhìn Mộ lão gia một cái, Nhiếp Vô Tung giọng nói nhàn nhạt trả lời.

“Nhiếp Vô Tung, chàng cam miệng!” Mộ Chi Kỳ tức giận trừng mắt nhìn Nhiếp Vô Tung, khuỷu tay dùng sức hướng bụng hắn đánh.

Người này rốt cuộc có hiểu tình huống hay không nha! Đang trong tình hình này, hắn lại vẫn vẻ mặt không sao cả bộ dáng lãnh đạm?

“Ngươi.” Mộ lão gia chỉ vào Nhiếp Vô Tung, tức giận đến nói không ra lời.

“Tung nhi, người thẳng! Loại nữ nhân không ra nam không ra nữ này có cái gì tốt? Đường đường là công chúa người không cần, thế nhưng lại chạm vào người của Mộ gia. . . .” Nhiếp phụ trừng mắt nhìn con, không thể tin vào tai.

“Này! Họ Nhiếp, người nói ai không ra nam không ra nữ?” Nghe được nữ nhi của mình bị chê bai, Mộ lão gia bất mãn.

“Hừ! Đường nhiên là nữ nhi của người. . . .”

“Đủ rồi, im lặng!” Nhiếp Vô Tung không kiên nhẫn đánh gãy lời nói của bọn họ, “Cha, con sẽ không lấy công chúa, muốn kết hôn con cũng chỉ lấy Kỳ nhi.

“Cái gì? !” Trùng lớn mắt, Nhiếp phụ nhìn về phía con, lại nhìn về phía Mộ Chi Kỳ, “Lấy nàng ta? Không được! Ta không cho phép!”

Nhiếp Vô Tung khoi mày tuần mi, thản nhiên ngắm phụ thân liếc mắt một cái, không sao cả nói: “Cha, chuyện Kỳ nhi thân là nữ nhi, hiện tại không phải chỉ có Mộ gia biết, ngay cả Nhiếp gia cũng biết, đến lúc đó gặp chuyện không may, nhà chúng ta sẽ không may mắn thoát khỏi.”

“Ách. . . .” Nhiếp phụ ngây ngẩn cả người.

Nhiếp Vô Tung lạnh lùng câu môi, “Hơn nữa, trên đời này trừ bỏ Kỳ nhi, con không nghĩ lấy nữ nhân khác, cho dù là công chúa cũng giống nhau, trừ bỏ Kỳ nhi, con ai cũng không muốn!”

“Tung ca ca. . . .” Nghe được của hắn nói, Mộ Chi Kỳ mở to mắt nhìn, ngọt ngào nở nụ cười. “Ta cũng vậy, trừ bỏ Tung ca ca, ta ai cũng không cần!”

Nàng quay đầu nhìn về phía cha, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ kiên định.

“Cha, con không nghĩ lại làm Mộ thiếu gia, con nghĩ làm Mộ tiểu thư, con nghĩ gả cho Nhiếp Vô Tung làm vợ, con nghĩ cùng hắn vĩnh viễn cùng một chỗ.”

“Kỳ nhi. . . .” Nhìn nữ nhi trên mặt cười, Mộ lão gia hết chỗ nói rồi. “Người. . . . Người thật sự thích Nhiếp tiểu tử”

“Vâng ạ!” Mộ Chi Kỳ kiên định gật đầu, nhìn về phía Nhiếp Vô Tung, tươi cười ngọt ngào động lòng người. “Thực thích thực thích.”

Nghe được lời nói của nữ nhi, Mộ lão gia cũng nhận thức, cả đời này, nếu hắn có người thực xin lỗi, đó là nữ nhi này của hắn.

Bởi vì mặt mũi của hắn, hại nữ nhi chỉ có thể làm nam nhân, hắn vẫn cảm thấy thực áy náy, nhưng cũng không biết nên làm sao bây giờ. Hiện tại nữ nhi yêu cầu, làm cha có thể nào không làm ?

Hắn quay đầu nhìn về phía Nhiếp phụ, cắn răng, dứt khoát kiên quyết nói: “Họ Nhiếp, thực xin lỗi, trước kia đều tính ta sai, mong rằng người không cần lại so đo, người cho ta quỳ xuống.” Nói xong, hắn liền quỳ xuống.

“Này! Người là làm sao như vậy?” Nhiếp phụ hoảng sợ, chạy nhanh lại, lấy tay giữ chặt hắn, “Người không có chuyện gì thôi sao lại quỳ với ta chứ?”

Nhìn về phía Mộ lão gia tính cường ngạnh thế nhưng hạ thấp khí độ, làm cho hắn cũng không còn ý nghĩ tranh cao thấp, lắc đầu, nói: “A! Quên đi! Quên đi! Chẳng qua cho dù ta nghĩ thành toàn cũng vô dụng a! Đừng quên, nữ nhi người thân phận là cái thiếu gia nha! Đây nếu như bị biết. . . .”

Lời của hắn nói làm cho bốn phía hoàn toàn trầm mặc, Mộ Chi Kỳ cũng về mặt cô đơn yên lặng cúi đầu.

Không đành lòng thấy biểu tình nàng mất mát, Nhiếp Vô Tung ôm chặt lấy nàng, ở bên tai nàng ôn nhu nói, “Mèo nhỏ, đừng lo lắng, ta sẽ nghĩ biện pháp.”

Vì nàng, hắn nhất định sẽ nghĩ đến phương pháp vẹn toàn!

Quả nhiên, không đến thời gian một ngày, Tin đồn về Mộ Chi Kỳ cùng Nhiếp Vô Tung, ngay tại trong thành truyền sinh động như thật.

Mỗi người đều đang nói, không thể tin được Mộ gia thiếu gia phong lưu cùng Nhiếp đại tướng quân lạnh lùng dĩ nhiên là một đôi!

Có người nói, là Mộ thiếu gia câu dẫn Nhiếp đại tướng quân, cũng có người nói, hai người lúc trước đã có gian tình.

Vài ngày sau, các loại lời đồn đãi đều có, rơi vào tai Mộ Chi Kỳ, nàng nghe được dở khóc dở cười, lại không biết nên làm sao bây giờ.

Hơn nữa, nghe nói chuyện này cũng rơi vào tai Thánh Thượng.

Chính là chuyện này làm cho nàng cảm thấy sợ hãi, sự tình càng nháo càng lớn, giấy là không gói được lửa, chỉ sợ đến lúc đó nàng là thân phận nữ nhi như thế nào cũng không giấu giếm được.

Nghĩ vậy, Mộ Chi Kỳ không khỏi u sầu hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, một tay chống cằm, phiền não ngồi ở đình đá trong sân nhà mình.

Mấy ngày nay, nàng hoàn toàn bị cấm chỉ xuất môn(*).

*Cấm chỉ xuất môn : Cấm không cho ra khỏi cửa

Nàng cũng không nghĩ ra cửa, vừa ra liền bị mọi người chỉ trở, còn có ánh mắt khác thường, làm cho nàng thực không được tự nhiên.

Ngay cả cha mẹ cũng thực phiền não, mỗi ngày lắc đầu thở dài, cha lại cấm nàng cùng Nhiếp Vô Tung gặp mặt, đỡ cho sự tình càng truyền đi tin đồn càng nhiều.

Chẳng qua, cha nàng tuy rằng cấm, Nhiếp Vô Tung cũng không để ý, bộ dáng lãnh ngạo (lãnh đạm, ngạo nghễ), khiến cha nàng tức giận đến phần nộ, nàng đành phải tiến lên trấn an song phương, đáp ứng cha sẽ ngoan ngoãn ở nhà, cũng sẽ không cùng Nhiếp Vô Tung gặp mặt, thế này mới ngăn được một hồi khắc khẩu.

Về phần Nhiếp Vô Tung. Nghĩ đến hần, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

Tên kia mỗi ngày tìm đến nàng, mỗi buổi khuya đều vụng trộm đến trong phòng nàng, không để ý nàng quở trách, luôn cuốn lấy nàng, một lần lại một lần kéo nàng đến trên giường triền miên.

Hồi tưởng đêm qua hai người kích tình triền miên, Mộ Chi Kỳ bên tai nhin không được nóng lên, nhưng khóe môi lại hơi hơi gợi lên.

Nàng nhớ rõ hần ở nàng bên tai nói nhỏ, cũng nhớ rõ biểu tình hần bất mãn.

Ôm lấy bụng cười, Mộ Chi Kỳ nghĩ đêm qua –

“Gặp nàng còn phải lén lút, thực phiền toái!” Nhiếp Vô Tung ôm nàng, khuôn mặt anh tuần tràn đầy hờn giận không vui, hơi hơi dùng lực cắn bả vai của nàng.

“Không có biện pháp, chàng cũng không phải không biết bên ngoài là như thế nào truyền chuyện hai chúng ta.” Nàng ghé vào trong ngực của hần, liếc hần, hai má nhiễm hồng mê người.”

“Hừ! Thì có gì chứ?” Nhiếp Vô Tung hừ lạnh. Hần mới không cần, hần yêu ai là chuyện của hần, người bên ngoài có quan hệ gì đâu?

“Chàng không cần, nhưng ta để ý.” Nàng bấu môi trũng mắt hần.”Hơn nữa công chúa còn đang ở tại nhà chàng kia, chàng thật sự sẽ không động tâm sao?”

Nghe nói Thiên Mân công chúa vẫn đi theo bên người hần, cùng hần như hình với bóng, làm cho nàng không khỏi có điểm bất an.

Thiên Mân công chúa bộ dạng xinh đẹp như vậy, hần thật sự sẽ không động tâm sao?

“A! Đau quá!” Bả vai đột nhiên truyền đến một trận đau đớn.

“Nghĩ loạn cái gì?” Nhiếp Vô Tung không hờn giận nhìn nàng, mắt hững hờ cắn môi của nàng. “Ta chỉ cảm thấy nàng ấy thật phiền, đuổi như thế nào cũng không đi, phiền chết được!”

Trừ bỏ mèo nhỏ của hắn, hắn chán ghét bị nữ nhân khác dây dưa.

“Thật vậy chăng?” Nghe hắn nói, nàng nhất thời đã quên đau, phần lưỡi nhẹ nhàng liếm đôi môi mỏng, khiến môi hắn nhiễm một chút thủy quang mỏng manh.

“Mèo nhỏ, trên đời này trừ nàng ra, ai ta cũng không cần!” Hắn lấy đầu lưỡi cuốn lấy cái lưỡi của nàng, ách thanh nói nhỏ.

“Đừng lo lắng, mặc kệ là thân phận nàng, hay là công chúa, việc này ta đều sẽ giải quyết. ” Nói xong, hắn xoay người ngăn chặn nàng, nhiệt liệt đòi hỏi.

Nghĩ lại kích tình, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ, Mộ Chi Kỳ đem mặt ghé vào trên bàn, nhẹ nhàng thở dài.

Ai! Nàng thật sự rất thích rất thích hắn, thích đến mức không có lúc nào là không muốn cùng hắn cùng một chỗ.

Đáng tiếc, bọn họ chỉ có ban đêm mới có thể gặp mặt.

“Thiếu gia!” Một gã hạ nhân đi vào đình đá, khẩn trương nói: “Thiên Mân công chúa đi vào trong phủ, chỉ tên nói muốn tìm người.”

“Công chúa?” Mộ Chi Kỳ sửng sốt, ngẩng đầu lên, nhú mày.

Thiên Mân công chúa tìm nàng làm cái gì?

Tuy rằng nghi hoặc, Mộ Chi Kỳ vẫn là đi vào đại sảnh, ọi người lui, một mình đối mặt Thiên Mân công chúa.

Nhìn Mộ Chi Kỳ, Thiên Mân công chúa cao ngạo ngẩng đầu, ngồi ở vị trí chủ thượng, trên cao nhìn xuống nàng.

“Không biết công chúa tìm Chi Kỳ có chuyện gì?” Mộ Chi Kỳ nhợt nhạt cười, không nhìn thấy địch ý của Thiên Mân công chúa, có phần lễ phép hỏi.

Thiên Mân công chúa nhìn nàng một cái, khóe môi lạnh lùng gợi lên, mắt đẹp có nồng đậm ghen tị. “Mấy ngày nay, trong thành lưu truyền một chuyện, người có nghe nói chứ?”

“Đúng vậy.” Mộ Chi Kỳ gật đầu.

“Việc này cũng truyền đến trong tai phụ hoàng ta.” Nhìn Mộ Chi Kỳ, Thiên Mân công chúa cười đến đắc ý. “Người thực vô cùng, vô cùng mắt hững hờ.”

Lời của nàng làm cho tâm Mộ Chi Kỳ run lên, cũng bất động thanh sắc, chính là lẳng lặng đứng, chờ lời nói kế tiếp.

“Người nếu không nghĩ đến việc hủy diệt tiền đồ Nhiếp tướng quân, tốt nhất là nên rời đi khỏi hắn.” Giọng nói lạnh lùng, Thiên Mân công chúa cao ngạo ra mệnh lệnh.

“Đây là chuyện ta cùng Nhiếp Vô Tung, trong lòng chúng ta đều biết, không nhọc công chúa lo lắng.” Mộ Chi Kỳ lạnh lùng nghiêm mặt, không đáp ứng sự uy hiếp của Thiên Mân công chúa. “Công chúa nếu không có việc gì, Chi Kỳ muốn rời đi trước, người cứ tự nhiên.”

Nói xong, không nghĩ lại để ý nàng, lập tức rời đi.

“Đứng lại!” Gặp bộ dáng Mộ Chi Kỳ vô lễ, Thiên Mân công chúa tức giận đến đứng lên. “Không có mệnh lệnh của bản cung, người đừng mơ tưởng việc rời đi! Hoặc là, người muốn bản cung nói cho phụ hoàng, kỳ thật Mộ gia căn bản không có Mộ thiếu gia, bởi vì Mộ gia thiếu gia căn bản là nữ nhi!”

Nàng nói cái gì? ! Mộ Chi Kỳ dừng lại, ngạc nhiên quay đầu nhìn về phía Thiên Mân công chúa.

9. Chương 9

“Ngài. Ngài làm sao có thể.” Mộ Chi Kì trừng mắt nhìn Thiên Mân công chúa, kinh ngạc nói không ra lời.

Nàng làm sao mà biết được?

Thấy bộ dáng nàng kinh hoảng, Thiên Mân công chúa đắc ý nở nụ cười, “Như thế nào? Không nghĩ tới ta biết chuyện này đi?”

Hừ! Nếu không phải nàng vừa vụng vụng trộm nghe được vợ chồng Nhiếp gia hai người đối thoại, nàng cũng sẽ không phát hiện đại bí mật này.

Hoá ra Mộ Chi Kì là nữ, mà không phải nam nhân. Mà bí mật này, chính là mấu chốt để nàng thắng lợi.

“Thật không nghĩ tới Mộ thừa tướng cáo lão hồi hương sinh không phải con trai, mà là nữ nhi, nhớ ngày đó Mộ gia thiếu gia thiên tài khiến cả triều đình khiếp sợ, phụ hoàng tự mình tặng bức hoành, không nghĩ tới hoá ra Mộ thiếu gia là giả, kỳ thật là Mộ tiểu thư, đây chính là tội lớn nha!”

Thiên Mân công chúa vui sướng khi người gặp họa cười, “Người nói, nếu phụ hoàng ta biết chuyện này sẽ thế nào?”

Mộ Chi Kì nghiêm mặt, cố gắng trấn định nhìn Thiên Mân công chúa, quật ngạo giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, không chịu thua nhìn Thiên Mân công chúa. “Người muốn như thế nào?”

“Rời khỏi Nhiếp Vô Tung!” Nheo mắt, Thiên Mân công chúa mệnh lệnh, “Không chỉ như vậy, ta còn muốn người rời đi Hoan Hỉ thành, vĩnh viễn biến mất, bằng không ta khiến cho Nhiếp Mộ hai nhà cùng nhau chôn cùng với người!”

Cẩn môi, Mộ Chi Kì không nói.

“Còn có, chuyện này trừ người và ta ra, tốt nhất đừng cho người khác biết, bằng không ta cũng không dám cam đoan ta sẽ không nói lộ hết.” Thiên Mân công chúa lạnh lùng nhìn Mộ Chi Kì.

Hừ! Cỡ như nàng ta cũng đừng tưởng có thể cùng nàng đấu? Nhiếp Vô Tung là của nàng!

Nàng có tự tin, chỉ cần nắm nhược điểm này, ngay cả Nhiếp Vô Tung cũng phải ngoan ngoãn nghe lời của nàng, đến lúc đó nàng gọi hán hướng Đông, hán tuyệt không dám đi Tây.

Nhắm mắt lại, Mộ Chi Kì thấp giọng nói: “Ta đã biết.”

Dù không cam lòng như thế nào, nàng vẫn là không thể không khuất phục. Nàng có thể không cần chính mình, nhưng cũng không cho phép người khác hy sinh vì mình.

“Tốt lắm, ta chỉ cho người thời gian hai ngày, hai ngày sau, đừng để ta lại nhìn thấy người, nói cách khác.” Ý tứ trong lời nói Thiên Mân công chúa lại rõ ràng cũng ám chỉ.

Nói xong, nàng ác ý cười, cao ngạo rời đi Mộ phủ.

Thiên Mân công chúa vừa rời đi, Mộ Chi Kì lập tức trượt ngồi xuống, thống khổ nhắm mắt lại, lấy tay che mặt, nước mắt không tự chủ được rơi xuống, xuyên thấu qua khe hở, rơi xuống đất.

Đêm khuya, Nhiếp Vô Tung đi vào trong phòng Mộ Chi Kì.

Tiến vào phòng, chỉ thấy nàng ngơ ngác ngồi ở trước bàn, hai mắt vô thần, không biết đang nghĩ cái gì, biểu tình hoảng hốt.

“Mèo nhỏ?” Hắn lo lắng đi tới bên cạnh nàng.

Mộ Chi Kì hoàn hồn, nhìn thấy Nhiếp Vô Tung, khuôn mặt lập tức tươi cười sáng lạn. “Chàng đã đến rồi.” Nàng nhanh chóng đứng dậy, ôm chặt lấy hắn.

“Làm sao vậy?” Nhiếp Vô Tung cảm giác không thích hợp. “Phát sinh chuyện gì?” Nâng mặt nàng lên, hắn nhìn nàng thật sâu.

“Không có việc gì nha!” Nhếch môi cười, Mộ Chi Kỳ nhẹ nhàng nháy mắt.

“Nói dối!” Nhíp Vô Tung trừng mắt nhìn nàng. “Nhất định có việc, chuyện gì?” Hấn không cho nàng né tránh, nhìn chăm chăm nàng, muốn từ trên mặt nàng nhìn ra manh mối.

Nàng cắn môi, biết hấn không có được đáp án nhất định sẽ ép hỏi, rốt cuộc thấp giọng nói: “Không phải, chính là lời đồn đãi bên ngoài càng truyền đi càng ác liệt, nghe nói còn rơi vào tai Hoàng Thượng, ta chỉ là có điểm sợ hãi.”

“Chỉ như vậy thôi sao?” Nâng mặt của nàng lên, Nhíp Vô Tung nhìn kỹ nàng.

“Đúng vậy!” Mộ Chi Kỳ gật đầu, hai mắt nhìn thẳng hấn, cố gắng che giấu tâm tư, không cho hấn phát hiện mình đang nói dối.

Nhìn nàng một hồi lâu, tuy rằng vẫn cảm thấy không đúng, nhưng lại nói không ra không đúng chỗ nào.

Là hấn suy nghĩ nhiều quá sao?

“Nàng yên tâm, không cần lo lắng lời đồn đãi này, cũng không quản Hoàng Thượng nghĩ như thế nào, Hoàng Thượng sẽ không làm gì ta.” Tuy rằng nói gần vua như gần cọp, chẳng qua đối với tâm tư Hoàng Thượng, hấn cũng đoán được nhất thanh nhị sở(*).

*Nhất thanh nhị sở : rõ ràng rành mạch, hoặc phân tích rõ ràng

Trong những năm gần đây, hấn đã thống lĩnh quân đội bắt tay vào làm Nhíp gia Tướng quân cổ thủ mạnh mẽ, vì triều đình chinh chiến, mở rộng lãnh thổ.

Hấn mỗi lần đi đánh trận vang ra uy danh kinh sợ đại giang nam bắc, thái tộc các nơi đều nghe tin đã sợ mất mật, không ai dám dễ dàng mạo phạm, cho nên Hoàng Thượng cực cần hấn, cũng cần hấn và thủ hạ Nhíp gia.

Thân là bậc đế vương, phân rõ ràng ích lợi, tuyệt không vì một Thiên Môn công chúa mà làm gì hấn.

“Ừ.” Mộ Chi Kỳ nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt né tránh, khi hấn chưa phát hiện, vươn tay giữ gáy của hấn, dùng sức hôn môi hấn.”Muốn ta. Dùng sức ôm ta. Gạt bỏ mọi bất an trong lòng ta.”

Nàng khẽ lẩm bẩm, phần lưỡi thâm nhập môi của hấn, lời lẽ câu dẫn hấn.

“Mèo nhỏ.” Tuy rằng cảm thấy nàng nhiệt tình có điểm không bình thường, nhưng đầu lưỡi cuốn hút hấn, khiêu khích tình dục của hấn, làm cho hấn không rảnh nghĩ đến nhiều lắm.

Tay nhỏ bé của nàng lớn mật chậm rãi đi xuống khe vuốt, đi vào dưới bụng hấn, cách quần áo cầm nam tính, xoa bóp vài cái, nam tính miễn cưỡng lập tức sưng lên, chạm làm nóng bỏng tay nàng.

“A. mèo nhỏ...nàng.” Nhíp Vô Tung thở gấp, chống cự không được nàng nhiệt tình, nghi vấn tạm thời bị hấn vứt đến sau đầu.

“Muốn ta.” Nàng đẩy hấn đổ lên ghế, tay nhỏ bé rất nhanh cởi bỏ đai lưng của hấn, lấy ra nam tính sớm cứng rắn, lấy tay xoa bóp.

Mà một tay kia cũng bắt lấy tay hấn, đặt tay hấn vào ngực mềm mại, muốn hấn dùng lực vuốt ve.

“Tung ca ca, giúp ta xoa xoa.”

Nhíp Vô Tung con người đen nóng, bàn tay to dùng sức gạt bỏ vạt áo, nắm ngón tay dùng sức vuốt ve ngực trắng mềm mại.

Ngay lập tức, bộ ngực lập tức đứng thẳng, mà tay hấn cũng thừa cơ kẹp lấy, lấy ngón tay cọ sát núm vú miễn cưỡng.

Một tay kia đi theo đi vào nơi riêng tư của nàng, lưu loát cởi bỏ trung y cùng tiết khổ, ngón tay thâm nhập hoa khâu, trêu đùa đóa hoa.

“Nơi này sao? Muốn ta xoa xoa sao?” Đầu ngón tay một bên trêu chọc hoa môi, ngẫu nhiên chạm ngay trước hoa hạc, khiêu khích tình dục của nàng.

“A!” Mộ Chi Kỳ ngửa đầu yêu kiều, tay nhỏ bé càng dùng sức xoa bóp nóng thiết, yêu dịch theo trêu chọc của hắn, chỉ chốc lát sau liền trong cơ thể tràn ra.

“Nhanh như vậy liền ẩm ướt? Nghĩ muốn ta như vậy sao?” Nhiếp Vô Tung thấp giọng cười khê, ngón tay dánh hoa dịch ướt át.

“Ừm. Muốn. Ta muốn.” Mộ Chi Kỳ dâm lăng nhìn hắn, chủ động di động cái mông, cọ xát tay hắn.

Hoa dịch chỉ chốc lát sau liền càng nhiều, ẩm ướt ngược ngừng, làm ẩm ướt toàn bộ tay hắn .

“Mèo nhỏ, sao hôm nay nàng nhiệt tình như vậy?” Quá nhiều hoa dịch tràn ngập hương ngọt, dụ dỗ dục hỏa của hắn.

“Ta muốn chàng.” Nàng than nhẹ, buồng tay trên nóng thiết ra, mở chân ra khóa ngồi ở trên hắn người, làm cho hoa huyết ẩm ướt nhắm ngay lửa nóng nam tính, sau đó chậm rãi ngồi xuống.

Chỉ thấy màu đỏ sậm thô dài chậm rãi đi vào đóa hoa ẩm ướt, chậm rãi tiến vào hoa kính.

Cắn môi, Mộ Chi Kỳ bạo gan dùng sức ngồi xuống, làm cho nóng thiết nhập sâu vào hoa huyết, thật sâu vùi vào chỗ sâu nhất.

“Ông trời!” Không dự đoán được nàng làm như vậy, huyết nộn vách tường hoa cứ như vậy gắt gao hút chặt mút lấy hắn, làm cho Nhiếp Vô Tung cảm thấy thân thể một trận tê dại, nóng thiết trở nên lớn hơn nữa.

“Ừm.” Tay nhỏ bé đặt trên hai vai hắn, Mộ Chi Kỳ nhiệt tình di động mông trắng, cao thấp cọ xát nam tính thô dài.

Theo từng động tác, hoa dịch ướt sũng cũng đi theo bị tràn ra, khiến hạ phúc hai người cùng biến thành dính lại ẩm ướt.

Ngực nhũ no tròn theo động tác của nàng chuyển động cao thấp, ngực lắc lư mê người câu dẫn hắn, há mồm ngậm vào.

Đầu lưỡi khê liếm nộn nhũ, dùng sức một ngậm một ngậm ngậm cắn, lại há miệng bú mút núm vú, lấy răng nanh khê cắn.

“Mèo nhỏ. Nàng hôm nay thực phóng dăng.” Hắn than nhẹ, bàn tay to giữ chắc mông nàng, theo động tác của nàng cũng đi theo di động.

“A!” Hắn đột nhiên tới đỉnh làm cho vách tường hoa một trận co rút nhanh, tê dại khoái ý làm cho Mộ Chi Kỳ nhịn không được yêu kiều ra tiếng, đầu ngón tay dâm thật sâu vào bờ vai của hắn, yêu dịch tràn ra càng nhiều.

“Nhanh như vậy liền cao trào?” Hắn cười nhẹ, hưởng thụ vách tường hoa co rút lại, cái mông cũng đi theo hướng lên trên đỉnh, không ngừng cắm vào thủy huyết.

“Ừ a.” Mộ Chi Kỳ cố gắng đón ý hòa theo hắn dâm vào rút ra, một tay đi theo dời xuống, đi vào phía cuối nam căn của hắn, âu yếm hai viên cầu phía sau.

“Trời ơi!” Nơi mẫn cảm nhất bị đụng chạm, làm cho Nhiếp Vô Tung thiếu chút nữa kích động phun trào ra.”Nàng là con mèo nhỏ dâm lăng!”

Hắn chịu không nổi xoay người đem nàng đặt ở trên bàn, di động mông, bắt đầu dùng sức qua lại đánh sâu vào sâu trong hoa tâm.

Lấy các loại góc độ khác nhau qua lại xô xuyên cắm vào thủy huyết, theo động tác của hắn, tần suất vách tường hoa co rút càng lúc càng nhanh hơn.

“A a. Tung ca ca.” Mộ Chi Kỳ thanh âm phóng túng nức nở, đùi tuyết trắng gắt gao nắm chặt tay hắn, tay nhỏ bé cũng đi theo động tác xâm nhập, không ngừng vỗ về chơi đùa hai viên cầu.

“Ừ a. . . .” Nhiếp Vô Tung rút cuộc chịu không nổi, hưởng thụ vách tường hoa co rút lại cùng của nàng âu yếm, rút cuộc không thể ẩn nhẫn.

Nóng thiết va chạm nhanh hơn, càng ngày càng mãnh liệt, giống như phải phá hư nàng, nhiều lần xâm nhập vào chỗ sâu trong hoa huyết, khuấy đảo ra càng nhiều yêu dịch đậm lã.

Thẳng đến cuối cùng thật sâu thâm nhập, hắn mới cam tâm thả lỏng thân mình, gầm lên ra tiếng, đem bạch dịch nóng rực phun vào hoa hồ.

Trời sắp sáng.

Mộ Chi Kỳ mở to mắt, lưu luyến nhìn tuần nhan ngủ say.

Nàng triền miên cùng hắn một đêm, vẫn cầu hắn muốn nàng, không ngừng khóc la, đòi hỏi, cho đến khi hai người đều mệt mỏi không chịu nổi.

Hắn đang mệt ngủ, mà nàng lại luyến tiếc, thủy mâu quyến luyến không thôi nhìn hắn.

Lông mi đẹp, đôi mắt hẹp dài, đôi mắt kia luôn quá mức lạnh đậm, phảng phất cái gì cũng không để ý.

Nhưng là, khi cặp con ngươi đen kia nhìn nàng, lại luôn có một chút ánh lửa, như là thiêu đốt nàng, mỗi khi nhìn đều làm cho nàng rung động không thôi.

Còn có môi của hắn Nàng nhớ rõ cảm giác hắn hôn nàng, có khi kịch liệt, có khi lại thật sự ôn nhu, mà mặc kệ là thế nào, nàng đều yêu thích.

Nhìn nhìn, nàng luyến tiếc trong nháy mắt, nghĩ bụng chạm, lại sợ đánh thức hắn, đành phải dùng ánh mắt xem, muốn đem hắn vĩnh viễn ghi tạc trong đầu, không quên.

“Tung. Ta thực yêu chàng.” Nàng nói nhỏ, thanh âm rất nhẹ, chỉ sợ đánh thức hắn.

Nước mắt chảy ra, mắt mờ sương mù, nàng nhanh chóng dùng tay lau đi, chỉ sợ thấy không rõ hắn.

Nàng thật sâu nhìn hắn, giống phải khắc hắn thật sâu vào trong lòng.

Làm sao bây giờ? Nàng thực luyến tiếc. Nàng muốn vĩnh viễn ở bên người hắn nha!

Cúi đầu cắn mu bàn tay, nàng nhịn xuống không khóc, thanh âm gà gáy lại thúc giục nàng, nàng nên đi rồi!

Chuyển động thân mình, nàng chậm rãi đứng dậy, nhịn xuống một mối, chậm rãi mặc xong quần áo, ánh mắt vẫn luyến tiếc dời khỏi trên người hắn.

Cho đến mặc khi quần áo xong, lệ mâu thật sâu nhìn hắn một cái, đau đớn lập tức theo ngực tràn ra. . . .

Nàng nhắm mắt lại, bắt buộc chính mình không nhìn hắn, cắn răng, xoay người rời đi.

Mà nước mắt, sớm không ngăn được.

10. Chương 10

Không thấy Mộ Chi Kỳ !

Nhiếp Vô Tung giống như nổi khùng, điên cuồng tìm kiếm khắp nơi ở trong thành, chính là như thế nào cũng tìm không thấy.

Nàng giống như là theo gió biến mất, hoàn toàn không còn lại chút dấu vết, làm cho hắn lục lọi cả tòa thành, tìm kiếm tất cả các đường phố lớn cho đến ngõ nhỏ, chính là vẫn tìm không thấy nàng.

Đáng chết! Hắn đã muốn phát điên rồi!

Hắn nên sớm một chút phát hiện sự khác thường của nàng, rõ ràng cảm thấy nàng không được tự nhiên, lại nhất thời xem nhẹ, mới có thể làm cho nàng rời đi.

Chính là đang êm đẹp, nàng như thế nào lại vô cớ biến mất?

Nhiếp Vô Tung sắc mặt nghiêm khắc đông cứng lại, cả người bộ dáng lạnh lẽo, làm cho người khác sợ hãi không dám đến gần, bất cứ ai ở gần hẳn đều thấy kinh hồn bạt vía

Nàng sẽ không bao giờ vô cớ rời đi, nhất định có nguyên nhân! Nhưng nguyên nhân chính là cái gì?

“Thật đáng chết!” Nhiếp Vô Tung nhin không được thấp giọng rủa.

Đã hai ngày, hẳn hoàn toàn tìm không thấy nàng, nàng nhất định là rời đi, Nhưng nàng rốt cuộc sẽ đi đâu?

“Nhiếp tướng quân, người đã trở lại?” Không nhìn thấy hẳn một lộ ra một bộ mặt lãnh rét, Thiên Mân công chúa nâng lên tươi cười ngọt ngào, chân thành hướng đi tới chỗ hẳn.

Nhiếp Vô Tung cũng không thèm liếc mắt nhìn tới nàng một cái, làm như không thấy tiếp tục đi vào Nhiếp phủ.

Thấy hẳn hoàn toàn không để ý tới nàng, Thiên Mân công chúa cắn môi, rất không cam lòng. “Mộ Chi Kì kia thì có cái gì tốt chứ? Nàng làm sao so với được với ta?” Sự ghen tị nồng đậm làm cho nàng đỏ mắt, phần nộ chất vẫn.

Không nghĩ để ý đến nàng, Nhiếp Vô Tung tiếp tục đi về phía trước.

“Người đừng cho rằng ta không biết Mộ Chi Kì thực ra là nữ nhân!” Thấy hẳn vẫn như vậy không thèm nhìn đến nàng, Thiên Mân công chúa tức giận đến mất đi lý trí, tức giận ban mệnh lệnh, “Nhiếp Vô Tung, người nếu không nghĩ đến tội khi quân chi tội sẽ đánh mất tánh mạng, tốt nhất ngoan ngoãn nghe lời ta nói!”

Nghe xong lời của nàng, Nhiếp Vô Tung dừng lại bước chân.

Thấy hẳn dừng lại, Thiên Mân công chúa đắc ý nở nụ cười. “Như thế nào? Sợ rồi sao?” Nàng cao ngạo nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, đắc ý nhìn vào hẳn.

“Nhiếp Vô Tung, bản cung muốn có gì, chưa từng có việc không chiếm được vật đó, ta muốn người là phò mã, người phải ngoan ngoãn nghe lời nói của ta”

“Nguyên nhân Kì nhi rời đi là bởi vì là do người ra lệnh sao?” Đưa lưng về phía nàng, Nhiếp Vô Tung thanh âm lạnh lẽo, mang theo nồng đậm hàn ý.

“Đúng vậy, chính là ta uy hiếp nàng rời đi, vì bảo vệ tánh mạng của các người, bản cung hảo tâm ban cho nàng một con đường sống, người nên cảm tạ ta mới đúng, bằng không khi quân chi tội, hai nhà Nhiếp – Mộ các người khả năng không gánh nổi tội.” Tươi cười chỉ ra, Thiên Mân công chúa đắc ý nói.

“Được lắm.” Nhiếp Vô Tung lạnh lùng cười, thân ảnh chợt lóe, nhanh chóng đi tới trước mặt Thiên Mân công chúa, bàn tay to duỗi ra, bóp chặt cổ của nàng.

“Này. Người, người muốn làm gì?” Thiên Mân công chúa hoảng loạn, cả thân mình run rẩy, sợ hãi mà giãy dụa .

“Người nói gì?” Nhiếp Vô Tung nở nụ cười âm u, con người lạnh lùng không mang theo chút cảm tình nào, năm ngón tay dần dần nắm lại, cánh tay sử dụng lực mà nổi lên gân xanh.

“Ô.” Thiên Mân công chúa thực thống khổ giãy dụa, thân mình dần dần bị nâng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, cơ hô thở không nổi.

Nhiếp Vô Tung mặt không chút thay đổi, lạnh lùng khi nhìn thấy bộ dáng nàng thống khổ, năm ngón tay tăng thêm lực đạo, chính là muốn nàng chết ở trong tay.

“A! Tung nhi, người làm cái quái gì vậy?!”

Nhiếp mẫu vừa ra tới liền nhìn đến trước mặt cảnh này, sợ tới mức hét chói tai, chạy nhanh xông lên trước bắt lấy tay con trai mình. “Tung nhi, người điên rồi sao ? Mau buông công chúa ra!” Nàng nâng giọng kêu, cố gắng phải ngăn đôi tay đứa con mình.

“Nàng ta ép bức Kì nhi rời đi, nàng ta đáng chết!” Không để mầu thân đang ngăn hãm lại, Nhiếp Vô Tung giọng nói đông lạnh, khuôn mặt âm u lạnh lẽo thực làm cho người ta sợ hãi.

“Tung nhi!” Nghe được tiếng thét chói tai, Nhiếp phụ cũng đi theo lao tới, chạy nhanh tiến lên giữ chặt tay đứa con mình.

“Buông tay!” Thấy sắc mặt công chúa giống như sắp chết, con mắt bắt đầu trắng dã, Nhiếp phụ lớn tiếng rống giận: “Đáng chết! Tung nhi, ngươi muốn giết công chúa, Kì nhi nhất định cũng phải chết!”

Lời phụ thân lời nói làm cho Nhiếp Vô Tung con người thu lại, hừ lạnh một tiếng, buông ngón tay ra.

“A. Khụ, khụ!”

Có thể hô hấp một chút, Thiên Mân công chúa một bên đau đến chết một bên miệng há to thở dốc, tay xoa xoa cái cổ, sợ hãi nhìn về Nhiếp Vô Tung. “Ngươi, ngươi. Rốt cuộc dám, đối với ta như vậy.” Giọng nói run rẩy, nàng vừa phẫn nộ lại vừa sợ hãi nói xong, cả người phát run cầm cập.

“Ngươi nên cảm tạ có người xin tha chết cho ngươi.” Giọng nói lạnh lẽo, Nhiếp Vô Tung lạnh lùng nhìn về phía nàng.

“Khụ khụ, ngươi, ngươi. Phụ hoàng của ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Nàng muốn hãm chết! Không chiếm giữ được hãm, nàng sẽ phá hủy hãm!

Trong hoàng cung, hoàng đế một thân long bào cao quý, mặt nghiêm lạnh nhìn bề tôi trước mắt, khí thế vương giả bẩm sinh làm cho người ta kính sợ.

Nhiếp Vô Tung lại không chỗ nào sợ hãi, giống nhau lãnh nghiêm mặt, lạnh lùng cùng đương kim Hoàng Thượng giằng co.

“Nhiếp Vô Tung, ngươi dám động thủ với Thiên Mân, ngươi không sợ chết sao?” Bình tĩnh lên tiếng, hoàng đế tay vuốt chòm râu, con ngươi đen sắc bén nhìn thẳng về phía Nhiếp Vô Tung.

“Nàng thực đáng chết.” Nhiếp Vô Tung lạnh lùng trả lời một câu.

“Làm càn! Thiên Mân đường đường chính là công chúa, là người người có thể tùy ý động thủ sao?” Hoàng đế giận dữ quả trách.

“Vậy Hoàng Thượng nghĩ rằng phải như thế nào? Muốn mạng của thần sao?” Nhiếp Vô Tung nhướng mày, không nhìn đến Hoàng Thượng, tuyệt không để ý vì lời nói khiêu khích của chính mình sẽ mang đến sát khí.

Hoàng đế hơi hơi nheo lại con ngươi đen, “Nhiếp Vô Tung, trầm tuy rằng sùng ái người, nhưng cũng không có nghĩa là người có thể làm càn như vậy với trẫm.”

Nhiếp Vô Tung không hé răng, lẳng lặng hạ xuống con người.

Thấy thế, hoàng đế nhẹ nhàng thở dài. “Trẫm biết Thiên Mân tính thực là tùy hứng, bất quá cũng bởi vì là nàng yêu thích người.”

“Thần đối với nàng không có hứng thú, nếu không phải có người ngăn cản, thần sớm đã giết nàng!” Nhiếp Vô Tung lạnh giọng hừ một tiếng, khuôn mặt anh tuấn cứng lại đầy ý chối bỏ.

“Là vì Mộ Chi Kì? Nghe nói nàng là một cô gái, lại bị Mộ Thừa tướng nuôi dưỡng như một nam nhi, năm đó trẫm thực yêu thích tài văn chương của Mộ Chi Kì mà ban thưởng một bức hoành (tấm biển), không nghĩ tới cũng là một nữ nhi, đây chính là phạm tội khi quân.”

“Hoàng Thượng nếu giết Mộ Chi Kì, thần nguyện đi theo chôn cùng.” Một Nhiếp Vô Tung con người lạnh vừa quan sát Hoàng Thượng, vừa cứng rắn nói.

“Này Mộ Chi Kì đối với người thật quan trọng như vậy sao?” Hoàng đế nhíu mi.

“Đối với thần còn quan trọng hơn cả tính mạng.” Nhiếp Vô Tung không chút do dự liền trả lời.

“Ồ.” Hoàng đế hạ xuống cân nhắc. “Thế nhưng mà, người thiếu chút nữa giết chết Thiên Môn.”

“Hừ, Nhiếp Vô Tung nếu không giết, ta cũng sẽ giết!” Giọng nữ mềm mại lạnh lùng truyền ra, một thân ảnh theo cửa bước vào.

“Nguyệt nhi!” vừa thấy nàng đến khuôn mặt hoàng đế sáng bừng lên, khuôn mặt nghiêm túc lập tức tan ra nở nụ cười sủng ái. “Người như thế nào lại tiến cung?”

“Còn không phải là việc ấy của Thiên Môn công chúa.” Tần Túy Nguyệt vẻ mặt bình tĩnh đầy mất hứng. “Nàng dám khi dễ Chi Kỳ, quả thực muốn chết! Phụ hoàng, con phải giáo huấn thật tốt Thiên Môn kia, gần đây người không phải muốn tìm người đi theo man tộc liên hôn hay sao? Nhân tiện đưa nàng ta đi thật tốt lắm!”

Đối với việc Tần Túy Nguyệt xuất hiện, Nhiếp Vô Tung tuyệt không có bất ngờ.

Nàng là nữ nhi lưu lạc ở ngoài kinh thành của hoàng đế, ở trong mắt hoàng đế chính là vật trân bảo yêu quý, bí mật này người biết đến không nhiều lắm, mà hẳn chính là một trong số đó.

“Này.” Hoàng đế còn lưỡng lự.

“Cha!” Thấy hẳn ngập ngừng, Tần Túy Nguyệt mất hứng bĩu môi cái miệng nhỏ nhắn.

“Được được, sẽ nghe ý của con.” Thấy nữ nhi bảo bối mất hứng, hoàng đế vội vàng gật đầu đáp ứng, thuận tiện nhìn Nhiếp Vô Tung liếc mắt một cái.

Như vậy cũng tốt, bằng không hẳn thật đúng là không biết như thế nào giải quyết chuyện này, Nếu hẳn phải như vậy xử tử Nhiếp Vô Tung, hẳn thực không nỡ.

Nhiếp Vô Tung chính người tài khó có được, bảo hộ biên cương, ở trong triều có danh xưng là “Chiến thần”, bọn man di có vọng tưởng xâm lược đều sợ hãi thanh danh của hắn.

Hơn nữa mỗi người thủ hạ của hắn chính là Nhiếp gia quân dũng mãnh thiện chiến, nếu như xử lý chuyện này không tốt, hẳn không chỉ là mất đi một tướng tài, mà cũng mất đi một đội quân bảo vệ quốc gia.

Hắn là bậc đế vương, sẽ không vì một nữ nhi mà hy sinh lợi ích quốc gia.

“Về phần Mộ Chi Kỳ kia.” Võ về chòm râu, hoàng đế cúi đầu trầm ngâm.

“Cha, người yên tâm, chuyện Chi Kỳ chúng con tự xử lý, người là coi như cái gì cũng không biết thì tốt rồi.” Tần Túy Nguyệt nũng nịu cười.

“Được rồi, tùy người đi.” Hoàng đế thở dài, cười lắc đầu, chính là thật không có cách gì với nữ nhi lưu lạc bên ngoài của mình.

Tần Túy Nguyệt vừa lòng nở nụ cười, đi đến chỗ Nhiếp Vô Tung. “Người có muốn biết Chi Kỳ đang ở đâu không?”

Nhiếp Vô Tung đôi mắt chợt sáng lên, lập tức hỏi: “Người có biết Kỳ nhi ở đâu sao?”

Tần Túy Nguyệt mỉm cười, thấp giọng nói: “Nàng ở Thâu thần cốc.”

Không biết Nhiếp Vô Tung hiện tại có thực tốt hay không.

Mộ Chi Kỳ hai tay chống hai má, nhìn thấy con sông trong suốt, trong mắt đầy tâm trạng tương tư, cúi đầu, khe khẽ thở dài, “Hắn nhất định thực tức giận.”

Nàng có thể tưởng tượng được khi hắn phát hiện không thấy nàng, sẽ có nhiều giận dữ, hẳn nhất định cực kỳ điên cuồng mà tìm nàng, nhất định sẽ tức giận đến nỗi muốn giết nàng.

Chính là nàng không còn có cách nào khác! Nếu là có biện pháp, nàng cũng không nghĩ muốn rời đi khỏi hắn.

“Ai!” Nàng nhịn không được lại than nhẹ.

“Thôi được rồi, đừng thở dài nữa.” Thủy Oa Nhi ngồi ở trên xích đu, nhẹ nhàng đu đưa, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn xinh đẹp như được điêu khắc không còn kiên nhẫn. “Mỗi ngày đều nghe người thở dài, người không phiền chán, nhưng ta đều thì thật phiền !” Trừng mắt nhìn Mộ Chi Kì, nàng không chịu nổi xoay người tỏ vẻ xem thường.

Mặc kệ nàng, Mộ Chi Kì lộ ra khuôn mặt ảo não, hoàn toàn cười không nổi.

Thấy thế, Thủy Oa Nhi nhịn không được lắc đầu. “Thật sự là, bày ra khuôn mặt nhăn nhó đến như vậy, thật xấu muốn chết. Thôi được rồi, ta giúp người đem bắt cái vị Thiên Môn công chúa kia tới đây chịu tội với người, như vậy người sẽ không liên tục thở dài nữa nhé?”

Mộ Chi Kì lập tức nhìn về phía nàng, trừng mắt nhìn.

“Bắt cóc Thiên Môn công chúa?” Đây cũng là một cách hay.”Người sẽ thu bao nhiêu tiền công?”

“Này thôi.” Thủy Oa Nhi cuối xuống suy nghĩ .

“Như thế nào? Nhiều hay ít?” Mộ Chi Kì phấn khích mà truy hỏi.

“À.” Thủy Oa Nhi mắt đẹp nheo nheo, khóe môi hơi nhếch, cười đến có điểm mờ ám, “Đừng vội. Ta xem ra không cần thu tiền nữa .”

“Vì cái gì?” Mộ Chi Kì sững sốt.

“Đã có người đến tìm người rồi kìa .” Thủy Oa Nhi hất hất cằm.

“Cái gì?” Mộ Chi Kì quay đầu nhìn lại, ngây ngốc tại chỗ.”Nhiep Vô Tung?!”

Hắn. Hắn như thế nào biết nàng ở đây?”

“Thủy Oa Nhi!” Là nàng bán đứng ta có phải không?

Mộ Chi Kì quay đầu lại, nhưng Thủy Oa Nhi đã sớm biến mất.

Thân thể ấm áp lại quen thuộc kia lập tức tiến sát nàng, gắt gao đem nàng kéo vào trong lòng ngực.

“Nàng thật đáng chết, nàng làm cho ta thật hết sức tức giận mà.” Nhiep Vô Tung dùng sức ôm Mộ Chi Kì, ở nàng bên tai gầm nhẹ.

Mộ Chi Kì hốc mắt đỏ lên, cắn môi, thấp giọng nói: “Ta. Ta cũng không muốn như vậy đâu! Chính là người trong nhà nói chuyện với nhau bị Thiên Môn công chúa biết được, nàng uy hiếp ta, ta có thể làm sao bây giờ? Trơ mắt để cho các người vì ta mà chết như vậy sao? Ta làm không được a!”

Rời đi khỏi hắn, nàng cũng rất thống khổ mà! Chính là nàng có thể làm được gì bây giờ?

“Ngu ngốc! Nàng nên nói hết sự thật cho ta biết!” Hắn tức giận gào thét: “Nàng như vậy, cái gì cũng không nói liền bỏ đi, nàng có biết hay không ta tìm nàng tìm đến nỗi thực phát điên rồi? Ta lục lọi nhiều lần cả toàn thành, vẫn là tìm không thấy nàng, nàng có biết ta sợ hãi đến thế nào không?”

Lần đầu tiên trong cuộc đời, hắn cảm nhận được sự sợ hãi, chỉ sợ mất đi nàng, chỉ sợ nàng xảy ra chuyện, ý chí kiên cường, vì sợ hãi mà trở nên run rẩy.

Loại cảm giác sợ hãi này, hắn nghĩ sẽ không bao giờ được tái diễn lại lần nữa.

“Lần này, ta dứt khoát ngay lập tức sẽ nhanh bắt lấy nàng, không cho nàng lại chạy thoát! Nàng đừng nghĩ sẽ chạy trốn được lần nào nữa!” Nhiep Vô Tung khàn giọng vừa nói, bàn tay to vừa gắt gao ôm nàng.

Hai người thân thể dán chặt nhau, giống như cả hai là trời sinh là thuộc về nhau, như vậy hợp lại, không có bất kỳ một tia khe hở.

“Không được. Thiên Môn công chúa.” Mộ Chi Kì không ngừng lắc đầu, nước mắt bởi vì lời nói của hắn mà rơi xuống, khước từ ôm ấp tham luyến của hắn, mà luyến tiếc đẩy hắn ra.

“Yên tâm, ta đã giải quyết xong hết mọi việc .” Hắn cúi đầu cắn mút môi của nàng, thấp giọng nói: “Nàng ta sẽ không thể uy hiếp nàng được nữa, còn có thân phận của nàng, cũng không còn vấn đề gì hết .”

“Thật sự ư? !” Chi Kì kinh ngạc mở to mắt, không thể tin được nhìn hấn chăm chăm. “Chàng.
Chàng là nói. Ta có thể gả cho chàng ?

Nàng có thể danh chính ngôn thuận theo sát hấn cùng một chỗ như vậy sao?

“Đúng vậy!” Nhiếp Vô Tung hôn lấy nàng thật sâu, “Về sau, nàng sẽ thật sự là vợ của ta, vĩnh viễn đi theo bên người ta, mãi mãi không rời.”

Lời nói của hấn làm cho nước mắt của nàng rơi càng nhiều, lại không ngừng được bên môi nở ý cười, đôi tay gắt gao ôm lấy hấn, chủ động đón nhận chiếc lưỡi mềm.

“Là vợ của chàng? Vĩnh viễn không rời? Dù đi đâu cũng đều mang theo ta? Sẽ không đem ta bỏ lại?” Cùng hấn mút lưỡi, nàng như tìm kiếm sự đồng thuận.

“Sẽ không Cho dù có ra chiến trường, ta cũng muốn đem nàng mang theo bên người, sẽ không để nàng ở lại.” Nhiếp Vô Tung khàn giọng đồng ý hứa hẹn.

Mộ Chi Kì vui vẻ nở nụ cười, gắt gao ôm chặt lấy hấn, kêu khê giống con mèo nhỏ ngoan ngoãn, gắt gao quần quít lấy hấn không rời.

11. Chương 11

Bát quái*! Bát quái cực lớn đây!

* Y chỉ tin tức nhiều chuyện, thị phi.

Tin tức bát quái truyền ra khắp nơi, Nhiếp Đại tướng quân cưới vợ ! Hơn nữa cưới làm vợ chính là Mộ thiếu thư!

Cái gì? Là Mộ Chi Kì sao? Hấn không phải chính nam nhân ư? Như thế nào lại thành con gái được?

Sai lầm rồi! Sai lầm rồi! Nghe nói Mộ Chi Kì bất hạnh nhiễm bệnh nặng, không đến vài ngày bị bệnh liên đã chết, Mộ gia hai lão đau lòng không thôi, vì để an ủi nỗi đau tang thương, đã nhận nuôi một cô con gái nuôi, gọi là Mộ Kì Nhi.

Cũng không biết là như thế nào, nghe nói bộ dạng Mộ Kì Nhi kia cùng Mộ Chi Kì giống nhau như đúc, tựa như hai người song sinh vậy, chuyện này thật đúng là quái dị mà!

“Chẳng qua, nghe nói Nhiếp tướng quân chính là bởi vì Mộ Kì Nhi bộ dạng rất giống Mộ thiếu gia, mới bằng lòng cưới nàng.” Người qua đường chép miệng .

“Này ta cũng có nghe nói, nhưng mà Mộ thiếu gia là bị bệnh gì? Như thế nào tuổi còn trẻ sẽ chết yếu vậy nha?”

“Nghe nói.”

Mọi người đang tám chuyện đều dừng lại, một người bỗng xuất hiện trước mắt đám đông làm toàn bộ ánh mắt mọi người tập trung hết lên trên người hấn, lúc này hấn mới đặc ý hề hề mở miệng nói một câu.

“Là bệnh hoa liễu.”

“Phốc!” Một người khách đang ngồi ở khách điểm nghe chuyện thị phi nhin không được phun ra một miệng nước trà lại chính là một vị cô nương .

“Xôn xao! Bệnh hoa liễu!” Mọi người kinh hô. “Kia, kia Nhiếp Đại tướng quân không phải.”

Đều im lặng, nhưng mọi người suy nghĩ thực đều giống nhau.

Không được! Nhin không được

Vị cô nương phun trà kia nhin không được cười ha ha, mà nam nhân cao to ngồi ở bên cạnh nàng thực bình tĩnh uống trà nóng, khuôn mặt anh tuấn thập phần lãnh đạm, không mang theo một tia biểu tình.

“Ông trời ơi! Bệnh hoa liễu? Cười chết ta” Vị cô nương kia đâm vào cái bàn, ôm bụng chịu không nổi thực cười to.

“Trời ơi! Là Nhiếp tướng quân cùng Nhiếp phu nhân!” Có người phát hiện bọn họ, mắt sắc sợ tới mức hồ nhỏ, trong nháy mắt, tất cả mọi người đang tám chuyện toàn bộ đều làm đà điều trốn tránh đi.

Khách điểm ngay lập tức một mảnh yên tĩnh, chỉ còn lại có tiếng cười.

“Trời ơi! Ta cười đến chết mất” Lau đi khóe mắt cười đến ra nước mắt, Mộ Chi Kì mặc nữ trang cười đến đỏ lên cả khuôn mặt nhỏ nhắn.

Nhiếp Vô Tung thần nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái, con ngươi đen rất nhanh xẹt qua ý cười. “Cười vui đến vậy sao? Nhiếp phu nhân?”

“Ừ, cười vui lắm” Mộ Chi Kì gật gật đầu, nhin không được lại cười ha ha. “Người. Bệnh hoa liễu a!”

Ông trời ơi, chuyện bát quái này cũng truyền quá lắm đi ?

Nhìn nàng như vậy, Nhiếp Vô Tung hơi hơi câu môi, uống trà nóng.”Nếu ta thực bị bệnh hoa liễu, nàng còn có thể quần quít lấy ta sao?

“Đương nhiên!” Mộ Chi Kì nghiêng người ôm chặt lấy cánh tay hắn. “Cho dù chàng bị bệnh gì, đời này ta sẽ vẫn quần lấy chàng !”

Nàng hừ hừ, khuôn mặt nhỏ nhắn có đầy cổ chấp.

Nghe xong lời của nàng, Nhiếp Vô Tung nhẹ giọng nở nụ cười.”Đứa ngốc!”

“Đúng là không còn có biện pháp, ai biểu ta yêu người nhiều như vậy ?” Mộ Chi Kì bĩu môi nhẹ giọng hờn dỗi. “Thì cũng giống như người yêu ta nhiều như vậy thôi, đúng hay không?”

“Đúng vậy, con mèo nhỏ của ta, nàng nói gì đều đúng cả!” Nhiếp Vô Tung đắc ý cười, cúi đầu hôn môi của nàng.

Hắn là thực rất yêu nàng – hắn thực yêu con mèo nhỏ hoang dã này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-da-mieu-duoi-mong-lanh-su>